

АНТИУТОПИЯ ЗА ПЕРФЕКТНИЯ ПОДБОР НА ОБЩЕСТВОТО
И НЕСЪВЪРШЕНИЯ ИЗБОР НА СЪРЦЕТО В ЕДИН ПРЕКРАСЕН НОВ СВЯТ

ПОДБОРЪТ

НАБЛЮДАВАНИ ОТ ОБЩЕСТВОТО
ПРИКОВАНИ ОТ ПРАВИЛАТА
ОСВОБОДЕНИ ОТ ЛЮБОВТА

АЛИ КОНДИ

АЛИ КОНДИ ПОДБОРЪТ

Превод: Паулина Мичева

chitanka.info

Антиутопия за перфектния подбор на обществото и
несъвършения избор на сърцето в един прекрасен нов свят.

Наблюдавани от обществото.

Приковани от правилата.

Освободени от любовта.

1.

След като вече мога да летя, накъде да поема в нощта? Крилете ми не са бели, нито са с пера; цветът им е зелен, те са копринени, трептят от вятъра и се извиват, когато се движа — първо в кръг, после в линия, а най-накрая в причудливи форми, създадени от въображението ми. Пълният мрак зад гърба ми не ме притеснява, нито звездите над мен.

Усмихнах се сама на себе си, на глупостта на фантазиите си. Хората не могат да летят, макар да има легенди отпреди времето на Обществото, че някои от живелите тогава можели да го правят. Виждала съм ги на картини. Бели криле, синьо небе, златни кръгове над главите, очи с изненадано изражение, сякаш не могат да повярват в това, което рисува художникът, сякаш не вярват, че краката им не докосват земята.

Тези истории не са истина. Знам го. Но тази нощ е лесно да го забравиш. Въздушният влак се плъзгаше в звездната нощ така меко и сърцето ми биеше така силно... Имах чувството, че всеки миг самата аз ще се понеса към небето.

— На какво се усмихваш? — попита Ксандър, докато пригладях гънките на зелената си копринена рокля.

— На всичко — отвърнах и беше вярно. Толкова дълго бях чакала това: моята празнична вечеря. Тържеството на Подбора. Където ще видя за пръв път лицето на момчето, което ще бъде мой Партньор до края на живота ми. За пръв път ще чуя името му.

Нямах търпение. Въздушният влак се движеше бързо и все пак не беше достатъчно бързо. Той заглъхваше в нощта, звукът му беше като фон за ниския шепот от гласовете на нашите родители и за стремително биещото ми сърце.

Може би и Ксандър беше чул как сърцето ми бие, защото ме попита:

— Нервна ли си?

До него по-големият му брат беше започнал да разказва на майка ми как е протекло неговото Тържество на Подбора. Скоро и ние с Ксандър ще имаме какво да разказваме.

— Не — казах аз.

Но Ксандър е най-старият ми приятел. Познава ме прекалено добре.

— Лъжеш — заяде се той. — Нервна си.

— А ти не си ли?

— Не. Готов съм — отсече без колебание и аз му повярвах. Ксандър е от хората, които винаги знаят какво искат.

— Няма значение дали се притесняваш или не, Касия — каза по-нежно той. — Почти деветдесет и три процента от младежите, които отиват на своя Подбор, показват признаци на притеснение.

— Да не си запомнил наизуст всички официални материали за Подбора?

— Почти — отговори Ксандър и се ухили. Вдигна рамене, сякаш казваше: А ти какво очакваше?

Жестът ме разсмя, освен това аз самата бях запомнила цялата информация. Лесно е, когато си я чел много пъти и когато решението е толкова важно.

— Значи ти си от малцинството — казах аз. — От онези седем процента, които не показват никакви признаци на нервност.

— Разбира се — съгласи се той.

— А защо смяташ, че аз съм нервна?

— Защото не спираш да отваряш и затваряш това — посочи златния предмет в ръцете ми. — Не знаех, че притежаваш артефакт.

Малък брой съкровища от миналото бяха оцелели и се предаваха от ръка на ръка сред нас. На всички граждани на Обществото е позволено да притежават по един артефакт, но е трудно да се сдобиеш с такъв. Освен ако някой от по-възрастните ти роднини не се е постарал да запази артефакт и да го предаде на потомците си.

— Допреди няколко часа няхах — казах аз. — Дядо ми го даде за рождения ми ден. Бил е на майка ми.

— Как се нарича? — попита Ксандър.

— Пудриера — отвърнах. Харесвах как звучи името: пуд-ри-е-ра. Сякаш повтаряше отсеченото и рязко движение, което правех — отварянето и затварянето на капака, отново и отново.

— Какво означават тези инициали и числа?

— Не съм сигурна — прокарах пръста си по буквите АКМ и числото 1940, гравирани в златистата повърхност на артефакта. — Но виж! — задържах пудриерата отворена, за да му покажа вътрешността ѝ: малко огледалце, направено от истинско стъкло, и плитка вдлъбнатина, в която някога собственичката е поставяла пудрата за лицето си, според разказите на дядо. Сега държах в нея трите таблетки, които всеки човек от Обществото винаги носеше със себе си — зелена, синя и червена.

— Доста е удобно — забеляза Ксандър. Протегна ръцете си напред, сякаш за да се изпъне, и видях, че и той има артефакт — чифт блестящи платинени копчета за ръкавели. — Татко ми ги зае за тази вечер, но в тях не можеш да сложиш нищо. Напълно са безполезни.

— Обаче са красиви.

Погледът ми се плъзна по лицето на Ксандър, към яркосините му очи и русата коса над тъмния костюм и бялата риза. Винаги е бил хубав, дори когато бяхме съвсем малки, но никога досега не го бях виждала облечен така. Момчетата нямат голяма свобода при избора на дрехи, както момичетата. Всички костюми си приличат. Все пак можеха да изберат цвета на ризата и на вратовръзката си, както и плата за костюма, който е много по-фин в сравнение с материите на всекидневното им облекло.

— Изглеждаш добре. — Момичето, което ще разбере, че той ще му бъде Партньор, ще бъде приятно впечатлено.

— Добре? — повдигна въпросително вежди той. — Само толкова?

— Ксандър — обади се уж укорително майка му, която седеше до него, но беше ясно, че и тя се смее.

— А ти изглеждаш невероятно — обърна се Ксандър към мен и усетих, че се изчервявам, макар да го познавах през целия си живот. Чувствах се красива в тази дреха: яркозелена, свободно падаща до земята. Необичайната мекота на коприната, допираща се до кожата ми, ме караше да се чувствам лека и грациозна.

Майка ми и баща ми до мен въздъхнаха тежко едновременно, когато сградата на Общината се появи пред очите ни, издигащи се в бяло и синьо, специално осветена от светлини, които показваха, че там ще се проведе празненство. Все още не виждах мраморното стълбище,

но знаех, че то ще бъде лъскаво и бляскаво. През целия си живот бях чакала да настъпи точно този момент, в който ще мина по чистите мраморни стъпала и ще вляза през вратите на Градската община, която бях виждала от разстояние, но никога досега не бях приближавала толкова.

Прииска ми се да отворя пудриерата и да погледна в огледалото, за да съм сигурна, че изглеждам възможно най-добре. Но не исках и да изглеждам прекалено суетна, затова само хвърлих бегъл поглед на отражението си в блестящата повърхност. Заобленият капак на пудриерата изкривяваше малко чертите ми, но все пак си бях аз. Зелени очи. Меднокестенява коса, която изглеждаше по-златиста, отколкото е в действителност. Прав малък нос. Брадичка с намек за трапчинка, също както при дядо ми. Всичките отличителни външни белези, които ме правят Касия Мария Рейес, точно седемнайсетгодишна.

Завъртях пудриерата в ръцете си, гледайки колко съвършено си пасват двете ѝ страни. Времето на моя Подбор наближаваше и бях сигурна, че той ще бъде идеален — началото вече беше поставено. Аз бях тук точно в тази вечер. Тъй като рожденият ми ден е на петнайсетото число — датата, на която всеки месец се провеждаше Подборът, тайно се бях надявала моята церемония да съвпадне с истинския ми рожден ден, но знаех, че може и да не стане така. Могат да те призоват за Подбора по всяко време, след като навършиш седемнайсет години. Когато известието пристигна в дома ни преди две седмици и в него пишеше, че Подборът ми ще съвпадне с рождения ми ден, почти чух как двете парчета на моя живот се затварят и се напасват едно с друго — като капака на пудриерата, както бях мечтала от толкова дълго време.

Защото макар да не бях чакала дори и един цял ден за моята церемония, в известен смисъл се бях готвила за нея през целия си живот.

— Касия — обърна се майка ми към мен с усмивка. Примигнах и се изправих, леко замаяна. Родителите ми също станаха, готови да слязат от влака. Ксандър се надигна до нас и придърпа надолу (тъканите на сакото си. Чух го как си поема дълбоко дъх и се усмихнах на себе си. Може би все пак беше поне малко притеснен.

— Ето ни тук — каза ми той. Усмивката му беше толкова мила и красива; радвах се, че бяхме извикани в един и същи месец. Споделяхме много неща през детството си и ми се струваше логично да споделим и края на този период от живота си.

Усмихнах му се в отговор и му отправих най-доброто пожелание, което се употребява в Обществото.

— Пожелавам ти най-добри резултати.

— Да ти се връща, Касия — каза той.

Щом слязохме от влака и се запътихме към Общината, родителите ми вървяха от двете ми страни с ръце върху раменете ми. Бях обгърната от любовта им, както винаги е било.

Тази вечер бяхме само тримата. Брат ми, Брам, не можеше да присъства на церемонията, защото беше прекалено млад — нямаше навършени седемнайсет години. Първото Тържество, което посещавах, винаги е твоето собствено. Аз, от своя страна, ще мога да присъствам на неговото, защото съм по-голямата сестра. Усмихнах се и се запитах какво ли ще бъде Тържеството на Брам. След седем години ще разбера.

Но това е моята нощ.

Лесно беше да се познае кои ще бъдат подбрани тази вечер; не само бяхме по-млади от останалите, но освен това се носехме наоколо с красиви рокли и шити по поръчка костюми, докато родителите ни и другите ни роднини бяха облечени в делничните си униформи, фон, на които ние просто разцъфтявахме. Служителите на Общината ни се усмихваха с гордост, а сърцето ми щеше да се пръсне, докато влизахме в ротондата. Освен Ксандър, който ми помахаша за довиждане и пресече залата, за да отиде от другата страна, където беше мястото му, видях и едно друго момиче, което познавах, Лея. Беше избрала яркочервена рокля. Подхождаше ѝ, защото Лея беше красива и цветът беше в хармония с целия ѝ външен вид, но си личеше, че е притеснена; непрекъснато докосваше своя артефакт — червена гривна със скъпоценни камъни. Изненадах се, че виждам Лея тук. Бих я подбрала за Самотница.

— Виж порцелана — каза баща ми, когато открихме местата си на една от масите в залата. — Напомня ми на парчетата „Уеджууд“^[1], които намерихме миналата година...

Майка ми ме погледна и изви очи нагоре в престорена гримаса. Дори на Тържеството на Подбора баща ми не можеше да се удържи да не коментира тези неща. Той прекарваше месеци наред в близките околности, които бяха възстановени и превърнати в нови Райони за обществена употреба. Претърсваше ги за реликви от общества, не толкова отдалечени в миналото, колкото изглеждаше на пръв поглед. Сега например работеше по особено интересен реставрационен проект; стара библиотека. Татко сортираше предмети, които Обществото беше отбелязало като ценни, и отделяше онези, които не отговаряха на изискванията.

Но след това се разсмях, защото мама също не се удържа и направи коментар за цветята, тъй като те влизаха в нейната област на интереси — тя работеше в Разсадника.

— О, Касия! Виж онези в средата! Лилии... — Стисна ръката ми.

— Моля, седнете — обърна се към всички ни Служителката от подиума. — Вечерята ще бъде сервирана.

Беше направо смешно колко бързо заехме местата си. Защото може и да се възхищавахме на порцелана и цветята и да бяхме тук заради Подбора, но освен това няхмахме търпение да опитаме храната.

— Казват, че храната, която сервират на кандидатите по време на Подбора, винаги е пропиляна — обърна се към нас мъж с добродушно и приветливо лице, седящ на срещуположната страна на масата. — Толкова са развълнувани, че не успяват да хапнат нито залък.

Беше прав; едно от момичетата по-надолу на нашата маса, облечено в розова рокля, гледаше втренчено в чинията си, без да опита нищо.

Аз обаче няхмах този проблем. Не че се тъпчех, но пробвах от всичко — печените зеленчуци, овкусеното месо, свежата салата и мекото сирене. Топлият лек хляб. Храната сякаш танцуваше, все едно знаеше, че това е нещо повече от тържествена вечеря, че е нещо като бал. Сервитьорите плъзгаха чиниите на масата с грациозни движения. Ястията бяха украсени с билки и гарнитури — накупирени също като нас. Вдигахме белите платнени салфетки, сребърните вилици и сияйните кристални чаши с високи столчета, инстинктивно следвайки ритъма на музиката.

Баща ми се усмихна доволно, когато в края на вечерята сервитьорът постави пред него чиния с парче шоколадова торта със

сметана.

— Прекрасно — прошепна той толкова тихо, че само майка ми и аз можехме да го чуем.

Мама се разсмя леко, пошегува се с него за тази му слабост, а той се протегна и я хвана за ръката.

Щом опитах от тортата, разбрах причината за ентусиазма му — вкусът ѝ беше богат, но не прекалено натрапчив, дълбок и тъмен, ароматен. Беше най-вкусното нещо, което някога бях яла след традиционната вечеря за Зимния празник преди месеци. Искаше ми се Брам да може да опита малко от тортата и за секунда си помислих дали да не му запазя малко парченце. Но нямаше как да го направя. Не можеше да се побере в пудриерата ми, а щеше да бъде много лоша проява да я скрия в чантата на майка ми. Не че тя щеше да се съгласи. Мама никога не нарушаваше правилата.

Не можех да му запазя парченце за по-късно. Тортата беше само за мен, сега или никога.

Тъкмо пъхах последната хапка в устата си, когато говорителят каза:

— Готови сме да обявим подобраните двойки.

Преглътнах изненадано и за миг изпитах неочакван яд: не успях да се насладя пълноценно на изумителната торта.

— Лея Аби.

Лея въртеше бясно гривната си, докато се изправяше, за да види лицето, което щеше да се появи на екрана. Стараеше се обаче да държи ръцете си ниско долу, така че момчето, което щеше да зърне за пръв път в някоя друга Градска община своята партньорка, да види само красивото русо момиче, а не и притеснените ръце, въртящи и извиващи тази гривна. Странно е как се вкопчваме в парченцата от миналото, когато очакваме бъдещето си.

Има система, естествено, за Подбора на партньорите. Във всички сгради на Общините, изпълнени с хора, из цялата страна двойките се обявяват по азбучен ред според последните имена на момичетата. Изпитвах леко съжаление към момчетата, които нямаха никаква представа кога ще чуят името си и кога трябва да се изправят, за да видят момичето в другата Община, което ще бъде тяхната партньорка. Тъй като последното ми име е Рейес, щях да се падна някъде в края на средата. В началото на края.

На екрана проблесна лице на момче, русо и красиво. То се усмихна, когато видя лицето на Лея на своя екран там, където беше, и Лея също се усмихна.

— Джоузеф Петерсън — каза говорителят. — Лея Аби, Джоузеф Петерсън беше подбран за твой Партньор.

Водещата на нашата церемония донесе на Лея малка сребриста кутия; на екрана се виждаше, че същото ставаше и при Джоузеф Петерсън. Когато Лея седна на мястото си, погледна към кутията замечтано, сякаш искаше да я отвори веднага. Не я винях. В кутията имаше микрокарта с пълната информация за нейния Партньор. Всички получавахме такива. По-късно в кутиите се съхраняваха пръстените за Брачния договор.

На екрана отново се появи стандартното изображение: снимка на момче и момиче, усмихващи се един на друг, ярки светлини, Служител в бяло сако на заден фон. Макар че Обществото се стараяше Подборът да протече колкото се може по-ефективно, все пак имаше моменти, когато екранът угасваше и се появяваше общата снимка, което означаваше, че всички чакахме някъде нещо да се случи. Толкова беше сложно — Подборът; отново си припомних заплетените стъпки на танца на сватосването, който хората някога са играели. Сега само Обществото можеше да създава хореографията на този танц.

Снимката проблесна отново.

Говорителят обяви друго име; друго момиче се изправи.

Скоро все повече и повече хора имаха пред себе си малки сребристи кутии. Някои ги поставиха върху белите покривки на масите пред себе си, но повечето ги държаха много грижливо в скута си, нежелаещи да пуснат бъдещето си толкова скоро след като го бяха получили.

Не виждах някое друго момиче да носи зелена рокля като мен. Нямах нищо против. Допадаше ми мисълта, че поне за една нощ не приличам на никого другия.

Чаках, в едната си ръка стисках пудриерата, с другата държах ръката на майка ми. Дланите ѝ бяха потни. За пръв път си дадох сметка, че и тя, и баща ми бяха нервни.

— Касия Мария Рейес.

Беше мой ред.

Изправих се, пуснах ръката на мама и се обърнах към екрана. Усещах как сърцето ми бие и се изкушавах да извивам ръцете си като Лея, но останах неподвижна, с вдигната брадичка и вперени в екрана очи. Гледах и чаках, твърдо решена момичето, което моят Партнър щеше да види на своя екран някъде там, да бъде уравновесено, спокойно и очарователно, най-добрият образ на Касия Мария Рейес.

Но нищо не се случи.

Стоях и гледах екрана, секундите минаваха и аз можех само да стоя неподвижно и да продължавам да се усмихвам.

Из залата се понесе шепот. С ъгълчето на окото си видях как мама се протяга, за да ме хване отново за ръката, но после се дръпна.

Момичето в зелена рокля пред екрана чакаше, сърцето му биеше до пръсване.

Аз.

Екранът беше тъмен и оставаше такъв.

Това можеше да означава само едно нещо.

---

[1] „Уеджууд“ — най-старата и реномирана марка английски порцелан. Фирмата е основана през 1759 г. от Джозая Уеджууд, който създава фин порцелан с цвят на сметана. Марката е синоним на „английски порцелан“. — Б.пр. ↑

2.

Шепотът се надигна около мен като ято птици, удрящи с криле под купола на Общината.

— Твоят Партньор е тук тази вечер — каза водещата, усмихвайки се. Хората в залата също започнаха да се усмихват, шумът стана по-висок. Обществото ни е толкова обширно. Градовете ни са толкова много, че вероятността идеалният за теб партньор да бъде в твоя град е минимална. Бяха минали доста години, откакто подобно нещо се беше случвало тук.

Тези мисли се блъскаха в съзнанието ми и за миг затворих очи, защото внезапно осъзнах какво означава това за мен — не в някакъв абстрактен смисъл, а точно за мен, за момичето в зелената рокля. Може би познавах своя Партньор. Може би ходеше в същата гимназия, която посещавах и аз, може би беше някой, когото виждах всеки ден, някой...

— Ксандър Томас Кароу.

Ксандър се изправи на своята маса. Море от вперени лица и бели покривки, от искрящи кристални чаши и сияещи сребристи кутии се простираше между нас.

Не можех да повярвам.

Сънувах. Хората извърнаха лица към мен и към хубавото момче в тъмен костюм и синя вратовръзка. Не ми се струваше реално, докато Ксандър не ми се усмихна. Помислих си — познавам тази усмивка — и внезапно и аз се усмихнах, и бурята от ръкопляскания и ароматът на лилии ме убеди напълно, че това наистина се случва. Сънищата не миришат и звуците в тях не са толкова силни. Наруших малко протокола, като помахих с ръка към Ксандър, и неговата усмивка стана още по-широка.

Водещата каза:

— Може да седнете — звучеше доволна, че сме толкова щастливи; разбира се, че трябваше да сме щастливи. В края на краищата ние наистина бяхме идеалните партньори един за друг.

Когато тя ми донесе сребристата кутия, я поех много внимателно. Но вече знаех какво има вътре. Не само че с Ксандър ходехме в една и съща гимназия, ние живеехме на една и съща улица и бяхме най-добри приятели, откакто се помнех. Нямах нужда микроартата да ми показва негови снимки като дете, защото вече имах достатъчно от тях. Нямах нужда да помня наизуст списъка с нещата, които харесва, защото вече ги знаех. Любим цвят: зелен. Любимо занимание: плуването. Любима дейност от миналото: игрите.

— Поздравления, Касия — прошепна ми татко; изглеждаше облекчен. Мама не каза нищо, но се наведе към мен и ме прегърна силно с радостно изражение на лицето. Зад нея видях как друго момиче се изправи, вперило очи в екрана.

Мъжът до татко прошепна:

— Какъв късмет за семейството ви. Няма да ви се наложи да поверите бъдещето ѝ в ръцете на някого, за когото не знаете нищо.

Изненадах се от нотката на тъга, която прозвуча в гласа му. Коментарът беше на ръба на гражданското неподчинение. Дъщеря му, нервното момиче с розовата рокля, също го чу; явно се почувства неудобно, защото се размърда притеснено на стола си. Не я познавах. Сигурно ходеше в някое от другите училища в нашия град.

Опитах се да хвърля още един поглед към Ксандър, но имаше прекалено много хора помежду ни и не успях да го видя. Други момичета се изправяха от местата си, за да чуят името на своя партньор. Екранът светваше за всяко от тях. Не остана черен втори път. Аз бях единствената.

Преди да си тръгнем, водещата на церемонията помоли мен и Ксандър да останем заедно със семействата си и да поговорим.

— Това е необичайна ситуация — каза тя, но се поправи веднага. — Не необичайна. Извинете ме. Просто доста рядка — усмихна се и на двама ни. — Тъй като вече се познавате, нещата ще се развият различно за вас. Вие знаете голяма част от първоначалната информация един за друг — посочи към сребристите кутии. — Вътре ще откриете няколко нови указания за предстоящото ухажване, включени в микроартите ви, така че трябва да се запознаете с тях, когато имате възможност.

— Ще ги прочетем тази вечер — обеща искрено Ксандър.

Опитах се да не го погледна иронично, защото прозвуча по същия начин, както когато учителят в училище му даваше задача за четене. Щеше да прочете и наизусти новите указания, както беше направил с всички официални материали за Подбора. И тогава се изчервих, защото си спомних един параграф от тези материали:

Ако решите да приемете партньора, избран за вас, брачният договор влиза в сила, след като навършите двайсет и една години. Проучванията показват, че плодовитостта и на мъжа, и на жената стига своята връхна точка около двайсет и четвъртата година. Системата на Подбора е създадена, за да позволи на двойката да има деца приблизително в този период и по този начин да се осигури най-голям шанс за здраво потомство.

Ксандър и аз щяхме да се обвържем с Брачен договор. Щяхме да имаме деца.

Нямаше да ми се наложи да прекарам следващите години, опитвайки се да науча всичко за него, защото вече го знаех. Познавах го добре, почти както познавах себе си.

Лекото чувство на разочарование, което прониза сърцето ми, ме изненада. Връстниците ми щяха да прекарат следващите няколко дни, ахкайки над снимките на избраните за тях партньори, да ги обсъждат по време на обяда в училище, тръпнейки в очакване да научат още и още информация. Тази загадка не съществуваше за мен и за Ксандър. Нямаше да се чудя какво харесва, нито да мечтая за първата ни среща.

Но тогава Ксандър ме погледна и попита:

— За какво си мислиш?

А аз отговорих:

— Че сме големи късметлии.

И наистина го мислех. Все още имаше много неща, които да откриваме един за друг. Досега познавах Ксандър само като приятел. Сега беше моят Партньор.

Водещата ме поправи веднага:

— Не е късмет, Касия. Няма такова нещо като късмет в Обществото.

Кимнах. Разбира се. Трябваше да се сетя, че не е уместно да използвам такъв архаичен, неточен термин. Сега имаше само вероятности. Как е възможно нещо да се случи, а не как е невъзможно.

Водещата заговори отново:

— Беше важна вечер и става късно. Можете да прочетете указанията за ухажването и по-късно, в друг ден. Разполагате с достатъчно време.

Беше права. Именно това ни даваше Обществото: време. Живеехме по-дълго и по-добре от всички граждани в историята на света. И до голяма степен това се дължеше на Системата на Подбора, която произвеждаше физически и емоционално здрави поколения.

И аз съм част от всичко това.

Майка ми, баща ми и родителите на Ксандър не спираха да ахкат и коментират колко прекрасно е станалото, докато слизахме заедно по стъпалата на Общината. Ксандър се наведе към мен и каза:

— Човек може да помисли, че те са уредили всичко.

— Още не мога да повярвам.

Чувствах се превъзбудена и леко замаяна. Не можех да повярвам, че това съм аз, момичето с красивата зелена рокля, държащо злато в едната си ръка и сребро в другата, крачещо до най-добрия си приятел. Момчето, избрано за него. Партньорът му.

— Аз мога — каза Ксандър, закачайки се с мен. — Всъщност знаех го от самото начало. Затова не бях нервен.

Реших да не му оставам длъжна.

— О, и аз знаех. И затова бях нервна.

Смяхме се толкова много, та никой от двамата отначало не забеляза, че въздушният влак беше пристигнал, и после настъпи кратък момент на сепване и осъзнаване, докато Ксандър ми подаваше ръка, за да се кача.

— Ето, заповядай — каза той със сериозен тон. В първия миг не знаех какво да направя. Докосването ни вече носеше някакъв друг смисъл, а и двете ми ръце бяха заети. После Ксандър ме хвана за ръката, над китката, и ме издърпа във влака.

— Благодаря ти — казах аз, докато вратите се затваряха.

— Винаги на твоите услуги — отвърна той. Не пускаше ръката ми; малката сребриста кутия, която държах, създаваше преграда между нас двамата, сякаш за да компенсира тази, която вече не съществуваше. Не бяхме държали ръцете си така, откакто бяхме деца. С този жест пресякохме невидимата граница, разделяща приятелството от нещо друго. Усещах как ръката ми изтръпва; да бъда докосвана от моя

Партньор беше лукс, който другите двойки от обявените на Тържествата тази вечер не можеха да си позволят.

Влакът ни отнасяше далече от искрящото, леко студено бяло сияние на Градската община към по-меките жълтеникави светлини от домовете и уличните лампи на кварталите ни. Докато те проблясваха по пътя към нашия дом в Квартала на кленовете, хвърлих поглед към Ксандър.

Златото на светлините отвън беше със същия цвят като косата му, лицето му беше красиво, вдъхващо доверие, добро. И познато в известна степен. Ако вече сте свикнали да гледате на човек по един начин, е странно, когато ситуацията се промени. Ксандър винаги е бил някой, когото не можех да имам, и аз бях същата за него.

Сега всичко беше различно.

Десетгодишният ми брат Брам ни чакаше на верандата пред къщата. Когато му казахме какво се беше случило на Подбора, не можеше да повярва.

— Партньорът ти е Ксандър? Вече познавам човека, за когото ще се омъжиш? Толкова е странно.

— Ти си странен — пошегувах се аз; престорих се, че ще го сграбча, и той избяга. — Кой знае, може би твоята партньорка живее също на тази улица. Може би е...

Брам запуши ушите си.

— Не го казвай! Не го казвай!

— ... Серена — довърших аз, а той се извърна, преструвайки се, че не ме е чул. Серена живееше до нас и с Брам не спираха да се заяждат един с друг.

— Касия — каза укорително майка ми и се огледа, за да провери дали някой друг не ме е чул. Не се допускаше да говорим с пренебрежение за другите живеещи на нашата улица и изобщо в общността ни. Нашият малък квартал бе известен със сплотения си дух и с образцовите си граждани. Не че Брам спомага много за тази репутация, помислих си аз.

— Шегувам се, мамо.

Знаех, че не може да ми се сърди дълго. Не и в нощта на моето Тържество на Подбора, което ѝ беше напомнило колко бързо съм пораснала.

— Прибирайте се — каза баща ми. — Вечерният час почти наближава. Можем да говорим за всичко утре.

— Имаше ли торта? — попита Брам, докато баща ми отваряше вратата. Всички погледнаха към мен в очакване.

Не помръднах. Още не исках да влизам вътре.

Ако го направех, това щеше да означава, че вечерта е свършила, а аз не го исках. Не исках да сваля роклята и да облека униформата си, не исках да се завръщам към обичайното си ежедневие, което беше добро, но не и нещо толкова специално като случилото се днес.

— Ей сега идвам. Само още няколко минути.

— Не се бави — каза баща ми нежно. Той не искаше да нарушавам вечерния час. Беше градска разпоредба, не негово правило, и разбирах притеснението му.

— Няма — обещах аз.

Седнах на стъпалата на къщата ни, внимателно, разбира се, заради взетата назаем рокля. Загледах се в гънките на красивата материя. Роклята не ми принадлежеше, но вечерта беше само моя, това време, което беше и тъмно, и ярко, едновременно изпълнено с изненади и с толкова познати неща. Взирах се в току-що родената пролетна нощ, а после повдигнах лице към звездите.

Не се бавих по-дълго навън, защото утре беше събота и ни очакваше тежък ден. Трябваше да докладвам, че съм на разположение за работа в Разпределителния център рано сутринта. След това вечерта щях да имам няколко препоръчително свободни часове, които да прекарам с приятелите си извън гимназията.

И Ксандър щеше да бъде там.

След като се прибрах в стаята си, разтърсих леко таблетките в пудриерата си. Преброих ги — една, две, три; синя, зелена, червена — и ги поставих отново в обичайния им метален цилиндър.

Наясно бях за какво са синята и зелената таблетка. Не познавах човек, който да знае със сигурност какво е предназначението на червената. От години се носеха слухове за това.

Пъхнах се в леглото и отблъснах мислите си за червеното хапче.

За пръв път ми беше позволено да сънувам Ксандър.

3.

Винаги съм се чудила как ли изглеждат сънищата ми на хартия, записани в числа. Някой там отвън може би знае, но не и аз. Свалих датчиците за сън от себе си, като внимавах да не дърпам прекалено силно онзи зад ухото ми. Там кожата е по-фина и винаги ме боли, когато отлепям дисковото устройство, особено когато косъмчета от косата ми попаднат под датчика и залепнат. Радвах се, че моята смяна свърши, и прибрах екипировката си отново в кутията. Тази нощ беше ред на Брам да бъде наблюдаван.

Не сънувах Ксандър. Не знам защо.

Спах до късно и щях да закъснея за работа, ако не побързах. Когато влязох в кухнята, носейки в ръце роклята си от вчера, видях, че мама вече беше сервирала на масата определената ни за днес закуска. Овесена каша, сиво-кафеникава на цвят, с добре познатия блудкав вкус. Ядем, за да бъдем здрави и ефективни, не за да изпитваме удоволствие от вкуса на храната. Празниците и официалните тържества са изключение. Тъй като калориите, които приемаме, са строго определени и нашите бяха намалени през тази седмица, миналата вечер на Подбора можехме да изядем цялата поднесена храна, без това да навреди на режима ни.

Брам ми се ухили лукаво, все още облечен в дрехите си за сън.

— Е — избоботи той, докато пяхаше последната лъжица каша в устата си, — да не би да се успа, защото сънува Ксандър?

Не исках да разбере колко близо беше до истината — че макар да не бях сънувала Ксандър, желаех да беше станало.

— Не — казах аз. — Не трябва ли да се тревожиш, че ще закъснееш за училище, вместо да се занимаваш с мен? — Брам все още е малък и в събота ходи на училище, а не на работа, и ако не тръгнеше скоро, щеше да закъснее. Отново. Надявах се да не го порицаят публично.

— Брам — каза мама, — отиди да се преоблечеш, моля те. — Щеше да въздъхне с облекчение, когато той се преместеше в

гимназията, където уроците започват с половин час по-късно.

Докато Брам се изнизваше бавно от стаята, мама взе роклята от ръцете ми и я повдигна, за да я огледа отново.

— Изглеждаше толкова красива миналата вечер. Неприятно ми е, че трябва да я върнем. — И двете се загледахме в зелената рокля. Възхищавах се на начина, по който материята улавяше и отразяваше светлината, сякаш и светлината, и дрехата бяха живи същества.

И двете въздъхнахме едновременно и мама се разсмя. Целуна ме по бузата.

— Ще ти изпратят парче от плата, нали помниш? — каза тя и аз кимнах.

Роклите се шият с вътрешна подплата, която може да се нареже на парчета, за да се изпрати по малко на всяко от момичетата, които са ги носили. Парченцето и сребристата кутия, в която се съхранява моята микрокарта, ще бъдат спомените ми от моя Подбор.

И все пак. Никога повече няма да видя тази рокля, моята зелена рокля. Никога. В момента, в който я забелязах, знаех, че тя е за мен. Когато правех избора си в Разпределителния център за облекло, жената се усмихна, след като натисна номера ѝ — седемдесет и три — на екрана на комуникационния портал.

— Това е роклята, която беше най-вероятно да избереш — каза тя. — Личните ти данни предполагаха, че ще я харесаш, както и простата психология. Ти избираш неща, които излизат донякъде от харесвания от мнозинството модел, а и момичетата обичат дрехите да подчертават очите им.

Усмихнах се и се загледах как изпраща асистента си да донесе роклята. Когато я пробвах, разбрах, че е била права. Роклята сякаш беше създадена специално за мен. Дължината ѝ беше идеална, линиите ѝ следваха съвършено точно извивките на тялото ми. Обърнах се към огледалото и не можах да не се възхитя от образа си.

Жената ми каза:

— Засега ти си единственото момиче, което ще носи тази рокля на Тържеството на Подбора през този месец. Най-харесваният модел е в розово, номер двайсет и две.

— Добре — казах аз. Нямах нищо против да се отличавам малко от другите.

Брам се появи отново на входната врата, униформата му беше измачкана, косата — разрошена. Почти виждах мислите, които се въртяха в главата на мама: Дали е по-добре да го задържа, за да го среща, и да закъснее, или да го пусна да ходи така?

Брам взе решението вместо нея.

— Ще се видим довечера — провикна се той към нас и се затича навън.

— Не е достатъчно бърз. — Мама гледаше през прозореца към спирката на въздушния влак; светлините над линиите показваха, че влакът приближава.

— Може и да успее — отвърнах аз, наблюдавайки как Брам нарушава още едно правило — за тичането на обществени места. Почти чувах стъпките му, вдигащи шум по тротоара, докато препускаше надолу по улицата с наведена глава, а ученическата му раница се удряше в слабия му гръб.

Когато стигна до спирката, намали темпото. Приглади косата си и се запъти с нормален ход към влака. За щастие никой друг не го видя да тича. След секунда въздушният влак потегли, а Брам се беше настанил спокойно вътре.

— Това момче ще ме довърши. — Мама въздъхна тежко. — Трябваше да го събудя по-рано. Всички се успахме тази сутрин, но пък миналата вечер беше толкова специална.

— Така е — съгласих се аз.

— Трябва да хвана следващия влак до Града. — Майка ми метна чантата си на рамо. — Какво ще правиш в свободните си часове тази вечер?

— Сигурна съм, че Ксандър и другите ще искат да отидем на игри в Младежкия център — отвърнах аз. — Всичките демонстрации, музиката... — Свих рамене.

Майка ми се засмя и довърши изречението ми:

— Това е за възрастни хора като мен.

— В последния свободен час ще посетя дядо. — Служителите не позволяват често отклонения от възможните занимания в препоръчителните свободни часове, но в навечерието на нечие Последно тържество посещенията при роднините са разрешени и даже се насърчават.

Очите на мама заблестяха от нежност.

— Ще му хареса.

— Татко каза ли му за Подбора ми?

Мама се усмихна.

— Смяташе да се отбие при него на път за работа.

— Добре. — Бях доволна, исках дядо да научи колкото се може по-скоро. Знаех, че той мисли за мен и за моето тържество толкова, колкото аз — за него и неговото.

Разбързах се и изяхдох почти наведнъж закуската си, излязох и хванах влака в последната секунда. Макар да не бях сънувала Ксандър, докато спях, можех да си помечтая за него сега. Гледах през прозореца и си припомнях колко красив изглеждаше миналата вечер в костюма си; влакът прелиташе покрай множеството квартали по пътя към Града. Зеленото още не беше отстъпило съвсем на камъка и бетона, когато забелязах бели снежинки да се носят из небето.

Всички във влака ги забелязаха.

— Сняг? През юни? — попита жената, която седеше до мен.

— Не може да бъде — промърмори мъжът от другата страна на пътеката.

— Но прилича на сняг — каза тя.

— Не може да бъде — повтори мъжът. Хората се въртяха, обръщаха се към прозорците, развълнувани и изненадани. Може ли нещо погрешно да бъде истина?

Със сигурност обаче се виждаше как малките бели снежинки изминаваха своя път до земята. Имаше нещо странно в този сняг, но не бях сигурна какво точно беше. Усетих, че се усмихвам леко, докато лицата на хората наоколо изглеждаха притеснени. Би трябвало и аз да съм разтревожена, нали? Може би. Но беше толкова красиво, толкова неочаквано и поне за един кратък миг — толкова необяснимо.

Въздушният влак стигна до спирка. Вратите се отвориха и няколко от белите снежинки влетяха вътре. Улових една на ръката си, но тя не се разтопи. За разлика от загадката, защото видях малко кафяво семенце в центъра на „снега“.

— Това е пухче от топола — казах на всички. — Не е сняг.

— Разбира се — допълни мъжът срещу мен; в гласа му звучеше удоволствие от факта, че загадката намери своето обяснение. Сняг през юни щеше да бъде необяснимо явление. Пухчетата от топола — да.

— Но защо са толкова много? — попита друга жена, явно все още притеснена.

За момент никой не отговори. Един от току-що качилите се пътници изтупа грижливо тополовите пухчета от косата и дрехите си.

— Садим горички с тополи по протежението на реката — обясни той. — Обществото иска да залеси с по-полезни дървета района.

Всички други приеха с готовност обяснението му; те не знаеха нищо за дърветата. Коментираха тихичко помежду си колко са доволни, че това не е знак за ново Затопляне, слава богу, че Обществото държи нещата под контрол, както обикновено.

Но благодарение на майка ми, която не можеше да спре да говори за работата си като уредник в Разсадника, знаех, че думите му не се връзват. Не можеш да използваш тополата за гориво, нито пък даваше плодове. А семената и пухчетата и са доста неприятни. Летят надалече, закачват се за всичко, могат да израснат навсякъде. Досадни дървета, като бурени, казваше майка ми. Все пак изпитваше особена привързаност към тях заради семенцата, които бяха малки и кафяви, но и изящни, и красиви, обвити в тези фини бели пухчета. Малки перести парашутчета, които забавят падането им на земята и им помагат да летят, за да уловят повее на вятъра и да стигнат някъде, където могат да се развиват.

Загледах се в семенцето, лежащо върху дланта ми. Все още имаше загадка в тази малка кафява сърцевина. Не знаех какво да правя с него, затова го пяхнах в джоба си, при цилиндъра ми с таблетките.

Този почти — сняг ми напомни за един ред от стихотворение, което изучавахме тази година по Език и литература: Спиране в гората в снежна вечер^[1].

То е сред най-любимите ми от всичките Сто стихотворения, които нашето Общество е избрало да запази в онези времена, когато хората решили, че културата ни е прекалено натоварена, направо задръстена от информация. Създали комисии, които да изберат стоте най-добри неща от всичко: Стоте песни, Стоте картини, Стоте истории, Стоте стихотворения. Всички останали били унищожени. Изчезнали завинаги. Така е най-добре, казало Обществото и всички повярвали, защото звучало логично. Как можем да оценим нещо по достойнство, когато сме претрупани с толкова много неща?

Моята прабаба била една от историците на културата, които преди почти седемдесет години е трябвало да изберат Стоте стихотворения. Дядо ми е разказвал историята поне хиляда пъти — как майка му помагала да се реши кои стихотворения да изчезнат завинаги и кои да се запазят. Имала навика да му пее като приспивни песнички откъси от стихотворенията. Тя ми ги нашепваше, пееше ги, казваше той, и аз се опитвах да ги запомня за времето, когато нея нямаше да я има.

Когато си отидеше. Утре и дядо щеше да си отиде.

Когато и последното пухче от топола остана зад гърба ни, се замислих за това стихотворение и колко много го харесвах. Харесвах думите „дълбок“ и „сън“ както и „лес“, и начина, по който се повтаряха и римуваха. Помислих си, че от него може да стане чудесна приспивна песен, ако не се вслушваш само в думите, а и в мелодията им. Защото ако слушаш само думите, няма да почувстваш останалото: ... да мина път преди съня.

— Днес ще сортираш числа — каза надзорничката ми Нора.

Въздъхнах леко, но тя не добави нищо повече. Прокара картата ми през скенера и ми я върна. Не ме попита за Тържеството, макар със сигурност да знаеше от данните ми, че е било миналата вечер. Но това не беше изненадващо. Нора почти не общуваше с мен, защото бях един от най-добрите сортировачи. Всъщност бяха минали почти три месеца от последната ми грешка, което беше и последният път, когато двете бяхме разговаряли истински.

— Чакай — каза тя, докато се насочвах към работния си пост. — Порталът показва, че е почти време за твоя официален сортировъчен тест.

Кимнах. Мислех затова от месеци; не чак толкова, колкото мислех за Подбора си, но все пак често. Макар че някои от тези сортирания на числа бяха досадни, самото сортиране водеше до възможности за много интересни работни позиции. Може би щях да стана надзорник по реставрацията като татко. Когато е бил на моята възраст, неговата работна дейност е била същата — сортиране на информация. Така е било и с дядо ми и — разбира се — с прабаба ми,

онази, която участвала в едно от най-големите сортирания на всички времена като член на Комисията на Стоте.

Служителите, които надзирават Подбора, също са започнали в сортирането, но не се интересувам от това. Обичам моите истории и информацията; нямам желание да отговарям за сортирането на реални хора.

— Увери се, че си готова — каза Нора, но и двете знаехме, че съм.

Жълтите светлини се спускаха през прозорците близо до нашите работни места в сортировъчния център. Хвърлях сянка над кабинките на другите работници, докато минавах покрай тях. Никой не вдигна глава, за да погледне кой върви по пътеката.

Настаних се на мястото си, което беше ужасно тясно — побираше само маса, стол и сортиращ екран. После от двете ми страни се издигнаха тънки сиви стени и вече не виждах никого друго. Бяхме като микрокартите в библиотеката в гимназията — всеки от нас беше като пъхнат в тесен прорез. Правителството имаше компютри, които можеха да сортират по-бързо от нас, разбира се, но ние все още бяхме важни. Никога не знаеш кога технологиите могат да те провалят.

Точно това се беше случило с обществото преди нашето. Всички притежавали технологии в изобилие и последиците били ужасни. Сега ние разполагаме с технология за основните неща — носители на информацията, четци, записвачи — и данните, които поемаме, са много по-конкретни. Специалистите по храненето например не трябва да знаят как да програмират въздушните влакове, а инженерите на свой ред не е нужно да са наясно как се приготвя храната. Тази специализация пази хората от натрупване на излишна информация и пренатоварване. Не е необходимо да разбираме всичко. И както ни напомня непрекъснато Обществото — съществува огромна разлика между познание и технология. Познанието няма да ни предаде.

Плъзнах картата си в скенера и сортирането започна. Въпреки че харесвам най-много асоциациите с думи, рисунки или изречения, също толкова добра съм и с числата. Екранът ми каза какво се предполага да търся и числата започнаха да се появяват като малки бели войници на черното поле, очаквайки да ги сваля долу. Докосвах ги едно по едно и ги сортирах в различни кутии. Ударите на пръстите ми по клавишите

на записвача издаваха тих, мек звук, почти недоловим като падането на снега.

И създадох буря. Числата полетяха към местата си като снежинки, понесени от вятъра.

По средата на работния процес характеристиките, за които следяхме, се промениха. Системата проследяваше колко бързо забелязваме промените и как адаптираме към тях сортирането си. Никога не знаехме кога ще има промяна. Две минути по-късно характеристиките се промениха отново и още веднъж улових промяната при първата редица от числа. Не знам как, но винаги предусещах промяната, преди да се случи.

Когато сортирам, имам време да мисля само за това, което виждам пред себе си. Така че тук, в моето малко сиво пространство, аз не мислех за Ксандър. Не копнеех за допира на зелената рокля до кожата ми, нито за вкуса на шоколадовата торта върху езика си. Не мислех за това как дядо ми щеше да изяде последната си вечеря на утрешното си Последно тържество. Не мислех за сняг през юни, нито за други неща, които не би трябвало да съществуват и все пак ги имаше. Не си представях как слънцето ме заслепява или как луната ме охлажда, или как кленовото дърво в нашата градина сменя листата си в зелено, златисто, червено... Щях да мисля за всички тези неща и за много други по-късно. Но не и сега, когато сортирах.

Сортирах и сортирах, и сортирах, докато вече не останаха никакви данни за мен. Екранът ми беше чист. Само аз успявам да постигна това.

На връщане с въздушния влак към Квартала на кленовете забелязах, че пухчетата от тополите бяха изчезнали. Искях да разкажа на мама за тях, но когато се прибрах у дома, тя, баща ми и Брам вече бяха излезли за своите свободни часове. Имаше съобщение за мен: „Съжаляваме, че се разминахме, Касия“. Екранът на комуникационния ни портал примигна: „Прекарай хубава вечер“.

От кухнята се чу звън; вечерята ми беше пристигнала. Станиолената кутия се плъзна по улея за доставка на храна. Взех я бързо, тъкмо навреме, за да чуя звука от хранителната кола, която поемаше пътя си към другите къщи от квартала.

Вечерята ми още димеше, когато я отворих. Сигурно имяхме нов хранителен отговорник. Преди храната винаги беше изстинала, когато

пристигаше. Сега направо пареше. Изядох я набързо, като дори изгорих малко устните си, защото знаех какво искам да направя по време на тази изненадваща дупка в програмата ми в почти празната къща. Никога не можех да остана напълно сама; порталът бръмчеше леко на заден фон, продължавайки да следи, продължавайки да наблюдава. Но всичко беше наред. Имах нужда от него за това, което щях да правя. Искях да погледна микрокартата си, без родителите ми или Брам да надничат през рамото ми. Искях да прочета повече за Ксандър, преди да се срещна с него тази вечер.

Когато пяхнах микрокартата във входящото устройство на портала, бръмченето премина в по-целенасочен звук. Екранът светна и сърцето ми заби учестено в очакване, макар да познавах Ксандър толкова добре. Какво ли беше решило Обществото, че трябва да знам за него, за човека, с когото бях прекарала по-голямата част от живота си?

Дали наистина знаех всичко за него, както си мислех, или имаше нещо, което бях пропуснала?

„Касия Рейес, Обществото с удоволствие ти представя твоя Партньор“.

Усмихнах се, когато лицето на Ксандър се появи на екрана незабавно след записаното съобщение. Снимката му беше хубава. Както винаги, усмивката му изглеждаше сияйна и естествена, сините му очи гледаха мило. Изучавах внимателно лицето му, опитвах се да си представя, че никога преди не съм виждала тази снимка; че само веднъж съм хвърлила поглед към него, предишната вечер на Тържеството. Оглеждах очертанията на лицето му, формата на устните му. Красив е. Никога не се бях осмелявала да помисля, че той може да бъде моят Партньор, разбира се, но сега, след като се беше случило, бях заинтригувана. Беше ми любопитно. И малко страшно от това как станалото щеше да повлияе на приятелството ни, но най-вече бях щастлива.

Протегнах се да докосна думите „Указания за ухажване“ на екрана, но преди да го направя, лицето на Ксандър потъмня и после изчезна. Екранът издаде бипкащ звук и гласът каза отново:

„Касия Рейес, Обществото с удоволствие ти представя твоя Партньор“.

Сърцето ми спря. Не можех да повярвам на това, което виждах.
Пред мен се появи лице на момче.
И то не беше Ксандър.

---

[1] Stopping by Woods on a Snowy Evening — стихотворение от Робърт Фрост (Robert Lee Frost, 1874–1963 г.) — американски поет, четирикратен лауреат на наградата „Пулицър“. — Б.пр. ↑

4.

Какво? Напълно смаяна, докоснах екрана и лицето на момчето се разпадна на малки точици под пръстите ми като прах. Появиха се някакви думи, но преди да успея да ги прочета, екранът напълно потъмня. Отново.

— Какво става тук? — казах на глас.

Екранът остана тъмен и празен. Аз също се чувствах така. Беше хиляда пъти по-лошо от празния екран миналата вечер. Тогава знаех какво означава. Нямах никаква представа какво означава сега. Никога не бях чувала за подобно нещо.

Не разбирам. Обществото не прави грешки.

Но какво друго можеше да бъде? Никой няма двама Партньори.

— Касия? — Ксандър ме повика отвън.

— Идвам — отвърнах, докато издърпвах микрокартата от входното устройство и я пъхах обратно в джоба си. Поех си дълбоко дъх и отворих вратата.

— Е, от твоята микрокарта научих, че обичаш да караш колело — каза сериозно Ксандър, като затваряше вратата зад мен, и ме разсмя, независимо от случилото се преди малко. От всички варианти за упражнения най-много мразех карането на колело и той го знаеше. Спорехме за това през цялото време — аз мислех, че е глупаво да караш нещо, което не се движи, да въртиш педалите безкрай, напълно безсмислено. Той изтъкна, че обичам да тичам на инфопистата, което е почти същото.

— Различно е — възпротивих се, но не можех да обясня защо.

— Гледа ли лицето ми на екрана през целия ден? — попита Ксандър. Все още се шегуваше, но изведнъж спрях да дишам. И той беше прегледал своята микрокарта. Дали беше видял само моето лице? Чувствах се странно, че имам какво да крия, и то специално от него.

— Разбира се, че не — отвърнах, като се опитах да го подразня. — Днес е събота, забрави ли? Бях на работа.

— И аз бях, но това не ми попречи. Прегледах всичките ти данни и прочетох всички указания за ухажване.

Без да знае, той ми хвърли спасителен пояс с тези думи. Вече не се давех. Все още имах чувството, че ме залива студена вода, но поне можех да дишам. Ксандър мислеше, че сме Партньори. Нищо странно не се беше случило, докато е гледал своята микрокарта. Това беше нещо все пак.

— Изчел си всички указания?

— Разбира се. Ти не го ли направи?

— Все още не. — Почувствах се неудобно, че го признавам, но Ксандър се разсмя отново.

— Не са особено интересни — каза той. — Освен едно.

Смигна ми многозначително.

— О? — казах, разсеяно. Видях други младежи да се събират по улицата и да се запътват към Игралния център като нас. Те си махаха с ръка, викаха, облечени със същите униформи. Но тази вечер имаше нещо различно. Някои от тях ни гледаха. Гледаха към мен и Ксандър.

Погледите на другите се спираха върху нас, задържаха се за миг, после отскачаха встрани и пак се връщаха.

Не бях свикнала с това. Ксандър и аз бяхме нормални, здрави граждани, част от тази група. Не бяхме аутсайдери, не бяхме различни.

В този момент обаче се чувствах различна, отделена от всички, сякаш между мен и останалите се беше издигнала тънка, но висока стена. Можехме да се виждаме през нея, но не и да я пресечем.

— Добре ли си? — попита ме Ксандър.

Прекалено късно осъзнах, че е трябвало да реагирам на коментара му и да го попитам кое указание е намерил за интересно. Ако не се стегнех скоро, щеше да разбере, че нещо не е наред. Познавахме се от дълго време и усещахме промените в настроенията си.

Ксандър ме хвана за лакътя, докато завивахме зад ъгъла и излизахме от очертанията на нашия квартал. Повървахме още малко и той спусна ръката си по-надолу и преплете пръсти с моите. Наведе се към ухото ми.

— В едно от указанията пишеше, че ни е позволено да демонстрираме физическа близост. Ако искаме.

И аз го исках. Дори с цялото напрежение, което изпитвах, допирът на ръката му, усещането, че нищо не ни разделя, беше нещо ново и изключително приятно. Бях изненадана, че Ксандър прави всичко толкова естествено. Просто му идваше отвътре. И докато вървахме, разпознах емоцията, изписана по лицата на някои от момичетата, които ни гледаха. Беше завист, чиста завист. Отпуснах се леко, защото можех да разбера това чувство. Никоя от нас дори не си беше помисляла, че може да има лъчезарния, чаровен и умен Ксандър. Всички знаехме, че той ще бъде избран за някое друго момиче в друг град, в друга провинция.

Но се оказа, че сме сгрешили. Той беше избран за мен.

Пръстите ни останаха сплетени, докато вървахме към Игралния център. Може би, ако не го пуснех, щях да докажа, че ни е предопределено да бъдем заедно, да бъдем Партньори. Че другото лице на екрана не означава нищо; че е било просто моментна неизправност в микрокартата.

Само че имаше още нещо. Лицето, което видях, не само не беше лицето на Ксандър.

А на друго момче. Кое то също познавах.

5.

Тук ще има турнир по шах — каза Ксандър и посочи масата за игра в центъра на залата. Очевидно другите младежи в квартала се чувстваха въодушевени като нас заради свободните занимания в събота вечер, защото Игралният център беше препълнен с хора. Повечето ни приятели също бяха тук. — Искаш ли да участваш, Касия?

— Не, благодаря — казах аз. — Предпочитам да гледам.

— А ти? — попита той Ем, най-добрата ми приятелка.

— Ти отивай — каза тя, а после и двете се разсмяхме, когато го видяхме как доволно се ухили и направо хукна, за да даде картата си за сканиране на Служителя, надзираващ игрите. Ксандър винаги беше такъв — абсолютно ентусиазиран, желаещ да участва във всичко. Спомних си как играехме заедно като малки, как и двамата се отдавахме на игрите и правехме всичко възможно, за да спечелим.

Запитах се кога спрях да харесвам тези забавления. Трудно ми беше да си спомня.

Ксандър се настани на масата и каза нещо, което накара всички наоколо да се разсмеят. Усмяхнах се. Наистина беше по-забавно да го наблюдаваш, отколкото сам да играеш. А и шахът беше една от най-любимите му игри от миналото. За нея бяха нужни умения, качества, не просто случайност, а той харесваше именно това.

— Е? — каза Ем закачливо, а звуците от смеха и говора наоколо заглушиха думите ѝ така, че само аз можех да ги чуя. — Как е? Да познаваш Партньора си?

Знаех, че ще ме попита това; знаех, че всички искат да разберат същото. Отговорих по единствения възможен начин. Казах ѝ истината.

— Това е Ксандър. Чудесно е.

Ем кимна с разбиране.

— През цялото това време никой от нас не мислеше, че е възможно да бъдем събрани с някого от приятелите си — каза тя. — А сега то се случи.

— Знам.

— И то с Ксандър — продължи Ем. — Той е най-добрият от всички нас. — Някой я повика и тя се запъти към друга маса.

Ксандър вдигаше сивите фигури и ги местеше по сивите и черни квадрати по дъската. Повечето цветове в Игралния център бяха мрачни: сивите стени, кафявите униформи на учениците, тъмносините униформи на тези, които вече бяха получили постоянно работно назначение. Яркостта и цветовете в залата идваха от самите нас: от нюансите на косите ни, от смеха ни. Когато Ксандър постави последната си фигура на дъската, погледна през масата към мен и каза високо на глас:

— Ще спечеля тази партия в чест на моята Партньорка. — Всички се обърнаха да ме погледнат, а той се ухили пакостливо.

Направих му гримаса, но страните ми все още пареха и руменееха от вълнение, когато малко по-късно някой ме потупа по рамото. Обърнах се.

Зад мен стоеше Служителка.

— Касия Рейес? — попита тя.

— Да — отвърнах, хвърляйки поглед към Ксандър. Той се беше замислил върху своя ход и не виждаше какво се случва.

— Би ли могла да дойдеш навън за малко? Няма да отнеме много време и няма за какво да се притесняваш. Процедурен въпрос.

Дали Служителката знаеше какво стана, когато опитах да изгледам микрокартата си?

— Разбира се — отвърнах аз, защото не съществуваше друг възможен отговор, когато Служител поиска нещо от теб. Погледнах отново към приятелите си. Бяха съсредоточени в играта пред тях и в играчите, които движеха фигурите. Никой не забеляза, че излизам. Дори Ксандър. Тълпата ме погълна, докато следвах бялата униформа на Служителката извън залата.

— Първо, нека те успокоя, че няма за какво да се тревожиш — каза Служителката с усмивка. Гласът ѝ звучеше мило.

Поведе ме към малката градинка пред Центъра. Макар фактът, че бях тук със Служител, да ме караше да се чувствам леко нервна, след претъпканата зала свежият въздух ми дойде добре.

Минахме по идеално подрязаната трева към метална пейка, поставена точно под улична лампа. Наоколо нямаше никакви други

хора.

— Не е нужно да ми казваш какво е станало — каза Служителката. — Аз знам. Лицето на микрокартата не беше правилното, нали?

Наистина беше мила: не ме накара да изговоря сама думите. Кимнах.

— Сигурно много си се притеснила. Каза ли на някого какво се е случило?

— Не — отвърнах аз. Тя посочи с ръка да седна на пейката и се настани до мен.

— Чудесно. Нека разсея тревогата ти — погледна ме право в очите. — Касия, абсолютно нищо не се е променило. Ксандър Кароу все още е подбран за твой Партньор.

— Благодаря ви — казах аз и бях наистина толкова благодарна, че един път не ми се стори достатъчен. — Благодаря ви.

Притеснението ми започна да изчезва и най-накрая можех да се отпусна. Въздъхнах тежко и тя се засмя.

— Може ли да те поздравя за твоя Подбор? Доста разбунихте духовете. Цялата провинция говори само за това. Може би дори цялото Общество. Подобно нещо не се е случвало от много години. — Направи кратка пауза, а после продължи. — Предполагам, че не носиш микрокартата си със себе си.

— Всъщност нося я. — Извадих я от джоба си. — Бях нервна... Не исках някой друг да види...

Тя протегна ръката си и аз пуснах микрокартата в дланта ѝ.

— Отлично. Ще се погрижа за това — постави я в малкото си куфарче. Хвърлих поглед към нейния метален цилиндър и забелязах, че е по-голям от стандартните. Тя улови погледа ми. — Служителите с по-висок ранг носят допълнителен материал. За спешни случаи. — Аз кимнах и жената продължи. — Но това не влиза в твоето ниво на компетентност. Сега, това е за теб. — Извади друга микрокарта от страничен джоб на куфарчето си. — Лично съм я проверила. Всичко е наред.

— Благодаря ви.

След като пяхнах новата микрокарта в джоба си, никоя от нас не каза нищо известно време. Отначало се загледах в тревата, в металните пейки и в малкия циментов фонтан в центъра на зелената градинка,

който изхвърляше сребристи струи вода на всеки няколко секунди. После вдигнах поглед към жената до мен, като се опитах да различа знаците върху джоба на ризата ѝ. Знаех, че е Служител, заради бялата униформа, която носеше, но не бях сигурна точно от кое министерство на Обществото беше.

— Аз съм от Министерството на Подбора, от отдела, отговарящ за неизправности с информацията — каза Служителката, забелязвайки погледа ми. — За щастие нямаме много работа. Тъй като Подборът е много важен за нашето Общество, той е изключително строго контролиран.

Думите ѝ ми напомниха за един параграф от официалните материали за Подбора:

Подборът има две основни цели: да осигури възможно най-здрав и бъдещи граждани за нашето Общество и да предостави най-добри възможности на гражданите за изживяване на пълноценен семеен живот. За Обществото е от изключителна важност Подборът да бъде възможно най-добър.

— Никога досега не бях чувала за такава грешка.

— Страхувам се, че се е случвало и друг път. Не често, разбира се. — Замълча за момент, а после зададе въпроса, който не исках да чувам: — Познаваш ли другото момче, което видях?

За един кратък миг, напълно нелогично, изпитах желание да излъжа. Искях да кажа, че нямам представа, че никога преди не съм виждала това лице. Погледнах отново към фонтана и докато гледах как водата се издига и пада, разбрах, че паузата, която направих, ме е издала.

Затова отговорих:

— Да.

— Можеш ли да ми кажеш името му?

Тя вече го знаеше, естествено, така че нямах друг избор, освен да кажа истината.

— Да. Кай Маркъм. Това е най-странното от всичко. Странно е, че е станало самото объркване. Но фактът, че объркването е с друг човек, когото също познавам...

— ... е направо невероятен — съгласи се тя. — Вярно е. Кара те да се запиташ дали грешката не е нарочна, някаква шега. Ако открием

човека, отговорен за това, ще го накажем сурово. Било е жестоко. Не само защото те е притеснило и объркало, но най-вече заради Кай.

— Той знае ли?

— Не. Няма никаква представа. Причината, поради която казах, че е било изключително жестоко да се използва името му за тази... шега, е най-вече заради него самия.

— Защо?

Кай Маркъм се премести в нашия квартал, когато бяхме на десет години. Беше приятно на външен вид момче, спокойно. Не създаваше проблеми. Напоследък не го виждах толкова често, както преди. Миналата година получи по-рано работно назначение и вече не посещаваше гимназията заедно с останалите младежи от квартала.

Служителката кимна и се наклони по-близо към мен, въпреки че наоколо нямаше никой, който евентуално да чуе разговора ни. Светлината от уличната лампа блестеше над нас, излъчваше топлина и леко примигваше.

— Това е поверителна информация, но Кай Маркъм никога не би могъл да бъде твой Партньор. Не би могъл да бъде Партньор на никого.

— О, значи е избран да бъде Самотник.

Не бях сигурна защо тази информация е поверителна. Много хора от нашето училище бяха избрани за Самотници. Има дори официален параграф за това в материалите за Подбора:

Моля, обмислете внимателно дали сте подходящ кандидат за партньорство. Помнете, избраните за Самотници са също толкова важни за Обществото. Както знаете, сегашният Лидер на Обществото е Самотник. И семейните, и самотните граждани имат смислен и пълноценен живот. Все пак само избраните за семейни партньори имат право да създават потомство.

Тя се наведе още по-близо към мен.

— Не. Не е Самотник. Кай Маркъм е Отклонение. Кай Маркъм е Отклонение?

Отклоненията живеят сред нас; те не са опасни като Аномалиите, които трябва да бъдат отделени от Обществото. Макар Отклоненията обикновено да получават този статут заради някакво нарушение на правилата, те са защитени от Обществото; тяхната самоличност обикновено не се разкрива на съгражданите им. Само Служителите в Министерството на класификацията и свързаните с него отдели имат достъп до тази информация.

Не зададох въпроса си на глас, но тя знаеше за какво си мисля.

— Опасявам се, че е така. Вината не е негова. Баща му е извършил нарушение. Обществото не може да пренебрегне фактор като този, въпреки че са позволили на семейство Маркъм да осиновят Кай. Той трябва да запази статута си на Отклонение и като такъв е неприемливо да бъде включен в Системата на Подбора — въздъхна тя. — Микрокартите се подготвят няколко часа преди Тържеството. Вероятно грешката е станала тогава. Вече проверихме кой е имал достъп до твоята микрокарта — сред тези хора трябва да търсим човека, който е могъл да добави снимката на Кай.

— Надявам се, че ще откриете кой го е направил — казах аз. — Права сте. Постъпката е жестока.

— Ще открием — отвърна тя и ми се усмихна. — Обещавам ти го. — После погледна към часовника си. — Трябва да тръгвам. Надявам се, че успях да премахна притеснението ти.

— Да, благодаря ви.

Опитах се да не мисля за момчето, което се оказа Отклонение. Трябваше да мисля колко чудесно е, че всичко отново е наред. Но вместо това мисълта ми постоянно се връщаше към Кай — изпитвах съжаление, искаше ми се да не бях научавала това за него, да продължавах да смятам, че просто е бил избран за Самотник.

— Няма нужда да ти напомням, че информацията за Кай Маркъм е поверителна, нали? — попита Служителката благо, но усетих острата нотка в гласа ѝ. — Споделих го с теб само за да бъдеш напълно сигурна, че никога не е съществувал вариант той да бъде твой Партньор.

— Разбира се. Няма да кажа нищо на никого.

— Добре. Навярно е най-добре така. Но ако искаш, бихме могли да организираме среща. Мога да обясня на родителите ти и на Ксандър и неговите родители какво е станало...

— Не! — казах рязко аз. — Не. Не искам никой да знае освен...

— Освен кого?

Не отговорих и внезапно тя докосна ръката ми. Не ме стисна силно, но беше ясно, че държи да чуе отговора на въпроса си.

— Кой?

— Дядо ми — признах аз. — Той е почти на осемдесет години.

Тя дръпна ръката си.

— Кога е рожденият му ден?

— Утре.

Служителката помисли за момент, после кимна.

— Ако чувстваш, че имаш нужда да поговориш с някого за случилото се, той е може би най-добрият избор. И все пак... Само с него ли искаш да говориш?

— Да — казах аз. — Не искам никой друг да разбира. Нямам нищо против дядо да знае, защото... — оставих изречението недовършено. Тя знаеше защо. Поне една от причините.

— Радвам се, че възприемаш нещата така — каза жената, кимайки. — Трябва да призная, че това улеснява много нещата за мен. Естествено, когато разкажеш на дядо си, ще му напомниш, че ако той спомене нещо на някого, ще бъде порицан публично. А това определено не е нещо, което би искал точно сега. Може да загуби привилегиите си за консервиране.

— Разбирам.

Служителката се усмихна и се изправи.

— Има ли нещо друго, което мога да направя за теб тази вечер?

Радвах се, че разговорът приключи. Сега, след като всичко в света ми отново беше нормално, исках да заема мястото си в залата, пълна с хора. Внезапно се почувствах много самотна тук.

— Не, благодаря ви.

Тя махна с ръка към пътеката, водеща към Игралния център.

— Най-добри пожелания и резултати, Касия. Радвам се, че успях да ти помогна.

Благодарих ѝ за последен път и си тръгнах. Тя остана там; гледаше как се прибирам в Центъра. Макар да знаех, че е нелепо, чувствах, че ме следи с поглед по целия път до вратата, по целия път през коридора, обратно в залата и до масата, където Ксандър все още

играеше. Той вдигна глава и улови погледа ми. Беше забелязал, че ме няма. Всичко ли е наред? — питаха очите му. Кимнах. Вече беше.

Всичко отново беше нормално. По-добре от нормално — можех спокойно да се насладя на факта, че с Ксандър вече бяхме двойка, бяхме Партньори.

И все пак ми се искаше да не ми беше казвала за Кай. Нямаше да мога да го погледна по същия начин сега, когато знаех толкова много за него.

Бяхме толкова много в Игралния център. В залата беше горещо и влажно, напомняше ми за симулацията на тропически океан, която имаме веднъж в часа по Наука, онази с кораловите рифове, изобилстващи с риба, преди Затоплянето да унищожи всичката. Усещах влагата във въздуха, почти вдишвах парата.

Някой се блъсна в мен в мига, в който един Служител направи съобщение по централния говорител. Тълпата замлъкна, за да чуе по-добре:

„Изпуснат е цилиндър с таблетки. Моля, не мърдайте от местата си и не говорете, докато го открием“.

Всички застинахме незабавно на място. Чух тракане и меко тупване, когато някой — вероятно Ксандър — прибра шахматните фигури. После настана тишина. Никой не помръдваше. Загубен цилиндър е сериозен проблем. Погледнах момичето до мен и то също ме погледна, с широко отворени очи, абсолютно неподвижно. Сетих се отново за симулацията с океана, как инструкторката в един момент млъкна по средата на някакво обяснение, а рибата, която плуваше из стаята, впери странный си поглед в нас, без да мига. И ни гледаше така, докато инструкторката не включи наново симулацията.

Всички чакахме ключът да бъде превъртан и Служителят да ни каже какво следва. Мислите ми се опитаха да избягат, да напуснат мястото, където стояхме неподвижни. Дали в тази зала имаше и други неизвестни Отклонения, плуващи като рибата във водата? Вода. Спомних си друга история, свързана с вода, този път истинска — за един ден, когато аз и Ксандър бяхме на по десет години.

Тогава имаме повече свободно време и почти през цялото лято се мотаехме край басейна. Ксандър обичаше да плува в синята хлорирана вода; аз предпочитах да седя на ръба на басейна и да потапям и вадя краката си във водата, преди да реша да вляза. Точно

това правех, когато изведнъж Ксандър се появи до мен със загрижено изражение на лицето:

— Загубих си цилиндъра с таблетките — каза ми той тихичко.

Веднага погледнах надолу, за да се уверя, че моят висеше на банския ми. Там беше; металната му халка беше закачена стабилно за презрамката на лявото ми рамо. Имахме цилиндрите си от четири седмици и за момента те съдържаха само по една таблетка. Първата. Синята. Онази, която можеше да ни спаси; онази, в която имаше достатъчно хранителни вещества, за да оцелеем няколко дни, ако разполагаме и с вода.

В басейна също имаше огромно количество вода. Как Ксандър щеше да намери цилиндъра си?

— Сигурно е някъде по дъното — казах аз. — Нека да повикаме спасителя и да го помолим да изпусне водата.

— Не — каза Ксандър и стисна решително зъби. — Не му казвай. Ще ме порицаят публично, защото съм го загубил. Не казвай нищо. Ще го намеря.

Носенето на цилиндъра е важна стъпка по пътя към независимостта ни; да го загубиш беше все едно да признаеш, че не си готов да поемеш отговорността на самостоятелността. Родителите ни носят цилиндрите ни, докато станем достатъчно големи да се грижим сами за тях. Първо е синьото хапче — на десет години. После, когато навършим тринайсет, ни дават зеленото. То ни успокоява, когато сме в период на духовна и емоционална криза.

А когато станем на шестнайсет години, ни дават и червеното, което можем да вземем само когато някой Висш служител ни нареди да го направим.

Първоначално се опитах да помогна на Ксандър, но хлорът винаги е дразнел очите ми. Гмурках се отново и отново и когато очите ми вече пареха толкова силно, че не можех да издържа, се изкачих на циментовия парапет и се опитах да открия нещо под осветената от слънце искряща повърхност на водата.

Не носим часовници, докато сме малки; времето се пази в тайна от нас. Но въпреки това знаех. Знаех, че Ксандър е под водата много по-дълго, отколкото би трябвало да бъде. Измервах времето с ударите на сърцето си и по пляска на вълните, които се удържаха в стените на басейна, докато други хора се гмуркаха надолу, после други и други.

Да не се е удавил? За момент бях заслепена от слънчевата светлина, отразяваща се във водната искрящо бяла повърхност, а и бях парализирана от страх, който също чувствах като бял. Но после се изправих и поех с целите си дробове въздух, за да изкрещя към света: Ксандър е под водата, спасете го, спасете го! Преди обаче викът ми да се роди, непознат глас попита зад гърба ми:

— Да не се е удавил?

— Не знам — казах аз и откъснах поглед от водата. До мен стоеше момче; загоряла кожа, тъмна коса. Ново момче. Само това успях да забележа, защото то изчезна, гмуркайки се светкавично във водата.

Пауза, още няколко вълнички се разбиха в стената и главата на Ксандър се появи над водата. Ухили ми се победоносно, държейки в ръка водоустойчивия цилиндър.

— Намерих го — каза той.

— Ксандър! — възкликнах аз с облекчение. — Добре ли си?

— Разбира се — отвърна той и очите му светеха уверено.

— Защо да не съм?

— Защото беше толкова дълго време под водата, че се уплаших да не си се удавил — признах аз. — Както и момчето... — Внезапно се паникьосах. Къде отиде другото момче? Не беше излязло да си поеме въздух.

— Какво момче? — попита Ксандър изненадано.

— Влезе да те търси. — И тогава го видях, под синевата, сянка в дълбините на басейна. — Точно тук е. Да не се е удавил?

В този момент момчето изплува, кашляйки, косата му лъщеше от водата и слънцето. Червена драскотина, почти излекувана, но все още забележима, пресичаше цялата му буза. Опитах се да не я зяпам. Беше ми трудно не само защото нараняванията бяха нещо много необичайно в място, където всички са здрави, но и защото беше непознат. Странник.

Оставих му няколко секунди да си поеме дъх спокойно. Той ме погледна, но заговори първо Ксандър:

— Не си се удавил.

— Не — съгласи се Ксандър. — Но ти почти успя да го направиш.

Знам каза момчето. — Искях да те спася. — После се поправи: — Искам да кажа, да ти помогна.

— Не знаеш ли да плуваш? — попитах го аз.

— Мислех, че знам — каза момчето, което накара двама ни с Ксандър да избухнем в смях. Момчето погледна в очите ми и се усмихна. Усмивката явно го изненада; тя изненада и мен — беше много топла. Момчето погледна отново към Ксандър. — Тя изглеждаше разтревожена, че не се показваш толкова дълго време.

— Вече не се тревожа — казах, облекчена, че всички са добре и в безопасност. — На гости ли си на някого? — попитах момчето, като се надявах да каже, че ще остане тук за по-дълго. Вече го харесвах, защото се беше опитало да помогне на Ксандър.

— Не — каза то и макар все още да се усмихваше, гласът му прозвуча спокойно и равно, като водната повърхност на басейна, която вече беше станала абсолютно неподвижна. Гледаше право към мен. — Тук живея.

Очите ми отново се приковаха към тълпата пред мен и почувствах същото чувство на облекчение и освобождение, когато видях познато лице, някой, за когото до този момент се притеснявах страшно много. Някой, за когото бях мислила, че се е удавил или че е бил пратен някъде далече и може би никога повече няма да го видя.

Кай Маркъм беше тук и гледаше право към мен.

Без да се замисля, направих стъпка към него. И точно тогава почувствах как нещо изпуква под обувката ми. Изгубеният цилиндър се разчупи и всичко, което се предполагаше да пази вътре, се разпръсна по пода и беше смазано от крака ми. Синьо-зелено-червено.

Спрях на мига, но движението ми беше забелязано. Служителите се стекоха към мен, а хората наоколо си поеха дъх и се разкрещяха: Насам! Счупен е!

Трябваше да се обърна, когато един Служител ме хвана за лакътя и ме попита какво е станало. Когато погледнах отново към мястото, където стоеше Кай, той беше изчезнал. Също както направи и онзи ден при басейна.

Също както стана и с лицето му по-рано днес на екрана у дома.

6.

Днес имаше ново момче на басейна — казах на родителите си в онази нощ преди толкова много години, след инцидента, когато с Ксандър бяхме отишли да плуваме. Постарах се да не спомена случката с изгубения цилиндър. Не исках той да си има проблеми. Премълчаването на тази информация ме караше да се чувствам, все едно самият цилиндър е заседнал на гърлото ми. Всеки път когато преглъщах, усещах, че е там и заплашва да ме задави.

Но все пак не казах нищо.

Родителите ми се спогледаха.

— Ново момче? Сигурна ли си? — попита баща ми.

— Сигурна съм — казах аз. — Името му е Кай Маркъм. Плувахме заедно.

— Значи е отседнал при семейство Маркъм — каза баща ми.

— Те са го осиновили — обясних на родителите си. — Нарича Айда „мамо“, а Патрик — „татко“. Чух го.

Родителите ми се спогледаха отново. Осиновяванията на практика не бяха познати в нашата провинция Ория.

Чухме тропане по вратата.

— Остани тук, Касия — каза баща ми. — Да видим кой е.

Изчаках в кухнята, но чух мистър Кароу, бащата на Ксандър, на вратата; гласът му беше силен и дълбок и отекваше из дневната. Не ни беше позволено да влизаме в домовете на другите семейства, но можех да си го представя как стои на стъпалата на къщата ни; една по-стара версия на Ксандър. Същата руса коса. Същите усмихнати сини очи.

— Говорих с Патрик и Айда Маркъм — каза той. — Реших, че бихте искали да знаете. Момчето е сирак. Той е от Външните провинции.

— Така ли? — В гласа на мама пролича притеснение. Външните провинции са най-отдалечените, крайни територии на Обществото, където животът е много по-труден и по-див. Понякога хората ги наричат Долните или Изостаналите провинции, защото там има по-

малко ред и по-ниско ниво на познание. Има и по-висока концентрация на Отклонения на глава от населението. А някои казват, че дори се срещат и Аномалии. Макар никой да не знае със сигурност къде се намират Аномалиите. Преди са ги държали в безопасени домове, но сега повечето от тях са празни.

— Тук е с пълното одобрение на Обществото — каза мистър Кароу. — Патрик ми показва документите. Каза ми да споделя с всички, които може би се притесняват. Знаех, че ще искаш да научиш, Моли, както и ти, Абран.

— Добре тогава — каза майка ми, — всичко изглежда наред.

Промъкнах се до ръба на кухнята, за да погледна към коридора, където бяха родителите ми — с гръб към мен, а бащата на Ксандър стоеше на стълбите, с нощта зад него. После той снижи гласа си и трябваше да се напегна, за да чуя какво казва, защото тихото бръмчене от портала в дневната го заглушаваше.

— Моли, да беше видяла Айда. И Патрик. Изглеждат отново живи. Момчето е племенник на Айда. Син на сестра й.

Ръката на мама се вдигна да оправи ненужно косата и, жест, който правеше винаги когато се чувстваше неудобно. Защото всички помнем каква беше станало със семейство Маркъм.

Беше изключително рядък случай на правителствена грешка. Аномалия от Първи клас не би трябвало да остане неидентифицирана, да не говорим да бъде позволено да се разхожда по улиците, да се промъкне в правителствените кабинети, където работеше Патрик, точно когато синът му е на посещение при него. Всички мълчахме за случилото се, но знаехме какво беше станало. Защото момчето на Маркъм го нямаше, убито, докато чакало баща си да излезе от някаква среща. Защото самият Маркъм прекара много време на лечение, тъй като Аномалията беше изчакала в кабинета му съвсем спокойно и беше нападнала и него.

— Племенникът й — каза мама, гласът й беше изпълнен със съчувствие. — Разбира се, че Айда ще пожелае да го отгледа.

— И хората от правителството вероятно са сметнали, че са им... длъжници и са направили изключение за тях — допълни баща ми.

— Абран! — каза майка ми укорително.

Но бащата на Ксандър се съгласи с него.

— Логично е. Изключение от правилата като компенсация за инцидента. Син, за да замени този, който не трябваше да загубват. Сигурно Служителите са видели нещата по този начин.

По-късно майка ми дойде в стаята ми, за да ме завие. Гласът ѝ звучеше меко като одеялата, които подгъваше около мен.

— Чу ли разговора ни?

— Да — отговорих аз.

— Племенникът... синът на Маркъм започва училище утре.

— Кай — казах аз. — Това е името му.

— Да — каза мама. Наведе се към мен и дългата ѝ руса коса се разпиля по раменете ѝ, а луничките ѝ изглеждаха като звезди, изпъстрили кожата ѝ. Усмихна ми се. — Ще бъдеш мила с него, нали? — помоли ме тя. — Ще му помогнеш ли да се ориентира? Трудно е да си нов на място, където всички останали се познават и към което принадлежат.

— Ще му помогна — обещах аз.

Както се оказа, молбата ѝ беше ненужна. На следващия ден в гимназията Кай се представи сам на всички. Спокоен и енергичен едновременно, той вървеше из коридорите; казваше кой е, така че да не се налага никой да пита. Когато звънецът удари, просто се сля с група ученици. Беше изненадващо за мен колко бързо изчезна. В един миг беше там — нов, различен, отличаващ се, а после стана част от тълпата, сякаш го беше правил през целия си живот. Сякаш никога не беше живял другаде освен тук.

И така беше винаги с Кай, изведнъж си дадох сметка, като се връщах в спомените си назад. Винаги го виждахме да се носи по повърхността. Само в онзи първи ден беше се гмурнал надълбоко.

— Трябва да ти кажа нещо — казах на дядо, като си придърпвах стол до него.

Служителите не ме задържаха много в Игралния център, след като настъпих таблетките; все още имах свободно време за посещенията при дядо. Бях благодарна, защото това беше предпоследният път, когато щях да го видя. Мисълта ме накара да се почувствам някак... празна.

— А... — каза той. — Нещо хубаво ли е? — Седеше до прозореца, както правеше често нощем. Гледаше как слънцето залязва, как се появяват звездите и понякога се чудех дали не го прави, за да бъде сигурен, че слънцето ще изгрее отново. Трудно е да спиш, когато знаеш, че си почти накрая, нали? Сигурно човек не иска да изпусне нито миг от живота, дори тези мигове, които иначе ни се струват мрачни и незабележими.

Цветовите избледняха в нощта; сивото и черното завладяха всичко. Уличните лампи светнаха с кратко и внезапно примигване. Въздушният влак се носеше във въздуха; през деня почти се сливаше с небето, но нощем, когато запалеха светлините му, изглеждаше като прекрасна искряща пътека над земята. Докато се вирах нагоре, един влак премина, отнасяйки по домовете им настаналите се в удобните си светли седалки хора.

— Нещо странно — казах и дядо отпусна вилцата си. Ядеше храна, наречена „пай“, която никога не бях опитвала, но изглеждаше вкусно. Искаше ми се правилата да позволяваха той да сподели с мен част от нея.

— Всичко е наред. Все още съм подбрана за двойка с Ксандър — казах аз. Обществото ме е научило, че така трябва да се поднасят новините — първо успокояващата и добрата част, после останалото. — Но имаше грешка в микрокартата ми. Когато за пръв път я преглеждах, лицето на Ксандър изчезна. И видях друг.

— Видяла си друг?

Кимнах, като се опитвах да не гледам прекалено настойчиво в чинията му. Посипаната със захар коричка ми приличаше на ледени кристали. Оцветените в червено плодове се бяха разпилели по чинията, зрели и със сигурност много вкусни. Думите, които казах, се забиха в съзнанието ми, както парчето сладкиш върху вилцата. Видях друг.

— Как се почувства, когато видя лицето на другото момче на екрана? — попита ме нежно дядо, като постави ръката си върху моята. — Разтревожи ли се?

— Малко — признах аз. — Бях объркана. Защото познавам и него.

Веждите на дядо се извиха нагоре изненадано.

— Така ли?

— Беше Кай Маркъм — казах му аз. — Синът на Патрик и Айда. Живее в нашия квартал, малко по-надолу по улицата ни.

— Какво ти обясниха Служителите за грешката?

— Че не е било грешка на Обществото. Обществото не прави грешки.

— Разбира се, че не — каза дядо спокойно, с добре обмислен тон. — Хората обаче правят.

— Точно това мисли и Служителката, която говори с мен. Според нея някои е подменил микрокартата ми и е сложил лицето на Кай вътре.

— Защо? — зачуди се дядо.

— Тя смята, че е било някаква жестока шега. Заради... — понижих гласа си още повече — статута на Кан. Той е Отклонение.

Дядо се надигна от стола си рязко и без да иска, бутна подноса си на земята. Бях изненадана да видя колко с остарял, но все още стоеше изправен като дърво.

— Имало е снимка на Отклонение като твой Партньор?

— Само за миг — успокоих го аз. — Но е било грешка. Ксандър е моят Партньор. Другото момче дори не е включено в Системата на Подбора.

Дядо не седна отново на стола си, въпреки че аз останах в моя, за да го успокоя и да го накарам да разбере, че всичко вече е наред.

— Казах ли защо е класифициран така?

— Баща му е направил нещо — казах аз. — Не е било грешка на Кай. — Не е било.

Знаех го и дядо го знаеше. Служителите никога не биха позволили осиновяването му, ако самият Кай представляваше заплаха.

Дядо погледна към чинията си, която изтрака върху подноса на пода. Пресегнах се да я вдигна, но той ме спря.

— Не — каза рязко и после се наведе, пъшкайки. Цялото му тяло пукаше, сякаш беше направено от старо дърво, с дървени стави. Сложи последните парчета от пая обратно в чинията и ме погледна със светлите си очи. — Това не ми харесва. Защо някой ще променя микрокартата ти?

— Дядо — казах аз. — Моля те, седни. Било е лоша шега и те ще разберат кой е виновен и ще се погрижат за всичко. Служителката от министерството на Подбора го каза.

Вече ми се искаше да не му бях разказвала за станалото. Защо бях решила, че ще се почувствам по-добре, като споделя? Но беше късно.

— Горкото момче — каза дядо с тъга. — Бил е белязан заради чужда грешка. Познаваш ли го добре?

— Познаваме се, но не сме достатъчно близки. Понякога го виждам в свободните часове в събота — обясних аз. — Той получи постоянното си работно назначение миналата година и оттогава почти не съм го срещала.

— Къде работи?

Поколебах се дали да кажа на дядо, защото вече беше толкова притеснен. Всички бяхме изненадани, когато Кай получи толкова скромно назначение, защото Патрик и Линда бяха много уважавани членове на Обществото.

— Работи в Центъра за разпределяне на храна.

Дядо направи гримаса.

— Трудна, неблагоприятна работа.

— Знам — казах аз. Бях забелязала, че въпреки ръкавиците, които носеха работниците там, ръцете на Кай бяха постоянно зачервени от горещата вода от машините в центъра. Но той не се оплакваше.

— И Служителката ти позволи да ми кажеш това? — попита ме дядо.

— Да — отвърнах аз. — Попитах я дали мога да споделя с някого. С теб.

Очите на дядо проблеснаха игриво.

— Защото мъртвите не могат да говорят, така ли?

— Не — казах аз. Обичам шегите на дядо, но в момента не можех да се шегувам. Не и за това. Всичко стана прекалено бързо. Той щеше да ми липсва ужасно много. — Искях да ти кажа, защото знаех, че ще разбереш.

— А — каза дядо и повдигна вежди в крива гримаса. — И разбрах ли те?

Сега вече се засмях, малко.

— Не така добре, както се надявах. Реагира като мама и татко, ако бях казала на тях.

— Разбира се, че така ще реагирам — отвърна той. — Искам да те защитя.

Но невинаги си го правил, помислих си аз и го погледнах укорително.

Дядо беше човекът, който ме отказа завинаги да седя на ръба на басейна.

Един ден през лятото дойде при нас и попита:

— Какво прави тя?

— Каквото винаги — отвърна Ксандър.

— Не може ли да плува? — попита дядо, а аз го погледнах сърдито, защото можех и сама да говоря. Той го знаеше, не беше нужно да се държи, все едно ме няма там.

— Може — каза Ксандър. — Просто не обича да го прави.

— Не обичам момента със скачането във водата — обясних на дядо.

— Разбирам — каза той. — Ами скачането от трамплина?

— Това го мразя най-много.

— Добре — каза той. Седна до мен на ръба.

Дори тогава, когато беше по-млад и по-силен, си спомням, че ми изглеждаше много по-стар в сравнение с дядовците на моите приятели. Дядо и баба са били от последните двойки, решили да се включат на по-късна възраст в Системата на Подбора, на които е била дадена такава възможност. Били са по на трийсет и пет години. Баща ми, единственото им дете, се е родил четири години по-късно. Сега на никого не е позволено да има деца след трийсет и една години.

Слънцето проблясваше през сребристата му коса и виждах всяко косъмче, дори когато не се вглеждах в такива детайли. Чувствах се едновременно тъжна и гневна заради остаряването му.

— Това е толкова вълнуващо — каза той иронично, ритайки с крака във водата. — Разбирам защо не правиш нищо друго, освен да седиш тук. — Усещах подигравката в гласа му и извърнах ядосано лице встрани.

После той се изправи и се запъти към трамплина за скачане.

— Господине — каза спасителката, отговаряща за басейна. — Господине?

Имам разрешително — каза дядо, без да спира. — В отлично здраве съм.

После се изкачи по стълбата към трамплина и изглеждаше все по-силен и по-силен, колкото по-високо се качваше.

Не погледна към мен, преди да скочи; тръгна право напред и още преди да прониже повърхността на водата, аз вече бях на крака, минах по горещия мокър цимент до най-високата степен на трамплина. Стъпалата ми пареха, но още по-силно пламтеше вътре в мен наранената ми гордост.

И скочих.

— Мислиш за басейна, нали? — попита ме дядо.

— Да — засмях се леко. — Тогава не се грижеше за мен, не ме защитаваше. На практика ме тласна към смъртта.

И веднага изтръпнах, защото не исках да кажа тази дума. Не знам защо се страхувах от нея. Дядо не се страхуваше. Както и цялото ни Общество. И не би трябвало.

Дядо изглежда не забеляза нищо.

— Беше готова да скочиш — каза той. — Просто още не беше сигурна в себе си.

И двамата замълчахме, потънали в спомените си. Опитвах се да не гледам към часовника на стената. Трябваше да си тръгвам скоро, за да не наруша вечерния час, но не исках дядо да си помисли, че броя минутите. Сякаш бележех времето до края на посещението си. До мига, в който животът му ще приключи. Макар че, като се замислех, така бележех и миговете на собствения си живот. С всеки миг, който споделяш с някой друг, ти му даваш част от своя живот и вземаш частица от неговия.

Дядо явно усети, че съм разсеяна, и ме попита за какво мисля. Казах му, защото нямаше да имам много други възможности да го направя, и той се протегна, за да докосне с успокояващ жест ръката ми.

— Радвам се, че съм ти дал част от живота си — отвърна ми той. Беше толкова мило и го каза толкова нежно, че и аз му отговорих същото. Въпреки че беше почти на осемдесет години и макар тялото му да ми се струваше толкова крехко, хватката му беше силна и това отново ме натъжи.

— Има още нещо, което искам да ти кажа — казах аз. — Записах се на туристически поход за лятната си дейност по избор.

Той изглеждаше доволен.

— Върнали са отново тази възможност?

Преди години дядо много ходеше на такива походи в свободното си време и постоянно ми разказваше за тях.

— Да, нова възможност е за това лято. Досега не го бяха предлагали.

— Чудя се кой ли ще бъде инструкторът — каза той замислено. После се загледа през прозореца. — Къде ли ще ви заведат?

Проследих отново погледа му. В района нямаше много дивни местности, макар да бяха оставили достатъчно зелени пространства — паркове и полета — за игрова дейност.

— Вероятно в някой от по-големите зелени райони за игри.

— Може би ще отидете на Хълма — каза той и очите му светнаха радостно.

Хълмът бе последното място в Града, което беше останало залесено и диво. Можех да го видя отгук, зеленият му масив се извисяваше над Разсадника, където работеше мама. Някога го бяха използвали за обучения на армията, но след като по-голямата част от нея беше преместена във Външните провинции, останалите не беше необходимо да тренират толкова.

— Смяташ ли? — попитах въодушевено. — Никога не съм ходила там. Била съм много пъти в Разсадника, естествено, но никога не съм получавала разрешение за разходка из Хълма.

— Ще ти хареса, ако ви разрешат да отидете там — каза дядо; изглеждаше развълнуван. — Има нещо много особено в това да се катериш към най-високото място, което виждаш пред себе си, никой да не е разчистил пътеката пред теб, да няма симулатор. Всичко е истинско...

— Наистина ли мислиш, че ще ни позволят да се катерим там? — попитах аз. Ентусиазмът му беше заразителен.

— Надявам се.

Дядо се загледа през прозореца към Разсадника и аз се запитах дали причината да прекарва толкова много време тук не беше, защото така се отдаваше свободно на спомените си, на това, което беше изживял навън.

Той сякаш разчете мислите ми.

— Аз съм просто един старец, който няма какво да прави, освен да седи тук и да си спомня миналото, нали?

Усмихнах се.

Няма нищо лошо в това. — Всъщност в края на живота с доста окуражаващо да можеш да го правиш.

— Не правя точно това — каза дядо.

— Така ли?

— Не, аз мисля — разгадал беше отново мислите ми. — Не е същото като да си спомняш миналото. Да, това е част от мисленето, но не е само то.

— За какво си мислиш?

— За много неща. За стихове. За идеи. За баба ти.

Баба ми е починала рано от една от последните форми на рак, когато е била на шейсет и две години. Не я познавах. Пудриерата е била нейна, преди да стане моя — подарък от нейната свекърва, майката на дядо.

— Какво щеше да каже тя според теб за моя Партньор? — попитах го аз. — И за това, което стана днес.

Той замълча. Чаках, без да го притискам.

— Мисля — каза дядо най-накрая, — че щеше да иска да разбере дали не си се запитала.

Не разбрах какво има предвид, но чух звънеца, който обявяваше, че последният влак за кварталите ще мине съвсем скоро. Трябваше да тръгвам.

— Касия? — Дядо се изправи. — Все още пазиш пудриерата, която ти дадох, нали?

— Да — отвърнах изненадана, че пита. Това беше най-ценното нещо, което притежавах. Най-ценното нещо, което някога щях да притежавам.

— Ще я донесеш ли на Последното ми тържество утре вечер? — помоли той.

В очите ми се появиха сълзи. Искаше да я види отново, за да си припомни жена си и майка си.

— Разбира се, дядо.

— Благодаря ти.

Сълзите щяха да се стекат по лицето ми, когато се наведох да го целуна. Задържах ги, не се разплаках. Запитах се кога ли ще мога да си поплача. Няма да бъде на утрешното Тържество; хората ще гледат. За да видят как дядо приема заминаването си и как ние приемаме, че той ни оставя.

Докато вървях по коридора, чувах как останалите обитатели си говорят сами или на посетителите си зад затворените врати и как усилят звука на комуникационните си портали, защото мнозина от по-възрастните не могат да чуват добре. Някои стаи бяха тихи. Може би там имаше и други като дядо ми, които просто седяха пред отворените си прозорци и мислеха за хора, които вече ги няма.

Щеше да чака да разбере дали не си се запитала.

Влязох в асансьора и натиснах копчето; чувствах се тъжно, странно и объркано. Какво искаше да каже?

Знаех, че времето на дядо изтича. Знаех го от много отдавна. Но защо щом вратата на асансьора се затвори, изпитах чувството, че същото важи и за мен?

Баба ми щеше да иска да разбере дали не се бях запитала: ами ако не е било грешка? Ами ако Кай е бил подбран за мой Партньор?

За един кратък миг го направих. Когато зърнах лицето на Кай да проблясва толкова бързо, че дори не успях да видя цвета на очите му, щом той ме погледна, а само мрака в тях, се запитах: Ти ли си?

7.

Днес е събота. Дядо навършва осемдесет години, така, че тази нощ ще умре.

Преди хората се будели и се чудели: Дали днес ще е последният ден от живота ми? Или пък лягали да спят, без да знаят дали ще се събудят отново. Днес знаем в кой ден ще излезем от светлината и коя нощ ще бъде най-дългата, последната. Последното тържество е лукс. То е триумф на планирането, на Обществото, на човешкия живот, на неговото качество.

Всички проучвания показват, че най-добрата възраст за умирање е осемдесет години. Времето е достатъчно, за да изживееш пълноценен живот, но не е толкова дълго, че да се почувстваш безполезен. Това е един от най-неприятните моменти в старостта. В обществата преди нашето възрастните хора страдали от ужасни заболявания като депресията, защото чувствали, че вече никой няма нужда от тях. И днес има ограничения в това, което може да направи Обществото. Не можем да поддържаме достойно живота на хората след осемдесет години. Подбирането на правилните и здрави гени ни е довело до тази възраст, но не и отвъд нея.

Преди нещата са били много различни. В миналото не всички са умирали на една и съща възраст и имало всякакви проблеми и много несигурност. Можело, е да умреш навсякъде — на улицата, в болницата — както е починала баба ми, дори във въздушния влак. Можело, е да умреш сам.

Никой не трябва да умира сам.

Беше много рано, небето беше искрящо синьо с бледи розови нюанси, когато слязохме на почти празната спирка на влака и тръгнахме по циментовата алея към сградата на дядо. Искаше ми се да сваля обувките си, да изляза от алеята и да тръгна по студената свежа трева, но днес не беше подходящ ден за отклонения от програмата. Родителите ми, Брам и аз вървахме мълчаливо, потънали в мисли. Никой от нас нямаше нито работа, нито свободни занимания.

Днес беше денят на дядо. Утре нещата ще се върнат отново към нормалния си ход, ние ще продължим живота си, а него няма да го има.

Това беше очаквано. Беше честно. Напомнях си го, докато се качвахме в асансьора, за да отидем до апартамента му.

— Можеш да натиснеш копчето — казах на Брам, като исках да се пошегувам с него. Когато преди идвахме на посещения при дядо, винаги се карахме кой да натисне копчето в асансьора. Брам се усмихна и натисна 10. За последен път, помислих си аз. От утре нямаше да имаме дядо, когото да посещаваме. Нямаше да имаме причина да се връщаме тук.

Повечето хора не познават възрастните си роднини така добре като нас.

Връзката, която имаме с другите си баба и дядо — онези, които живеят във Фермерските земи, е много по-обичайна. Общуваме по портала през няколко месеца и ги посещаваме през няколко години. Много внуци гледат Последното тържество на бабите и дядовците си на екраните, донякъде отдалечени от случващото се. Никога не съм завиждала на тези деца; напротив, съжалявала съм ги. И днес се чувствах по същия начин.

— Колко ще трябва да чакаме, докато се появи Комитетът? — попита Брам татко.

— Около половин час — отговори татко. — Всички ли носите подаръците си?

Кимнахме. Всеки от нас беше донесъл нещо на дядо. Не бях сигурна какво са избрали родителите ми, но знаех, че Брам беше ходил до Разсадника, за да вземе камък. Беше се опитал да отиде възможно най-близо до Хълма.

Брам улови погледа ми и отвори дланта си, за да ми покаже камъка си отново. Беше кръгъл и кафяв и все още леко изцапан с пръст. Приличаше малко на яйце и когато Брам го донесе вчера, ми каза, че го е намерил под едно дърво сред купчина от меки зелени борови шишарки, които приличали на гнездо.

— Дядо много ще го хареса — казах на Брам.

— И твоят подарък много ще му хареса. — Отново скри камъка в дланта си. Вратите се отвориха и излязохме в коридора.

Бях написала писмо на дядо като подарък. Тази сутрин станах по-рано и прекарах доста време и копиране и преправяне на

информацията за изразяване на чувства, която ми предложи програмата от портала. Преди да принтирам писмото, случайно открих стихотворение от десетилетието, в което се беше родил дядо, и включих и него в текста. Малцина се интересуват от поезия след като завършат училище, но дядо е изключение. Изчел е всичките Сто стихотворения много, много пъти.

Една от вратите по коридора се отвори и някаква стара жена подаде главата си навън.

— Отивате на Тържеството на мистър Рейес ли? — попита тя, но не ни изчака да отговорим. — Церемонията е частна, нали?

— Да, така е — отвърна татко, като спря от любезност да поговори с нея, макар да знаех, че изгаря от нетърпение да се види с баща си. Не успя да се въздържа обаче да не хвърли бърз поглед към затворената врата на дядо по-надолу в коридора.

Жената измрънка леко.

— Искаше ми се церемонията да беше отворена за посещение. Щеше ми се да дойда, за да взема някои идеи. Моето Тържество ще бъде след по-малко от два месеца. Можете да се обзаложите, че ще бъде отворено за посетители — засмя се дрезгаво и после попита: — Ще дойдете ли да ми разкажете как е минало, след като свърши?

Майка ми се притече на помощ на татко — двамата винаги си помагаха.

— Може би — каза тя с усмивка, хвана баща ми за ръка и се обърна с гръб към жената.

Чухме въздишка на разочарование и после рязък звук от затварянето на вратата. На табелката беше изписано името „Мисис Наш“ и аз си спомних, че дядо ми е говорил за нея. Много е шумна и досадна, беше казал той.

— Не може ли да изчака да й дойде редът, вместо да говори за това в деня на дядо? — измърмори Брам, докато отваряше вратата на дядовия апартамент.

Вече го усещах като различно място. По-притихнало. Малко по-самотно. Мисля, че беше така, защото дядо не стоеше както обикновено до прозореца. Днес той си почиваше в леглото в дневната, тъй като тялото му беше започнало да го предава. Точно навреме.

— Можете ли да ме преместите до прозореца? — помоли той, след като поздрави всички ни.

— Разбира се. — Татко избута внимателно леглото към слабата сутрешна светлина. — Спомняш ли си кога правеше това за мен? Когато карах всичките онези ваксинации като малък?

Дядо се усмихна.

— Беше в различна къща.

— И гледката беше различна — съгласи се татко. — От онзи прозорец можех да виждам само двора на съседите и въздушния влак, ако извиех достатъчно глава.

— Но над всичко това беше небето — каза спокойно дядо. — Винаги можеше да го виждаш. А какво има отвъд него, се питам. Какво идва след това?

С Брам се спогледахме. Мисълта на дядо блуждаеше леко днес, което можеше да се очаква. В деня, когато възрастните навършваха осемдесет, състоянието им се влошаваше. Не всички умираха в едно и също време, но винаги беше преди полунощ.

— Поканих приятелите си да дойдат веднага след посещението на Комитета — каза дядо. — А след като те си тръгнат, бих искал да прекарам малко време с всеки вас поотделно. Първо с теб, Абран.

Татко кимна.

— Разбира се.

Комитетът не се бави много. Пристигнаха, трима мъже и три жени в дълги бели лабораторни престилки, и донесоха разни неща. Облеклото за церемонията, което щеше да носи дядо. Апаратурата за съхранение на тъканите. Микрокартата с историята на живота му, за да можем да я изгледаме на портала.

С изключение на микрокартата, мисля, че дядо щеше да хареса повече нашите подаръци.

След няколко минути дядо се появи отново, облечен в дрехите си за церемонията. На практика те бяха съвсем ежедневни, като униформите — обикновени панталони, риза и чорапи, но бяха направени от фин, качествен плат и той сам беше избрал цвета.

Почувствах как нещо засяда на гърлото ми, когато видях какъв цвят беше избрал — светлозелено. Двамата с него много си приличахме. Зачудих се дали си е давал сметка, когато съм се раждала, че дните на нашите тържества ще бъдат толкова близко един до друг, след като рождениите ни дни са само през няколко дни.

Всички се настанихме — дядо в леглото си, а останалите от нас на столове, докато Комитетът извършваше своята част от церемонията.

— Мистър Рейес, представяме ви микрокартата със записите и картините от вашия живот — казаха те. — Информацията е събрана от един от най-добрите ни историци специално във ваша чест.

— Благодаря ви — каза дядо, протягайки ръка.

Кутията, в която бяха поставили микрокартата, беше като сребристата кутийка, която получавахме на Тържеството на Подбора, с изключение на цвета: тази беше златиста. В микрокартата вътре имаше снимки на дядо като малко момче, тийнейджър, зрял човек. Той не беше виждал някои от тези снимки от години и си помислих, че сигурно е много вълнуващо за него да ги разгледа днес. В микрокартата имаше и сбито описание на живота му, прочетено от един от историците. Дядо завъртя кутийката в ръцете си, както бях направила аз с моята преди няколко дни. Животът му беше в ръцете му. Както беше и моят.

След това заговори една от жените. Изглеждаше по-мила от другите, може би защото беше по — дребничка и по-млада.

— Мистър Рейес, избрахте ли човек, който да наследи микрокартата ви след края на този ден?

— Синът ми, Абран — каза дядо.

Тя извади устройството за събиране на тъканите; като последен жест към възрастните Обществото позволяваше процесът да се извършва при закрити врати, само в присъствие на семейството.

— С удоволствие ви съобщаваме, че вашите данни са подходящи за консервиране. Не при всички е така, както знаете, така че можете да прибавите и това към списъка с вашите постижения.

Дядо пое устройството от нея и ѝ благодари още веднъж. Преди тя да го попита на кого би желал да бъдат предадени пробите, той я изпревари:

— Синът ми Абран ще се погрижи и за това.

Жената кимна.

— Просто допрете бузата си и поставете пробата тук — каза и демонстрира как точно да го направи. — После запечатайте сто така. Трябва да донесете пробата в Министерството за биологично съхранение в срок до двацет и четири часа от вземането ѝ. В противен случай не можем да гарантираме, че замразяването ще бъде ефективно.

Радвах се, че дядо беше определен като годен и тъканната му проба щеше да бъде замразена. Сега вече не беше задължително смъртта да бъде абсолютен край за него. Някой ден Обществото щеше да измисли начин да го върне отново. Те не обещаваха нищо, но мисля, всички знаехме, че това щеше да се случи. Нима Обществото се беше проваляло някога в постигането на целите си?

Мъжът до вратата се обади:

— Храната за гостите ви и за вашата последна вечеря ще бъде тук до час. — Подаде на дядо напечатано меню. — Желаете ли да промените нещо?

Дядо погледна картата и поклати глава.

— Всичко изглежда наред.

— Насладете се на Последното си тържество тогава — каза мъжът и прибра картата в джоба си.

— Благодаря ви.

Дядо изви устни така, сякаш знаеше нещо, което Комитетът не подозираше. Те си тръгнаха, като преди това всички разтърсиха ръката му и казаха „Поздравления“. И, кълна се, можех да чуя какво си мисли дядо в този момент, докато ги гледаше право в очите:

За какво ме поздравявате — за живота, който съм изживял, или за това, че най-накрая ще умра?

— Хайде, да свършваме с това — каза дядо с палава искрица в очите, гледайки към устройството за събиране на проби, и всички се разсмяхме заради игривия начин, по който прозвучаха думите му. Той долепи бузата си до апарата, щракна, пъкна пробата в прозрачната стъкленица и я запечата рязко. Тежката официална атмосфера сякаш беше изчезнала от стаята заедно с тръгването на хората от Комитета.

— Всичко върви много добре — каза дядо и подаде стъкленицата на баща ми. — Засега смъртта ми е чудесна.

Баща ми примигна, а изражението на лицето му внезапно се промени — сякаш нещо го заболя. Знаех, че и той като мен би предпочел дядо да не използва тази дума, но никой от нас дори и не мислеше да го поправа точно днес. Болката на лицето на татко го правеше да изглежда по-млад, на моменти почти като дете. Може би си спомняше смъртта на майка си — толкова необичайна, толкова трудна в сравнение с Последното тържество на дядо.

След днес татко вече нямаше да бъде ничие дете.

Макар да не го исках, изведнъж се сетих за убитото момче на семейство Маркъм. Без Тържество. Без подготовка за вземане на тъканна проба, без сбогувания. Това е почти невъзможно да се случи, припомни си сама. Вероятността подобно нещо да се случи, е едно на милион.

— Носим ти подаръци — каза Брам на дядо. — Можем ли да ти ги дадем вече?

— Брам — каза татко укорително. — Може би дядо ти иска да прегледа микрокартата си. Гостите му вече са на път.

— Да, искам да го направя — каза дядо. — Искан да видя как е минал животът ми. И нямам търпение да дойде храната.

— Какво избра? — попита нетърпеливо Брам. Менюто е едно и също и за дядо, и за гостите му, но както повеляват правилата, всеки трябва да яде само собствената си порция. Не ни е позволено да споделяме храна.

— Всички десерти. — Ухили се доволно дядо. — Торता. Пудинг. Бисквити. И нещо друго. Но нека преди това да видя подаръка ти, Брам.

Брат ми целият грейна.

— Затвори очи.

Дядо се подчини и протегна напред ръката си. Брам сложи внимателно камъка върху дланта му. Няколко частички пръст паднаха на одеялото, с което беше покрит дядо, и мама се наведе, за да ги изтръска. Но в последната секунда дръпна ръката си и се усмихна. Дядо нямаше да има нищо против пръстта.

— Камък — каза дядо, отвори очи и погледна надолу. Усмихна се на Прам. — Струва ми се, че знам къде си го намерил.

Брат ми се усмихна широко и наведе глава. Дядо стисна здраво камъка.

— Кой е следващият? — попита той почти весело.

— Искан да ти дам подаръка си по-късно, по време на сбогуването — каза татко кротко.

— Така няма да имам много време да му се насладя — пошегува се дядо.

Внезапно се смутих заради писмото си — не исках да го чете пред всички — и казах:

— Аз също ще ти го дам по-късно.

На вратата се почука; приятелите на дядо започнаха да идват. Няколко минути след първите дойдоха и други. После и други. А след това се появи и персоналът по хранителното снабдяване с всички десерти на дядо — последната му вечеря — и отделните подноси за всеки от гостите.

Дядо повдигна кърпата от чинията си и божествена миризма на затоплени плодове изпълни стаята.

— Помислих си, че ще искаш да хапнеш малко пай — каза той и ме погледна. Значи беше усетил желанието ми онзи ден. Усмихнах му се. По негов знак повдигнах кърпите от подносите на гостите и всички се събрахме, за да хапнем. Поднесох храната на останалите, а после се настаних пред своята чиния. След това забодох вилицата си в ронливото, изпъстрено с плодове парче пай и я поднесох към устата си.

Запитах се дали смъртта винаги има такъв великолепен вкус.

След като всички гости оставиха вилиците си в чиниите и въздъхнаха със задоволство, започнаха разговорите с дядо, който се беше облегнал назад на леглото върху купчина плътни бели възглавници. Брам продължаваше да яде, тъпчейки се с последните парчета, останали в чинията му. Дядо му се усмихна от другата страна на стаята, развеселен.

— Хубаво е — каза Брам с уста, пълна с пай, и дядо се засмя, толкова познат и обичан звук, че се усмихнах и отпуснах ръката си. Бях я вдигнала, за да потупам брат си по рамото и да му кажа да спре да яде. Но дядо нямаше нищо против, така че защо аз трябваше да се притеснявам?

Татко не беше хапнал нищо. Беше си сложил парче пай в кръглата бяла чиния и после просто я държа така в ръцете си; сладкият сос се разля по порцелана, но той не забеляза. Малка капчица падна на пода, когато се изправи, за да каже „довиждане“ на гостите на дядо, след като изгледахме микрокартата със записите за живота му.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза той, а мама се наведе зад него, за да почисти капката сос от пода с кърпата си. Някой друг щеше да се нанесе в апартамента, след като дядо си отидеше, и нямаше да му е приятно да види следи от Последното тържество на предишния обитател. После си дадох сметка, че не го е направила заради това.

Искаше да спести на татко всяко притеснение, дори най-незначителното.

Тя взе чинията от ръцете на баща ми, когато вратата се затвори след последния гост.

— Сега е време за семейството — каза мама и дядо кимна.

— Слава Богу — отвърна той. — Имам да кажа нещо на всекиго от вас.

Досега, с изключение на онзи момент, когато говореше за това какво ще последва след това, дядо се държеше както обикновено. Бях чувала, че някои от възрастните изненадваха всички в самия край, като внезапно решавали да не умрат с достойнство. Плачели, крещели и се държали като полудели. Това натъжавало много роднините им. Защо го правят? Напълно безсмислено е. Нещата са такива, каквито са.

Сякаш се бяхме договорили предварително, с мама и Брам отидохме в кухнята, за да оставим татко и дядо да си поговорят. Брам беше сънлив, след като се беше нахранил толкова добре, затова отпусна глава на кухненската маса и заспа, като даже похъркваше леко. Мама погали къдравата му кестенява коса с ръка, а аз се зачудих какво ли сънува брат ми — сигурно чиния, претрупана с още десерти.

Моите очи също натежаваха, но не исках да изпусна нито секунда от последния ден на дядо.

След баща ми беше ред на Брам, а после и мама отиде да говори с дядо. Нейният подарък беше листо от любимото му дърво в Разсадника. Беше го откъснала вчера, така че краищата му вече се бяха извили нагоре и потъмнели, но в средата все още беше зелено. Докато чакахме и Брам спеше, мама ми каза, че дядо е помолил последната му церемония да се проведе в Разсадника, под откритото синьо небе. Разбира се, молбата му била отхвърлена.

Най-накрая дойде и моят ред. Щом влязох в стаята, забелязах, че прозорците са отворени. Следобедът не беше студен и горещият вятър изпълваше целия апартамент. Нощта обаче щеше да настъпи скоро и щеше да стане много по-хладно.

— Исках да усетя вятъра — каза дядо, докато сядах на стола до леглото му.

Подадох му подаръка. Той ми благодари и го прочете.

— Това са много мили думи — каза дядо. — Хубави емоции.

Трябваше да съм довольна, но усещах, че ще последва още нещо.

— Но нито една от тези думи не е твоя, Касия — завърши дядо много внимателно.

Очите ми се изпълниха със сълзи и наведох поглед към ръцете си. Ръцете ми, които, като ръцете на всички в Обществото — не можеха да пишат, които дори не знаеха как да използват и думите на другите. Думи, които бяха разочаровали дядо. Искаше ми се да му бях донесла камък, както направи Брам. Или нищо. Ако бях дошла тук с празни ръце, пак щеше да бъде по-добре от това да разочаровам дядо.

— Ти имаш свои думи, Касия — каза той. — Чувал съм някои от тях и те са прекрасни. А и вече ми даде подаръка си, като ме посещаваше толкова често. Харесвам това писмо, защото е от теб. Не исках да нараня чувствата ти. Искам да се довериш на своите думи. Разбираш ли?

Вдигнах глава, погледите ни се срещнаха и кимнах, защото знаех какво иска да направя и можех да му дам този подарък, макар писмото ми да беше провал. И тогава се сетих за нещо друго. След онзи ден във въздушния влак все още пазех пухчето със семенцето на тополата в джоба на униформата си. Извадих го и му го подадох.

— А — каза дядо и го повдигна, за да го огледа по-отблизо. — Благодаря ти, миличка. Виж ти. И тъй се носят облаци от слава...^[1]

Зачудих се дали вече не се унасяше. Не разбирах думите му. Погледнах към вратата, колебаех се дали да не извикам някой от родителите си.

— Аз съм един стар лицемер — каза дядо, гледайки ме отново лукаво. — Казах ти да използваш собствените си думи, а сега ще те помоля за нещо различно. Нека да погледна пудриерата ти.

Изненадах се, но му я подадох. Той я взе, потупа я върху дланта си, а после завъртя нещо. Основата на пудриерата се отвори и аз ахнах, защото оттам изпадна лист хартия. Личеше си, че е стара — дебела, тежка и леко пожълтяла, а не гладка и искрящо бяла като рулата хартия, които излизаха от комуникационните портали при поискване.

Дядо разгъна листа много внимателно, нежно. Опитах се да не надничам, в случай че там има нещо, което той не желае да виждам, но дори само от едно зърване разбрах, че думите също бяха стари. Шрифтът, на който бяха написани, не се използваше вече; буквите бяха малки, черни и слети заедно.

Пръстите му трепереха; не знаех дали защото краят му наближаваше, или заради това, което държеше в ръката си. Искях да му помогна, но усещах, че това е нещо, което иска да направи сам.

Не му отне много време да прочете написаното на листа и когато свърши, затвори очи. На лицето му се появи изражение, което не можех да разгада. Нещо много дълбоко.

После дядо отвори сияещите си красиви очи и погледна право към мен, докато сгъваше отново листа.

— Касия. Това е за теб. То е дори по-ценно от самата пудриера.

— Но това е толкова... — Спрях се, преди да кажа думата „опасно“.

Нямаше време. Чух как мама, татко и Брам говорят в коридора.

Дядо ме погледна с изпълнените си с любов очи и протегна листа към мен. Предизвикателство, дар, жертвоприношение. Поколебах се за секунда, а после се пресегнах и го взех. Пръстите ми стиснаха старата хартия, докато дядо отпускате ръката си.

Подаде ми отново и пудриерата; листът пасна идеално в тайната ѝ долна част, за която допреди малко дори не подозирах. Затворих капака ѝ, а дядо се наведе към мен.

— Касия — прошепна той. — Давам ти нещо, което още не разбираш. Но знам, че някой ден ще разбереш. Ти, не някой друг. И помни. Напълно нормално е да се запиташ.

Издържа дълго време. Но около час преди полунощ, сред дълбоката синя вечер, дядо погледна към нас и каза най-прекрасните думи, с които човек може да завърши живота си.

— Обичам те. Обичам те. Обичам те. Обичам те.

Ние също му го казахме. Всички го мислехме наистина и той ни се усмихна. Облегна се назад на възглавниците си и затвори очи.

Всичко вътре в него работеше свършено. Беше изживял един добър живот. Той беше приключил така, както се очакваше да приключи, в точното време. Държах ръката му, докато умираше.

---

[1] Цитат от поемата Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood („Ода: Намеци за безсмъртието от спомени от ранното детство“) на Уилям Уърдзуърт. — Б.пр. ↑

8.

Нито една от прожекциите не е нова — оплака се приятелката ни Сира.

— Показват едни и същи през последните два месеца. — Отново беше събота вечер, водехме същия разговор, както преди седмица. — По-добре е от другите две възможности — каза Ем. — Не е ли така? — Погледна към мен, очаквайки да си кажа мнението.

Кимнах. Възможностите бяха същите, както обикновено: Игралният център, прожекции в салона на театъра, музика. Беше минала по-малко от седмица от смъртта на дядо и се чувствах странно. Той си беше отишъл и сега знаех, че в пудриерата ми има откраднати думи. Странно ми беше, че знам нещо, което другите не подозират, и че имам нещо, което не би трябвало да притежавам.

— Значи още един глас за прожекцията — каза Ем, като обобщи резултата досега. Уви къдрица от черната си коса около пръста си и погледна към Ксандър. — А ти?

Сигурна бях, че той иска да отиде отново в Игралния център, но на мен наистина не ми се ходеше. Последното ни посещение там не завърши много добре, настъпих таблетките на някого, а и срещата със Служителката...

Ксандър знаеше какво си мисля.

— Вината не беше твоя — каза той. — Не ти ги изпусна. Не са те порицали публично или нещо такова.

— Знам. И все пак...

Ние не обсъждаме много музиката. Повечето младежи не си падат по това да седят с други хора в зала и да слушат Стоте песни, изсвирени някъде другаде — а може би дори и в друго време. Не мисля, че някога съм чувала за работни позиции, свързани с музика. Може би е логично. Може би песните трябва да бъдат изпети само веднъж, записани и оставени на мира.

— Не, нека отидем на прожекцията — каза Ксандър. — Онази за историята на Обществото? С въздушните гледки?

— Тази още не съм я гледал — каза Кай Маркъм зад мен.

Кай. Обърнах се към него, очите ни се срещнаха за пръв път от нощта, в която настъпих таблетките. Не го бях виждала оттогава. Може би трябваше да кажа, че не го бях виждала на живо: цяла седмица лицето му се появяваше в ума ми така, както се беше появило на екрана, изненадващо ясен образ, а после изчезваше внезапно. А аз оставах да се чудя какво означава всичко това. Защо продължавах да мисля за него, вместо да забравя случилото се и да продължа напред.

Може би причината беше в думите на дядо накрая. Когато ми каза, че е нормално да се запитам. Някак си обаче си мислех, че няма предвид само Кай. Може би имаше предвид нещо по-голямо. Нещо, свързано с поезията.

— Решено тогава. Ще гледаме този филм — каза Сира, използвайки думата, с която някога бяха наричали прожекциите.

— Как е възможно да си го пропуснал? — въпросът на Пайпър беше добър. Никога не пропускаме прожекциите, когато ги показват за пръв път. Тази се въртеше от няколко месеца, което означаваше, че Кай е имал множество възможности да я види. — Не беше ли с нас, когато отидохме първия път?

— Не — каза Кай. — Онази вечер работих до късно, поне така мисля.

Говореше спокойно, но в гласа му имаше — както винаги е било нещо по-дълбоко, нещо отекващо. Имаше по-различна интонация, отколкото в повечето гласове. Нещо, което забравяш, докато не го чуеш отново и не си спомниш: О, да. В гласа му има музика.

Всички замлъкнахме, както ставаше винаги когато Кай споменеше работата си. Не знаехме какво да кажем. Вече ми беше ясно, че той сигурно не е бил изненадан от назначението си в Хранителния център. Винаги е знаел, че е Отклонение. Разхождаше се наоколо, пазейки своите тайни, много по-отдавна, отколкото аз.

Но Обществото иска от него да пази тайната си. Не знаех какво ще направят, ако разберат за моята.

Кай погледна първо Пайпър, а после и мен и ми се стори, че бях сгребшила за очите му. Мислех, че са кафяви, но сега виждах, че са тъмносини, подчертани от цвета на униформата му. Синьото е най-често срещаният цвят в провинция Ория, но и неговите очи имаше нещо различно и не бях сигурна какво е точно. Повече дълбочина?

Зачудих се какво ли вижда, когато ме погледне. Дали и той открива такава дълбочина в мен, или му се струвам повърхностна и... прозрачна?

Иска ми се да имам микрокарта за Кай, помислих си аз. Може би, след като всъщност нямам нужда от карта за Ксандър, мога да помоля да ми дадат друга. Хрумването ме накара да се усмихна.

Кай все още гледаше към мен, сякаш щеше да ме попита всеки момент за какво мисля. Но, разбира се, не го направи. Не беше оцелял, задавайки въпроси. Той беше Отклонение от Външните провинции и все пак беше успял да се впише тук. Не питаше, само гледаше и се учеше.

И аз можех да се науча от него. Нямах да задавам въпроси и щях да пазя тайните си.

Когато се настанихме в салона на театъра, Пайпър мина първа. После Сира, Ем, Ксандър, аз и накрая остана Кай. Голямото платно не беше спуснато още и светлините не бяха затъмнени, така че имаме няколко минути да си поговорим.

— Добре ли си? — прошепна Ксандър в ухото ми. — Не е заради таблетките, нали? А заради дядо ти?

Наистина ме познаваше.

— Да — казах аз и той се протегна и стисна ръката ми. Все още ми беше странно колко лесно се бяха завърнали старите ни, добре познати жестове от детството, които бяхме изоставили, щом станяхме големи. Държахме се за ръце и усещането все още беше като за нещо, което правеха приятелите, нещо, с което бяхме свикнали от години — и все пак имаше и нещо различно, защото сега това означаваше повече. Означаваше, че сме Партньори, двойка до живот.

Ксандър изчака да види дали ще кажа още нещо, но аз замълчах. Не мога да му разкажа за Кай, защото Кай седи точно до мен, помислих си аз. Не мога да споделя и за листа с думи, защото мястото е прекалено препълнено. Това бяха причините, поради които не споделих с Ксандър какво се случваше с мен, както обикновено правех.

Но някак си прозвучаха много убедително дори на самата мен.

Ем каза нещо на Ксандър и той се извърна към нея, за да ѝ отговори. Вперих поглед напред и се замислих колко странно е, че бях

започнала да имам тайни от Ксандър точно когато бяхме подбрани за Партньори.

— От седмици не съм имал възможност да прекарвам съботите с вас — каза Кай. Погледнах го; светлините започнаха да угасват, полумракът омекоти лицето му и някак смали разстоянието помежду ни. В следващите му думи прозвуча лека горчивина. — Много съм зает в работата си. Радвам се, че нямате нищо против компанията ми.

— Това не е проблем — казах аз. — Ние сме ти приятели.

В момента, в който го казах, се запитах дали е вярно. Не го познавах така, както познавах другите.

— Приятели — повтори Кай думата внимателно и се зачудих дали не си мисли за приятелите, които някога беше имал във Външните провинции.

В салона стана тъмно. Знаех, без да поглеждам, че Кай вече не е обърнат с лице към мен и че Ксандър е. Погледнах напред, право в мрака.

Винаги се наслаждавах на тези няколко секунди в театъра, преди да пуснат филма, когато седях сред пълната тъмнина в очакване. Усещах напрежение в стомаха си — чудех се дали, когато светлините светнат отново, няма да се окажа напълно сама. Или пък дали светлините никога няма да се включат. Чувствах, че не мога да бъда сигурна; не и в тези първи мигове. Не знам защо това ми харесваше.

Но, разбира се, светлините светваха на екрана и прожекцията започваше, и аз не бях сама. Ксандър седеше от едната ми страна, Кай от другата, а пред мен на екрана показваха сцени от началото на Обществото ни.

Гледките бяха чудесни: камерата минаваше ниско над синия океан, над зелените крайбрежия, над покритите със сняг планини, спускаше се към зелените поля на Фермерските земи, над белия купол на сградата на нашата Градска община (публиката изръкопляска, когато тази гледка се появи пред очите ни). После ни пренесоха над още зелени и златисти райони към друг град и към друг, и към друг. Във всяка провинция на Обществото хората сигурно също ръкопляскаха, когато видеха своя град — дори да бяха гледали и преди тази прожекция. Когато видиш нашето Общество така, няма начин да не изпиташ гордост.

Разбира се, точно това е целта на тези кадри.

Кай си пое дълбоко дъх и аз погледнах към него. Това, което видях, ме изненада. Очите му бяха широко отворени и сякаш за първи път беше забравил да се контролира, да поддържа изражението си спокойно и безизразно. Целият грееше от изумление. Може би мислеше, че наистина лети. Дори не забеляза, че го наблюдавам.

След въздушното начало обаче прожекцията беше съвсем обикновена. Показаха ни как са били нещата, преди да се оформи Обществото, преди всичко да започне да функционира на принципа на статистиката и вероятностите. Лицето на Кай бързо доби обичайното си спокойно изражение; продължавах да поглеждам към него от време на време, за да видя дали ще реагира по някакъв начин и на другите части от филма. Нямаше друга такава реакция.

Когато стигнаха до момента, в който показваха как е въведен за пръв път Подборът, Ксандър се обърна към мен. На бледата светлина от екрана видях усмивката му и му се усмихнах в отговор. Ръката му стисна още по-силно моята и аз забравих за Кай.

До самия край на прожекцията.

В края ни върнаха обратно към времето преди Обществото. Какво щеше да се случи, ако То се разпаднеше. Не знам какви декори бяха използвали, но беше почти смешно. Бяха попрекалили с драматичните пустеещи червени земи, запуснатите малки къщурки, малцината навъсени, груби, тъжни актьори, които вървяха по опасните улици. После изневиделица в небето се появи някакъв зловещ черен летателен апарат и хората се разбягаха във всички посоки. На заден фон се разнесе химнът на Обществото, високи ноти с пищни орнаменти, виещи се около основната басова линия, която пораждаше у нас чувство за принадлежност.

Сцената беше прекалена. Беше нелепа, особено след като бях станала свидетелка на спокойния начин, по който дядо напусна света в неделя. Смъртта не изглежда така. Един от актьорите се строполи на земята драматично. Яркочервени кървави струи покриха дрехите му. Чух как Ксандър се изсмя тихо до мен и знаех, че се чувства по същия начин. После ми стана неприятно, че бях пренебрегвала Кай толкова дълго време, и се обърнах към него, за да споделим шегата.

Той плачеше. Безмълвно.

Една сълза се стичаше по бузата му, но той я изтри толкова бързо, че за миг се усъмних дали съм я видяла, но тя беше там. Беше.

И после още една; изчезна също толкова бързо, както първата. Очите му бяха така препълнени, че се чудех как въобще успява да вижда. Но той не отделяше поглед от екрана.

Не съм свикнала да гледам как някой страда. Извърнах глава встрани.

Когато филмът свърши с бърз преглед на въздушните сцени от началото, Кай си пое дълбоко дъх. Личеше си, че изпитва болка. Не погледнах към него, докато светлините в театъра отново не светнаха. Когато това стана, той беше отново спокоен, сдържан, отново Кай, когото познавах. Или поне този Кай, когото си мислех, че познавам. Никой друг не беше забелязал. Кай не знаеше, че съм го видяла.

Не казах нищо. Не попитах нищо. Извърнах се встрани. Такава съм. Но дядо ти смяташе, че можеш да бъдеш различна. Мисълта се появи в съзнанието ми внезапно — като бегло хвърлен поглед, като светкавица, проблеснала за частица от секундата в тъмното небе. Кай. Дали той ме наблюдаваше? Дали чакаше погледите ни да се срещнат?

Останах така прекалено дълго време, преди да се обърна. Когато се осмелих, Кай вече не ме гледаше. Ако някога въобще го беше правил.

9.

Два дни по-късно стоях с група ученици пред главната сграда на Разсадника. Около нас се носеше ранна утринна мъгла и дърветата и фигурите на хората се появяваха сякаш от нищото.

— Правила ли си го преди? — попита момичето до мен. Не го познавах, така че сигурно беше от друг квартал, от друга гимназия.

— Не съвсем — казах, леко разсеяна от факта, че една от фигурите, появили се от мъглата, приличаше на Кай Маркъм. Движеше се спокойно и уверено. Внимателно. Когато ме видя, вдигна ръка, за да помаха. Очевидно и той се беше записал за туристическия поход като свободна активност за лятото. След кратка пауза — колкото да се усмихна и да помахам на Кай, добавих: — Не. Само съм ходила из гората, никога не съм се катерила.

— Никой не го е правил преди — каза Лон, едно досадно момче, което познавах от училище. — Не е било предлагано като възможност от години.

— Дядо ми знаеше как — казах аз.

Лон не спираше.

— Знаеше? В минало време? Да не е мъртъв?

Преди да отговоря, един Офицер в армейска зелена униформа прочисти гърлото си, заставайки пред нас. Беше възрастен, с късо подстригана ръка и маслинова кожа. Тенът на лицето му и стойката му ми напомниха за дядо.

— Добре дошли — каза Офицерът със също толкова строг и остър глас като косата си. Всъщност не звучеше особено приветливо и осъзнах, че приликите с дядо свършваха до външния му вид. Трябваше да спра да търся дядо във всички по-възрастни хора. Нямах да се материализира от дърветата, колкото и да ми се искаше това да стане. — Аз съм вашият инструктор. Ще се обръщате към мен със „сър“.

Лон не успя да се въздържи.

— Ще отидем ли на Хълма?

Офицерът му хвърли леден поглед и Лон буквално клюмна целият.

— Никой няма да говори без мое разрешение. Ясно ли е?

Всички кимнахме.

— Нямаме време за губене. Да започваме.

Посочи зад гърба си към един от плътно залесените хълмове на Разсадника. Не Хълмът, не най-големият, а един от по-малките и пониски, достъпът, до които също беше забранен, освен за служителите в Разсадника. Тези малки хълмове не бяха толкова високи, но мама ми беше казвала, че и те стават за катерене и по тях има много високи дървета и храсталаци.

— Вървете и стигнете до върха му — каза офицерът, завъртайки се на пети. — Ще ви чакам там.

Той сериозно ли говореше? Без напътствия? Без някакво обучение, преди да започнем?

Офицерът изчезна в храсталака в подножието на хълма.

Явно говореше сериозно. Усетих как на устните ми се появява усмивка и тръснах глава, за да я прикрия. Тръгнах след Офицера. Храстите бяха много гъсти, все още яркозелени, и когато си проправях път през тях, миришеха като дядо. Може би все лак той беше някъде тук, сред дърветата. И ако някога се осмеля да отворя онзи лист хартия, помислих си аз, това ще е идеалното място.

Чувах как другите се движеха между дърветата около мен и зад мен. Гората — дори тази почти опитомена гора — беше шумно място, особено с цялата тълпа хора, обикалящи из нея. Храстите плющяха, съчките се чупеха в краката ни, а някой наблизо изруга. Вероятно Лон. Ускорих крачка. Трябваше да се боря с някои от клоните, но напредвах сравнително бързо.

Привикналият ми да сортира всичко ум искаше да може да идентифицира птиците по техните песни и да даде имена на растенията и цветята, които виждах. Майка ми вероятно познаваше повечето от тях, но аз никога няма да получа това специализирано познание, освен ако не бъда назначена в Разсадника.

Катеренето ставаше все по-трудно, все по-стръмно, но не беше невъзможно. Малкият хълм беше част от територията на Разсадника, така че местността не беше напълно дива. Обувките ми се изцапаха с кал, земята беше покрита с борови иглички и листа. Спрях за миг и се

огледах за място, където да почистя поне част от калта по подметките си, за да се движа по-бързо. Но тук, в Разсадника, всички паднали дървета и клони бяха почиствани незабавно. Трябваше да се задоволя с грапавата кора на едно дърво, на която изстъргах донякъде подметките си. Когато тръгнах отново, почувствах краката си много по-леки и ускорих крачка. Видях гладък, кръгъл камък, приличащ на полирано яйце — като подаръка, който Брам даде на дядо. Оставих го там, малък и кафеникав в тревата, и тръгнах дори още по-бързо, като отмествах клоните от пътя си, без да обръщам внимание на драскотините по ръцете си. Дори когато една борова клонка се върна рязко назад и ме зашлеви през лицето, не спрях. Щях да стигна първа на върха на хълма и бях много щастлива от това. Дърветата пред мен се разреждаха и знаех, че съм близо, защото зад тях вече се виждаха небето и слънцето вместо още гора. Бях почти там. Виж ме, дядо, помислих си аз, но разбира се, той не можеше да ме чуе.

Виж ме.

Внезапно промених посоката си и се забих сред най-гъстите храсталаци. Проправих си път и се свих в средата на малко парченце земя, върху купчина окапали листа, където се надявах да остана скрита от погледите на другите. Тъмнокафявите ми дрехи ми помагаха да се слея с гората.

Ръцете ми трепереха, докато разгъвах листчето хартия. Дали бях планирала това, когато сутринта пяхнах пудриерата в джоба на униформата си? Дали знаех някак си предварително, че ще открия правилното място сред гората?

Не знаех къде другаде бих могла да го прочета. Ако опитам у дома, някой можеше да ме види. Същото важеше и за въздушния влак, за училище или за работното ми място. В тази гора, гъмжаща от растения, сред плътния, мъглив, влажен сутрешен въздух, който полепваше по кожата ми, също не беше спокойно. Насекомите бръмчаха невидими около мен, птичките пееха. Докоснах с ръка едно листо и капчица роса падна върху хартията, издавайки звук като от зрял плод, падащ върху земята.

Дядо, какво ми даде?

Товарът на тази тайна тежеше в дланта ми. Разгънах листа.

Бях права, думите бяха стари. Но макар да не познавах шрифта, разпознах вида на написаното.

Дядо ми беше дал поезия.

Разбира се. Баба. Стоте стихотворения.

Знаех, дори без да съм проверила в училищните данни, че това стихотворение не е едно от тях. Тя беше поела голям риск, скривайки този лист, а заедно с дядо бяха рискували още повече, като го бяха задържали. Кое беше това стихотворение, заради което си струваше да загубиш всичко?

Щом прочетох първия ред, спрях да мисля за тези неща и на очите ми се появиха сълзи. Не разбихах защо едно-единствено изречение ми въздейства така; абсолютно нищо никога досега не ми беше казвало толкова много с толкова малко думи.

Не си отивай кротко в тъмнината!^[1]

Препрочитах го, отново и отново, макар да не разбихах напълно някои от думите.

Знаех защо е било толкова скъпо на дядо, знаех какво му е казвало:

*Не си отивай кротко в тъмнината!
Пред здрача да беснее старостта!
Вий, вий срещу смъртта на светлината!*

И докато продължавах да го чета, разбихах какво казва и на мен:

*Мъдрецът, в края си приел съдбата,
не смогнал с реч да освети нощта,
не си отива кротко в тъмнината.*

Моите думи бяха изкривени, лишени от светлина. Дядо ми го беше казал, преди да умре, когато му подарих онова писмо, което не бях написала сама. Нищо, което бях написала или направила досега в живота си, не беше от значение за света, нищо не беше променило

някого дори за малко. Внезапно осъзнах какво означава да си бесен, да си изпълнен с гняв и копнеж, да мечтаеш...

Прочетох цялото стихотворение, изгълтах го наведнъж, изпих го. Прочетох за метеоритите, за зелен плаж и яростни сълзи и макар да не разбрах всичко — езикът беше прекалено архаичен — това, което схванах, ми беше достатъчно. Разбрах защо дядо беше обичал това стихотворение, защото го обикнах и аз. Цялото. С гнева и с копнежа вътре.

Под заглавието на стихотворението пишеше — Дилън Томас, 1914–1953.

На гърба на листа имаше друго стихотворение. Наричаше се „Да пресечеш границата“ и беше написано от човек, живял по-отдавна дори и от Дилън Томас — сър Алфред Тенисън, 1809–1892.

Толкова отдавна, помислих си аз. Живели са и са умрели толкова отдавна. И те, също като дядо, никога повече няма да се върнат. Нетърпеливо изчетох и второто стихотворение. Прочетох думите и от двете страни на листа отново и отново, по няколко пъти, докато изведнъж чух близо до себе си прашенето на съчки. Бързо сгънах листа и го прибрах в пудриерата. Бях се забавила прекалено дълго. Трябваше да побързам, за да наваксам изгубеното време.

Трябваше да тичам.

Нямаше причина да го правя, не бяхме на състезание, никой не ме преследваше, но се впуснах стремително нагоре към хълма през гъстите клони на дърветата. Думите от стихотворението на Томас бяха толкова силни и красиви, че продължавах да си ги повтарям наум, докато тичах. Постоянно си повтарях не си отивай кротко, не си отивай кротко, не си отивай кротко. Почти бях стигнала върха на хълма, когато една мисъл ме осени толкова рязко, че дъхът ми спря: имаше причина да не са запазили това стихотворение.

То ни казваше да се борим.

Още един клон ме зашлеви през лицето, докато си пробивах път към поляната на върха, но не спрях — отместих го и продължих. Излязох на откритото пространство. Огледах се за Офицера, но той не беше там. Друг обаче вече беше тук. Кай Маркъм.

За моя изненада бяхме само двамата. Офицерът не се виждаше никъде. Нямаше и други катерачи.

Кай изглеждаше по-отпуснат от всеки друг път, излегнат на земята, подпрян на лакти, с повдигнато към слънцето лице и затворени очи. Изглеждаше различен, отпуснат. Докато го гледах така, осъзнах, че той пазеше дистанция с другите хора най-вече чрез очите си. Защото щом ме чу, ги отвори, погледна ме и то почти се случи. Почти улових отблясък от нещо истинско, преди да видя отново само това, което той искаше да видя.

Офицерът се появи от близките до мен дървета. Ходеше спокойно, по-скоро гледайки зад себе си, и се зачудих какво ли търси сред гората? Дали ме беше видял? Взираше се в апарата в ръката си и после вдигна поглед и към мен.

— Касия Рейес? — попита мъжът. Очевидно данните сочеха, че ще пристигна втора. Явно моето непредвидено спиране не е било толкова дълго, колкото си мислех.

— Да.

— Седни тук и чакай — каза Офицерът и махна с ръка към полянката на върха на хълма. — Наслади се на гледката. Според това ще мине известно време, преди някой друг да се появи. — Посочи към апарата и после изчезна отново сред дърветата.

Останах на място няколко секунди, преди да се запътя към Кай, като се опитвах да се успокоя. Сърцето ми все още биеше бързо от тичането ми из гората. И от звуците, които се носеха навсякъде около нас.

— Здравсти — каза Кай, когато приближих.

— Здравсти. — Седнах на тревата до него. — Не знаех, че и ти си се записал на походите.

— Мама реши, че е добър вариант. — Забелязах колко лесно използва думата „мама“, говорейки за леля си Айда. Замислих се как се беше вписал в живота тук, как се беше превърнал в този, когото всички в квартала ни очакваха да бъде. Въпреки че беше нов и различен, той се сля много бързо със средата. Всъщност, като се замисля, никога досега не го бях виждала да завършва първи в нещо. Обадох се, може би малко припряно:

— Днес победи всички ни. — Сякаш не беше очевидно.

— Да — отвърна той и ме погледна. — Точно както е предвидено. Израснал съм във Външните провинции и имам най-голям опит в дейности като тази. — Говореше спокойно, сякаш цитираше

данни от някаква официална информация, но забелязах капчици пот по лицето му; начинът, по който беше изпънал краката си напред, ми се стори познат. Кай също беше тичал, и то бързо. Да не би да правят състезания във Външните провинции? Ако нямаха, защо беше тичал? Да не би да са имали причина да бягат от нещо?

Преди да помисля, се чух как го питам нещо, което не би трябвало:

— Какво се е случило с майка ти?

Очите му ме стрелнаха изненадано. Разбра, че не говоря за Айда, и бях убедена, че никой досега не му беше задавал този въпрос. Не знам какво ме накара да го направя сега; може би смъртта на дядо и думите, които бях прочела в гората, ме бяха извадили от равновесие и ме бяха направили по-уязвима. Може би не исках да се торозя с мисълта за това дали някой не беше видял как се криех сред дърветата.

Трябваше да му се извиня. Но не го направих; не знам защо, но не мислех, че ще ме сметне за лоша или за зле възпитана. Имах чувството, че може би самият той иска да ми каже. Но грешах.

— Не бива да ми задаваш такъв въпрос — каза Кай. Не погледна към мен, така че виждах само едната му страна — профила му, тъмната му коса, мокра от влагата и от водата, капеща от дървета, докато беше минавал под тях. Миришеше на гора и аз повдигнах ръцете си към лицето, за да ги помириша — за да видя дали и аз съм поела аромата на гората. Може би беше от въображението ми, но ми се стори, че дланите ми миришат на мастило и хартия.

Кай беше прав. Знаех много добре, че не е позволено да се задават такива въпроси. Но после той ме попита нещо, което ни би трябвало:

— Кого си загубила?

— Какво имаш предвид.

— Личи си — каза простичко той. Сега вече ме погледна. Очите му бяха все още сини.

Слънцето беше сгряло тила ми и върха на косата ми. Затворих очи, както беше направил по-рано Кай, и наклоних глава назад, за да усетя топлината по клепачите и по цялото си лице.

Никой от нас не проговори. Държах очите си така дълго време, а когато ги отворих, за един кратък миг не виждах нищо, заслепена от

ярката слънчева светлина. В този миг разбрах какво искам да кажа на Кай.

— Дядо ми почина миналата седмица.

— Неочаквано ли беше?

— Не — отвърнах аз, но всъщност в известен смисъл беше. Не очаквах дядо да каже нещата, които беше казал. Но очаквах смъртта му. — Не — повторих аз. — Беше осемдесетият му рожден ден.

— Точно така — каза Кай замислено, по-скоро на себе си. — Хората тук умират на осемдесетия си рожден ден.

— Да. Не е ли същото там, откъдето си дошъл?

Изненадах се, че думите излязоха от устата ми — само преди две секунди той ми беше напомнил, че не бива да питам за миналото му. Този път обаче ми отговори.

— Осемдесет години... трудно се достигат у дома.

Надявах се, че изненадата ми не беше прекалено очевидна. Да не би в различните райони на Обществото да имаше различно време на смъртта?

От края на гората се чува викове на хора и шум от стъпки. Офицерът излезе от храстите и започна да пита всеки от стигналите до поляната за името му.

Надигнах се, за да се изправам, и се кълна, че чух как пудриерата в джоба ми издрънча, когато се удари в цилиндъра ми с таблетки. Кай се извърна да ме погледне и спрях да дишам. Зачудих се дали той може да отгатне, че в главата ми има думи, думи, които се опитвах да запомня и наизустя. Защото знаех, че няма да мога никога вече да отворя този лист хартия. Трябваше да се отърва от него. Седейки тук до Кай, опиваща се от лъчите на слънцето, съзнанието ми беше напълно ясно и сега вече със сигурност осъзнах какво означаваше онзи звук там, в гората. Звукът от сухи счупени съчки.

Някой ме беше видял.

Кай си пое дъх и се наведе към.

— Видях те — каза той с глас, мек и дълбок като вода, падаща в далечината. Подбираше внимателно думите си, говореше много тихо, за да не го чуе някой друг. — В гората.

Тогава. За пръв път той ме докосна. Ръката му се допря до рамото ми, топла, с бързо, леко движение. И изчезна, преди да усетя истински докосването му.

— Трябва да внимаваш. Нещо такова...

— Знам. — Исках и аз да го докосна, да поставя ръка на рамото му, както беше направил той, но не го направих. — Ще го унищожа.

Лицето му остана спокойно, но усетих напрежението в гласа му.

— Можеш ли да го направиш, без да те хванат?

— Така мисля.

— Мога да ти помогна — погледна небрежно към Офицера, докато казваше това, и внезапно осъзнах нещо, което не бях забелязвала досега, защото го прикриваше много добре. Кай винаги се държеше така, сякаш някой го наблюдаваше. Очевидно той също държеше хората под очи.

— Как ме изпревари на върха? — попитах изведнъж аз. — Ако си ме видял там в гората?

Кай изглеждаше изненадан от въпроса ми.

— Тичах.

— Аз също тичах.

— Явно съм бил по-бърз — каза той и за секунда видях следа от нещо различно на лицето му, почти усмивка. После отново стана сериозен, предпазлив. — Искаш ли да ти помогна?

— Не. Не, мога да се справя сама. — После, защото не исках да си помисли, че съм идиотка и че поемам риск заради самия риск, казах повече, отколкото трябваше. — Дядо ми го даде. Не трябваше да го пазя. Но думите бяха толкова красиви...

— Можеш ли да ги запомниш без листа?

— Засега. — Имах ум на сортировач все пак. — Но знам, че няма да мога да ги запомня завинаги.

— А искаш ли?

Смяташе, че съм тъпа.

— Те са толкова красиви — повторих колебливо.

Офицерът се провикна, все повече хора излизаха от дърветата, някой повика Кай, друг — мен. Разделихме се, казахме си „довиждане“ и се запътихме към различни места на върха на малкия хълм.

Всички гледаха нещо в далечината. Кай и неговите приятели се взираха в купола на сградата на Общината и обсъждаха нещо; офицерът гледаше към Хълма. Групата, в която стоях, се беше обърнала към главната столова на Разсадника И говореше за предстоящия обяд, за това как ще се върнем в училище, дали

въздушният влак щеше да дойде навреме или не. Някой се разсмя, защото влаковете винаги бяха точни. Един ред от стихотворението се появи в съзнанието ми: И ти, мой татко, сам на висотата.

Наклоних отново глава назад и погледнах към слънцето през полузатворените си клепачи. То беше по-силно от мен, грееше червено сред тъмнината.

Въпросите в главата ми се блъскаха един в друг, бръмчаха като буболечките в гората по-рано.

Какво се е случило с теб във Външните провинции? Какво Нарушение е извършил баща ти, за да станеш Отклонение? Смяташ ли, че съм луда, защото искам да задържа стихотворението? Кое е това нещо в гласа ти, което ме кара да искам да те слушам непрекъснато как говориш?

„Ти ли е трябвало да бъдеш мой Партньор?“

По-късно осъзнах, че единственият въпрос, който не мина през ума ми, беше всъщност най-важният от всички:

Ще запазиш ли тайната ми?

---

[1] „Не си отивай кротко в тъмнината“ — стихотворение от Дилън Томас от стихосбирката „И смъртта ще остане без царство“. Превод: Александър Шурбанов, „Народна култура“, 1992 г. — Б.пр. ↑

10.

Кварталът ми се струваше някак променен тази вечер, нещо беше сбъркано. Хората чакаха на спирката с безизразни лица, без да си говорят един с друг. Качвах се във влака, без да поздравят слизащите от него, както беше обичайно. Малка бяла въздушна кола — кола на Служителите — беше паркирана пред къщата със син покрив на нашата улица. Моята къща.

Слязох бързо по металните стъпала на влака и се заоглеждах за други знаци, докато вървах. Тротоарите не ми подсказваха нищо. Бяха чисти и бели, както винаги. Къщите близо до нашата — с плътно затворени прозорци и врати — казваха малко повече: ако приближава буря, най-добре е да я изчакаш да отмине, прибран на сигурно място в дома си.

Крилото на въздушната кола лежеше внимателно отпуснато на тревата пред къщата ни. Зад чисто белите завеси се виждаха движещи се фигури. Затичах се по стъпалата, но се поколебах пред вратата. Може би трябваше да почукам?

Казах си, че трябва да се успокоя, да сложа в ред мислите си. По някаква причина си представих сините очи на Кай и вече можех да мисля по-разумно; осъзнах, че правилното отношение към ситуацията е единственият начин за справяне с нея. Може да е свързано с много неща. Може да проверяват системата за доставка на храна, къща по къща. Веднъж вече се беше случвало, в един съседен квартал. Чувала съм за това. Може да няма нищо общо с мен.

Дали ще кажат на родителите ми, че лицето на Кай се беше появило на микрокартата ми? Дали знаят какво ми беше дал дядо? Все още не бях унищожила листа. Той все така се намираще в джоба ми. Дали някой друг освен Кай ме беше видял да го чета там, в гората? Дали кракът на Офицера беше строшил онази клонка, която чух да пука сред дърветата?

Може би бяха тук единствено и само заради мен.

Не знаех какво се случва с онези, които нарушават правилата, защото хората в нашите квартали не го правят. Много рядко се случва някои граждани да бъдат порицани публично за малки проявления — както когато Брам закъснява. Но това са дребни неща, дребни грешки. Няма големи грешки, нито пък такива, извършени съзнателно. Нарушения. Престъпления.

Няма да почукам. Това е моята къща. Поех си дълбоко дъх, завъртях дръжката и отворих вратата.

Някой ме чакаше вътре.

— Ти се върна — каза Брам и облекчението ясно пролича в гласа му.

Пръстите ми инстинктивно се свиха около листа хартия в джоба ми и погледнах към кухнята. Може би щях да успея да стигна до тръбата за унищожаване на отпадъците и да пусна листа вътре, за да изгори в огъня. Тръбата щеше да регистрира непознато вещество; плътната хартия беше съвсем различна от обикновените хартиени отпадъци — салфетки, пликове и хартиените имитации, които имахме право да ползваме в домовете си. Но все пак щеше да бъде безопасно, отколкото да го задържа и да го намерят у мен. Не могат да възстановят думите от листа, след като го изгоря.

Зърнах Служител от Биомедицинската служба в бяла престилка да преминава от коридора в кухнята. Пуснах листа и извадих бързо ръката от джоба си. Празна.

— Какво става? — попитах Брам. — Къде са татко и мама?

— Тук са — отвърна той с треперещ глас. — В стаята си.

Служителите претърсват татко.

— Защо? — Баща ми нямаше нищо общо със стихотворенията, дори не знаеше за тях. А може би това нямаше значение? Кай беше класифициран като Отклонение заради Нарушението на баща си. Дали моята грешка ще промени живота на цялото ми семейство?

Може би пудриерата все пак беше най-безопасното място за стихотворенията. Дядо и баба са ги крили там години наред.

— Ей сега се връщам — казах на Брам и влязох в стаята си. Взех пудриерата от шкафа. Завъртане. Отворих вътрешната стена и пяхнах листа обратно на мястото му.

— Кой дойде? — чу се гласът на Служителя в коридора.

— Сестра ми. — Брам звучеше уплашено.

— Къде е тя?

Завъртане, пак. Пудриерата не се затваряше добре. Едно ъгълче хартия се подаваше навън.

— В стаята си, преоблича се. Беше много изцапана от туристическия поход днес.

Гласът на Брам вече звучеше по-уверено. Той ме прикриваше, без да знае защо. И се справяше добре със задачата.

Чух стъпки в коридора и отворих капака на пудриерата отново; напъхах ъгълчето вътре. Завъртях. Безшумно тракане и всичко си дойде на мястото. Най-накрая. С една ръка отварях ципа на униформата си, с другата поставих пудриерата обратно на лавицата. Извърнах глава, защото чух, че вратата се отваря. Бях изненадана и вбесена от това навлизане в личното ми пространство.

— Преобличам се! — извиках аз.

Служителят кимна, като видя калта по дрехите ми.

— Моля, ела в дневната, когато приключиш — каза той. — Бързо.

Усетих, че ръцете ми се бяха изпотили, докато свалях все още миришещата на гора униформа и я пъхах в контейнера за мръсни дрехи. След като облякох резервната, лишена от всичко, което можеше да изглежда или да прилича на поезия, излязох от стаята си.

— Татко така и не е занесъл пробата от тъканта на дядо — прошепна ми Брам, когато ме видя в дневната. — Загубил я е. Затова са тук. — За секунда любопитството надделя над паниката му. — Защо трябваше да се преобличаш веднага? Дрехите ти не бяха чак толкова мръсни.

— Аз бях мръсна — прошепнах му в отговор. — Шшш. Слушай.

Чух шепот в стаята на родителите ми и после гласът на майка ми се надигна. Не можех да повярвам на това, което ми беше казал Брам. Татко е загубил пробата на дядо?

През страха в мен се промъкна внезапно силно чувство на тъга. Това беше лошо, много лошо. Баща ми беше направил огромна грешка. И не само защото това щеше да донесе много проблеми и на него, и на нас. А и защото означаваше, че дядо си е отишъл завинаги. Без тази проба не могат да го върнат.

Внезапно започнах да се надявам Служителите да намерят нещо в нашата къща.

— Изчакай тук — казах на Брам и влязох в кухнята. Служителят от Биомедицинската служба стоеше до контейнера за отпадъци и прокарваше някакво устройство нагоре и надолу над него, отново и отново. Отстъпи назад и започна да повтаря движението над ново място в кухнята. Видях надписа върху предмета, който държеше в ръка. Апарат за откриване на биоматериал.

Успокоих се леко. Естествено. Имат устройства, с които да открият баркода, гравирани върху тръбата, която беше използвал дядо при вземането на пробата. Не им е необходимо да преобръщат къщата с главата надолу. Може би няма да открият и листа хартия. И може би ще открият и пробата.

Как може татко да изгуби нещо толкова важно? Как може да загуби собствения си баща?

Въпреки инструкциите ми Брам ме последва в кухнята. Докосна ръката ми и двамата заедно се върнахме в коридора.

— Мама все още спори с хората там — каза той и посочи към стаята на родителите ми. Стиснах го силно за ръката. На Служителите не им е нужно да претърсват татко, те си имат детектори, които да им кажат къде да гледат. Но мисля, че са искали да отправят послание: татко е трябвало да бъде по-внимателен с нещо толкова важно.

— И мама ли претърсват? — попитах Брам. Дали всички щяхме да споделим унижението на баща ми?

— Не мисля — каза Брам. — Тя просто искаше да бъде там с татко.

Вратата на спалнята се отвори и аз и Брам се впуснахме напред, заставайки на пътя на Служителите. Белите им лабораторни престилки ги правеха да изглеждат високи и чисти. Един от тях видя, че май сме уплашени, и реши да ни се усмихне, за да ни успокои. Не се получи. Усмивката му нямаше да върне изгубената проба или достойнството на баща ми.

Вредата беше нанесена.

Баща ми вървеше зад Служителите, блед и измъчен. Майка ми, за разлика от него, изглеждаше зачервена и ядосана.

Последва баща ми и Служителите в предната стая, а аз и Брам застанахме до вратата, за да видим какво ще се случи.

Не намериха пробата. Сърцето ми спря. Баща ми стоеше в средата на стаята, докато хората от екипа му се караха.

— Как можахте да направите това?

Той поклати глава.

— Не знам. Непростимо е.

Думите му прозвучаха унило, сякаш ги беше повтарял прекалено много пъти и вече се беше отказал от надеждата, че Служителите ще му повярват. Стоеше изправен, както обикновено, но лицето му изглеждаше уморено и старо.

— Нали осъзнавате, че вече няма начин да го върнем обратно? — казаха те.

Баща ми кимна, имаше ужасно тъжен вид. Макар да му бях сърдита, че е загубил пробата, виждах, че се чувства много зле. Разбира се, че щеше да се чувства така. Това беше дядо. Независимо от гнева ми, прииска ми се да можех да го хвана за ръка, но наоколо имаше прекалено много Служители.

А аз съм голяма лицемерка. Днес направих нещо против правилата, и то преднамерено.

— Вероятно ще има някои санкции към вас в работата ви — каза една от Служителките с толкова зъл тон, че се зачудих дали ще се порицае публично сама. Никой не трябваше да говори така на другите. Дори когато се случат грешки, нещата не бива да стават лични. — Как биха могли да разчитат на вас да отговаряте за възстановяването и съхранението на артефакти, когато не можете да опазите една-единствена тъканна проба? Особено знаейки колко е важна.

Един от другите Служители каза спокойно:

— Съсипали сте проба, принадлежаща на баща ви. И след това не сте докладвали за загубата.

Баща ми закри очите си с ръка.

— Бях уплашен — каза той. Осъзнаваше напълно сериозността на ситуацията. Не беше нужно да му го казват. Кремацията се провеждаше няколко часа след смъртта. Нямаше начин да се вземе друга проба. Вече го нямаше. Дядо наистина го нямаше.

Майка ми стисна устни и очите ѝ проблеснаха яростно, но гневът ѝ не беше насочен към баща ми. Беше бясна на Служителите, че го карат да се чувства още по-зле, отколкото вече се чувстваше.

Въпреки че нямаше повече какво да кажат, Служителите не си тръгнаха. Последваха няколко мига студено мълчание, през които

никой не казваше нищо и всички мислехме за това, че вече нищо не можеше да спаси дядо.

Мелодични звуци от кухнята; вечерята ни беше пристигнала. Мама излезе от стаята. Чувах как взема храната и я поставя на масата. Когато се върна обратно в стаята, обувките ѝ тракаха твърдо по дървения под. Беше решила да поеме нещата в свои ръце.

— Време е за вечеря — каза тя и погледна към Служителите. — Опасявам се, че не са изпратили допълнителни порции.

Служителите се наежиха. Да не би да се опитваше да ги разкара? Трудно беше да се каже. Лицето ѝ изглеждаше спокойно, тонът ѝ — изпълнен с уважение, но твърд. И беше толкова красива, с дългата си руса коса, падаща по гърба, и със зачервените си бузи. Не се предполагаше нищо от това да създава сериозно впечатление. Но някак си го правеше.

И още нещо. Дори Служителите не смееха да нарушават прекалено времето за вечеря.

— Ще докладваме случая — каза най-високият Служител. — Сигурен съм, че ще последва порицание от най-горен клас, а при следваща грешка ще бъде обявено пълно Нарушение.

Баща ми кимна; майка ми погледна отново към кухнята, за да им напомни, че храната ни е тук и изстива, вероятно губейки здравословните си качества. Служителите ни кимнаха леко и един по един си тръгнаха, минавайки през дневната, покрай портала, през входната врата на къщата ни.

След заминаването им цялото ни семейство въздъхна с облекчение. Баща ми се обърна към нас.

— Съжалявам — каза той. — Съжалявам.

Погледна към мама и зачака тя да проговори.

— Не се тревожи за това — каза смело тя. Знаеше, че срещу името му в базата данни грешката вече бе вписана. Знаеше какво означава това — че дядо наистина го няма. Но мама обичаше татко. Понякога си мислех, че го обича прекалено много. Помислих си го и сега. Защото ако тя не му беше сърдита, как можех аз да бъда?

Когато седнахме на масата, мама прегърна татко и склони глава за миг на рамото му, преди да му подаде неговата порция в станиолената кутия. Той се протегна, за да докосне косата ѝ, бузата ѝ...

Докато ги гледах, се замислих, че някой ден това можеше да се случи и на мен и Ксандър. Животът ни щеше да бъде толкова преплетен, че всичко, което направеше единият, щеше да влияе на другия, както дървото, което веднъж майка ми пресади в Разсадника. Показа ми го, когато отидох да я посетя. Беше съвсем малко, бебе дърво, но все пак беше преплело клоните си с другите растения около себе си и на мама ѝ бяха нужни доста усилия, за да го премести. И когато най-накрая успя да го издърпа, корените му продължаваха да се държат здраво в земята.

Дали Кай беше направил това, когато беше дошъл тук? Дали беше донесъл нещо със себе си? Това би било доста трудно; постоянно са го претърсвали старателно, а и той е трябвало да се адаптира бързо. И все пак не виждах как може и да не е донесъл нещо. Тайна, може би, загадка, нещо неуловимо. Нещо, което да му дава сили. Нещо от дома.

Тичах бясно, със стиснати юмруци, на най-високата скорост на инфопистата в стаята. Искаше ми се да можех да тичам навън, далеч от тъгата и срама в моя дом. Струйки пот се стичаха по тренировъчния ми екип, през косата, по лицето ми... Избърсах ги с ръка и погледнах към екрана на уреда, който галено наричахме Следотърсача, защото следеше за всяка промяна в организма на бягащия.

Показваше предстоящо издигане — симулация на хълм. Добре. Бях стигнала връхната точка на тренировката, най-трудната част, най-бързата част. Инфопистата се завъртя под мен; съоръжението беше наречено по името на кръгообразните писти, където хората някога са се състезавали. И по това, което правеше — проследяваше информация за човека, бягащ по нея. Ако тичаш прекалено бързо, може да си мазохист, анорексик или някакъв друг подобен тип и ще ти бъде назначена среща със Служител от Психологическия отдел за диагноза. Ако определят, че тичаш бързо просто защото наистина ти харесва, можеш да получиш спортно разрешение. Аз имам такова.

Краката ме боляха малко; погледнах напред и ми се прииска да видя лицето на дядо, да го задържа в паметта си. Щом вече нямаше шанс да се върне отново към живот, то поне аз можех да го запазя жив в съзнанието си.

Наклонът се увеличаваше, поддържах равномерно темпо; мечтаех да изпитам отново чувството, което ме беше изпълнило по-рано същия ден, когато се катерихме по хълма. Навън. Клони и храсти, кал и слънчева светлина на върха на хълма с момче, което знае повече, отколкото някога ще каже.

Следотърсачът избипка. Оставах пет минути до края на тренировката, пет минути, докато пробягам разстоянието за времето, което е нужно, за да поддържах своя оптимален индекс на телесна маса. Трябва да съм здрава. Това е част от всичко, което ни прави велики, което удължава толкова много живота ни.

Всичко, което по-ранните изследвания показваха, че е добро за дълголетието — щастливият брак, здравите тела — вече беше на наше разположение. Живеехме по-дълго, по-здравословно. Умирахме на осемдесетия си рожден ден, заобиколени от семействата си, преди деменцията да ни е завладяла. Ракът, сърдечните заболявания и повечето старчески болести бяха почти изцяло изкоренени. Бяхме най-близо до съвършенството от всяко друго общество в човешката история.

Родителите ми говореха на горния етаж. Брат ми си пишеше домашните, а аз тичах наникъде. Всички в тази къща правеха това, което се предполагаше да правят. Всичко щеше да бъде наред. С всяка стъпка, която правех на пистата, оставях тревогите си назад. Стъпка по стъпка, стъпка по стъпка.

Бях напълно уморена и не знаех дали ще мога да продължа още, когато уредът избипка и пистата започна да се забавя, докато най-накрая спря. Абсолютно навреме, в синхрон с моя ритъм, както беше програмирано от Обществото. Дишах тежко с наведена глава, бях останала почти без дъх. От върха на този хълм не се виждаше нищо.

Брам седеше на ръба на леглото ми и ме чакаше. Държеше нещо в ръка. В началото помислих, че е пудриерата ми, и пристъпих рязко напред, мислейки си — Дали е намерил стихотворенията? — но после осъзнах, че е часовникът на дядо. Артефактът на Брам.

— Изпратих съобщение на Служителите преди няколко минути по портала — каза Брам. Гледаше ме с големите си кръгли очи, които изглеждаха ужасно уморени и тъжни.

— Защо си го направил? — попитах шокирана. Защо би искал да говори или да се вижда с който и да е Служител след това, което се

случи днес?

Брам вдигна часовника.

— Мислех, че могат да вземат тъкан оттук. След като дядо го е докосвал толкова много пъти.

Надеждата премина по тялото ми като ударна вълна адреналин. Взех кърпа от закачалката в гардероба и избърсах лицето си от потта.

— Какво казаха? Отговориха ли ти вече?

— Изпратиха съобщение, че не е достатъчно. Нямало да свърши работа. — Потърка с ръкава си лъскавата повърхност на часовника, за да почисти петната от пръстите си. Гледаше стъклото така, сякаш щеше да му каже нещо.

Но то не можеше. Брам дори още не се бе научил да познава колко е часът. А и часовникът на дядо не беше работил от десетилетия. Той беше просто един красив артефакт. Тежък, направен от сребро и стъкло. Нищо общо с тънките пластмасови ленти, които носехме сега.

— Приличам ли на дядо? — попита Брам с надежда в гласа и постави часовника на ръката си. Стоеше прекалено хлабаво върху слабичката му китка. Тънък, с кафяви очи, изпънат гръб, дребен — наистина приличаше малко на дядо в този момент.

— Да.

Запитах се дали в мен има нещо от дядо, което той можеше да види. Хареса ми катеренето днес. Сетих се за другите си дядо и баба, във Фермерските земи, и за Кай Маркъм, и за Външните провинции, и за всички тези неща, които не знаех, и за местата, които никога нямаше да видя.

Брам се усмихна, когато чу отговора ми, и погледна гордо към часовника си.

— Брам, не можеш да го вземеш със себе си на училище, знаеш, нали? Ще си докараш големи проблеми.

— Знам.

— Видя какво се случи с татко, когато Служителите дойдоха за него. Не искаш да ти се ядосат за това, че нарушаваш правилата, отнасящи се до артефактите.

— Няма — каза той сериозно. — Но не заради тях. Не искам да го изгубя. — Протегна се към моята сребърна кутийка от Тържеството на Подбора. — Мога ли да го държа тук? Изглежда като подходящо място. Нали знаеш... специално. — Сви рамене притеснено.

— Добре — казах аз леко нервно. Гледах го как отваря сребърната кутия и слага внимателно своя артефакт вътре точно до моята микрокарта. Дори не погледна към пудриерата на лавицата и му бях благодарна за това.

По-късно тази нощ, когато се стъмни и Брам си отиде в леглото, отворих пудриерата и извадих листа отвътре. Не погледнах към него, просто го пъхнах в джоба на униформата си, приготвена за следващия ден. Утре щях да се опитам да намеря инсинератор^[1] за отпадъци далеч от вкъщи, за да го хвърля там. Не исках никой да ме види, че правя това тук. Вече беше прекалено опасно.

Лежах в леглото, гледах в тавана и се опитвах отново да си представя лицето на дядо. Не можех да го върна. Неспокойно се завъртях на другата страна и нещо твърдо се притисна до тялото ми. Цилиндърът ми с таблетки. Сигурно го бях изпуснала на леглото, когато се преобличах по-рано. Не ми е присъщо да съм толкова невнимателна.

Надигнах се и седнах. Светлината от уличните лампи проникваше като призрочна мъгла през прозореца, достатъчно, за да мога да виждам таблетките, когато отворих цилиндъра и ги изсипах на леглото. За момент, докато очите ми свикнат със светлината, всички ми се сториха с един и същ цвят. Но след това вече можех да ги различавам. Загадъчната червена таблетка. Синята, която ще ни помогне да оцелеем в критична ситуация, защото дори Обществото не може да контролира природата постоянно.

И зелената.

Повечето хора, които познавам, вземат зелената таблетка.

Преди голям изпит. Преди Тържеството на Подбора. Всеки път, когато се нуждаят от успокоение. Можеш да я вземаш веднъж седмично, без Служителите да го отбелязват като нещо извънредно.

Но аз никога не съм вземала зелената таблетка.

Заради дядо.

Бях толкова горда, когато му показах за пръв път цилиндъра си.

— Виж — казах, отваряйки капака на сребърната кутийка. — Вече имам синя и зелена. Трябва ми само червената и ще бъда голям човек.

— О — каза дядо, показвайки подходящата доза възхищение. — Ти порастваш, това е сигурно. — Млъкна за секунда. Разхождахме се

навън, в градинката близо до апартамента му. — Вземала ли си вече зелената?

— Още не — казах аз. — Но следващата седмица в часа по култура трябва да правя презентация за една от Стоте картини. Мислех си тогава да я взема. Не ми харесва да говоря пред публика.

— Коя картина? — попита той.

— Номер 19 — отвърнах аз и той се замисли, опитвайки се да си спомни коя беше тя. Не познаваше Стоте картини така добре, както Стоте стихотворения. Но все пак се сети, след като помисли още малко. — Картината от Томас Моран^[2].

Кимнах.

— Харесвам цветовете ѝ.

— На мен ми харесва небето — казах аз. — Много е драматично. Всички облаци са надвиснали мрачно над каньона. — Картината създаваше чувство за опасност, с масивните сиви облаци и стръмните червени скали — и това също ми харесваше.

— Да — кимна той. — Картината е красива.

— Като това тук — вметнах аз, макар зелената градина да беше красива по съвсем различен начин. Навсякъде цъфтяха цветя в цветове, които не ни беше позволено да носим: розови, жълти, червени, почти притеснителни в своята нескромност. Те привличаха погледа, насищаха въздуха с аромат...

— Зелена поляна, зелена таблетка — каза дядо, а после ме погледна и се усмихна. — Зелени очи, зелено момиче.

— Това звучи като поезия — казах аз и той се засмя.

— Благодаря ти. — Умълча се отново. — Не бих взел тази таблетка, Касия. Не и заради един доклад. А може би и никога. Ти си достатъчно силна, за да се справиш без нея.

Сега лежах на една страна в леглото си, стиснала зелената таблетка в шепата си. Не мисля, че ще я взема, дори и тази вечер нямаше да го направя.

Дядо мислеше, че съм достатъчно силна да се справя без нея. Затворих очи и се замислих за неговата поезия.

Зелена таблетка, зелена поляна. Зелени очи. Зелено момиче.

Когато заспах, сънувах, че дядо ми подарява букет с рози.

— Вземи тях вместо таблетката — каза ми той. Така и направих. Започнах да късам едно по едно листенцата на розите. За моя изненада

на всяко листенце имаше написана дума от стихотворението на загадъчния Дилън Томас. Не бяха в последователен ред и това ме изненада, но ги сложих в устата си и ги опитах. Имаха горчив вкус — какъвто си представях, че ще бъде вкусът и на зелената таблетка. Но знаех, че дядо е прав; трябваше да запазя думите вътре в себе си, ако исках да останат с мен.

Когато се събудих на сутринта, зелената таблетка все още беше в шепата ми, а думите продължаваха да нагарчат в устата ми.

---

[1] Инсинератор — пещ за изгаряне на различни видове отпадъци, крематориум. — Б.пр. ↑

[2] Томас Моран (Thomas Moran, 1837–1926) — един от първите художници на американския пейзаж, прочут илюстратор. — Б.пр. ↑

Звуките от закуската се понесоха от кухнята през коридора до моята стая. Звънът на камбанката, известяващ пристигането на храната по тръбата за доставка. Трясък — Брам се беше блъснал в нещо. Скърцане на столове, гласове, майка ми и баща ми говореха с него. Скоро уханието на храната се промъкна изпод вратата ми, а може би просто премина през тънките стени на нашата къща, които пропускаха всичко. Миризмата беше добре позната — миризма на витамини и нещо металическо, вероятно покриващия станиол.

— Касия? — провикна се мама пред вратата ми. — Закъсняваш за закуска.

Знам. Искам да закъснея. Не желая да виждам баща си днес. Не желая да си говорим за това, което се случи вчера, а същевременно не искам и да не говорим, да седнем на масата пред порциите си храна и да се преструваме, че дядо не си е отишъл завинаги.

— Идвам — казах аз и се измъкнах от леглото. Чух как отвън, в дневната, от портала се разнесе някакво съобщение и ми се стори, че долових думата „туристически поход“.

Когато влязох в кухнята, баща ми вече беше тръгнал за работа. Брам намъкваше дъждобрана си и ми се ухили широко:

— Днес ще вали — съобщи ми той. — Няма да се катериш. Казах го по портала.

Мама му подаде шапката и той я постави на главата си.

— Довиждане! — изстреля към нас и се затича към въздушния влак веднъж поне по-рано, защото обичаше дъжда.

— Е — каза майка ми. — Изглежда, че ще имаш малко свободно време. Какво смяташ да правиш?

Вече знаех отговора. Повечето от групата на „туристите“ щяха да използват това време в свободната зона за разходки пред училището или в библиотеката, за да довършат някои от проектите си. Аз имах нещо друго предвид — щях да посетя друга библиотека.

— Мисля да отида да видя татко.

Очите на мама омекнаха; тя се усмихна.

— Сигурна съм, че това ще му хареса, след като се разминахте тази сутрин. Той няма да може да се откъсне от работата си за дълго, знаеш го, нали?

— Знам. Просто искам да му кажа „здрасти“. — И да унищожа нещо опасно, нещо, което не се предполага да притежавам. Нещо, което е по-вероятно да бъде открито в една стара библиотека, отколкото където и да било другаде, ако наистина решат да описват всичко, преди да го изгорят в пещите на инсинераторите.

Взех една от сухите триъгълни препечени филийки, които бяха в моята порция, и се замислих за това как изглеждаха двете стихотворения на листа хартия. Спомнях си много от думите, но не всички, а аз ги исках, всичките. До последната думичка. Дали имаше начин да хвърля още един поглед върху този лист, преди да го унищожа? Имаше ли начин да накарам думите да се запечатат в паметта ми?

Ако още знаехме как да пишем, вместо просто да удряме по клавишите на нашите записвачи! Тогава щях да мога да ги напиша отново някой ден. И щях да ги притежавам, докато остарея. Погледнах през прозореца — Брам чакаше на спирката влака. Все още не валеше, но той скачаше нагоре-надолу по металните стъпала на платформата. Усмихнах се и се надявах никой да не му каже да спре да го прави, защото знаех какво беше в момента в малката му главичка. В отсъствието на истински гръмотевици, той си ги създаваше сам.

Когато излязох навън, само още един човек вървеше към платформата на влака. Кай. Влакът за гимназията беше тръгнал, а следващият водеше към Града. Кай сигурно трябваше да съобщава в работата си, когато свободните му занимания бъдат отменени; на него не му се полагаха два или три часа свободно време. Гледах го как върви към мен с изпънати рамене и с вдигната глава и внезапно ме порази колко самотен изглежда. Беше прекарал толкова много време, опитвайки да се слее с тълпата, а сега отново го бяха отделили от нас.

Чу ме да идвам зад него и се обърна.

— Касия — каза и прозвуча изненадано. — Да не си изпуснала влака си?

— Не. — Спрях на няколко крачки от него, за да не го притеснявам. — Ще взема този. Отивам при баща си. Нали знаеш, след

като отмениха похода...

Кай живееше в нашия квартал, така че със сигурност знаеше, че Служителите бяха идвали вчера в нашата къща. Но не попита нищо. Никой нямаше да попита. Не беше тяхна работа, освен ако Обществото не кажеше, че е.

Пристъпих малко напред, по-близо към Кай. Очаквах да се отдръпне, да тръгне нагоре по стъпалата, но той не го направи. Всъщност той също пристъпи към мен. Заостреният, покрит с дървета Хълм в Разсадника се издигаше в далечината зад него и се запитах дали някога ще се катерим там. Гръмотевичната буря, макар и все още на километри оттук, вече се задаваше и в небето се образуваха сиви тътнещи облаци. Кай вдигна глава нагоре.

— Дъжд — каза той съвсем тихо и после погледна отново към мен. — В офиса му в Града ли ще ходиш?

— Не. Ще мина покрай него. Днес татко работи навън, в края на Квартала с потока.

— Ще успееш ли да стигнеш при него и да се върнеш навреме за училище?

— Така мисля. Правила съм го и преди, когато работеше там.

На фона на облаците очите на Кай изглеждаха по-светли, пълни с надвисналата над нас сивота, и внезапно ме порази една мисъл: може би очите му нямаха цвят. Те отразяваха това, което носеше, този, който Служителите му казваха да бъде. Когато се обличаше в кафяво, очите му изглеждаха кафяви. Сега носеше синьо и те изглеждаха сини.

— За какво си мислиш? — попита ме той.

Казах му истината.

— За цвета на очите ти.

Отговорът ми го завари неподготвен, но след секунда Кай се усмихна. Харесвах усмивката му; в нея виждах частичка от момчето, което срещнах онзи ден на басейна, преди толкова много години. Дали очите му бяха сини тогава? Не можех да си спомня. Искаше ми се да бях погледнала по-отблизо.

— А ти за какво мислиш? — попитах го аз. Очаквах внезапно отворилият се прозорец да се затвори отново: Кай щеше да ми даде някакъв готов отговор, като например: „Мисля за това какво трябва да направя на работа“ или „Мисля за забавленията в свободните часове в събота вечер“.

Но той не го направи.

— Мисля си за дома — каза простичко, все още, без да откъсва поглед от мен.

Очите ни се срещнаха и останаха така, непритеснявани от нищо за един дълъг миг, и почувствах, че Кай знае. Не бях сигурна обаче какво точно — дали ме познава, или просто знае нещичко за мен.

Той не каза нищо повече. Погледна ме с тези променливи очи, за които някога мислех, че са с цвета на земята, а те се оказаха с цвета на небето, и отвърнах на погледа му. Помислих си, че през последните два дни очите ни се бяха срещали повече пъти, отколкото през всичките години, откакто се познавахме.

Гласът на жената от уредбата разсече рязко мълчанието на спирката:

— Влакът приближава.

Никой от нас не каза нищо, докато заедно се заизкачвахме по металните стъпала на платформата, надбягвайки се с невидимите гърмящи облаци в далечината. Засега ние печелехме и успяхме да стигнем до върха точно когато въздушният влак спря на спирката и вратите се отвориха пред нас. Влязохме вътре все така заедно, присъединявайки се към групата на други облечени в синьо работници и неколцина Служители в бели униформи.

Нямаше две свободни места едно до друго. Аз първа си намерих място, а Кай седна срещу мен. Наклони се напред и се подпря с лакти на коленете си. Някой — друг работник — го повика по име и го поздрави и Кай му махна в отговор. Влакът беше претъпкан и между нас минаваха хора, но все още можех да го зървам между пролуките, които те оставяха. И тогава ми хрумна, че може би и това беше част от причината да реша да посетя днес баща си; не само за да унищожа листа хартия, но и за да пътувам в този влак с Кай.

Първо стигнахме до неговата спирка. Той слезе, без да се обърне назад към мен.

От височината на платформата на въздушния влак руините на старата библиотека изглеждаха като покрити от огромни черни паяци. Гигантските черни инсинератори простираха подобните си на крака тръби над тухлените стени и по цялата основа на библиотеката. Останалата част от сградата отдавна беше разрушена.

Слязох по стъпалата и се запътих към постройката. Нямах работа на това място. Но не беше и забранено. И все пак щеше да бъде по-добре, ако никой не ме забележи. Приблжих се достатъчно близо до ръба, за да надникна долу в изкопа. Работниците — повечето облечени в сини униформи — пъхаха купчини листове в пещите на инсинераторите. Татко ни беше казал, че тъкмо когато решили, че са прегледали цялото място, открили кутии с книги, прибрани на тайни места в сутерена на сградата. Сякаш някой съзнателно се е опитал да ги скрие и да ги запази за бъдещето. Баща ми и другите специалисти реставратори прегледали съдържанието на кутиите и не открили нищо особено, така че всички били определени за унищожение.

Една от фигурите в изкопа беше облечена в бяло. Служител. Баща ми. Всички работници носеха защитни каски, така че не виждах лицето му, по увереността в походката му го издаваше. Той се движеше целенасочено, погълнат от работата си, раздаваше напътствия и сочеше къде иска да бъдат пуснати в действие следващите тръби.

Понякога забравях, че татко също е Служител. Рядко го виждах в работна среда, в униформа, той се преобличаше на работното си място. Гледката на баща ми в униформата му веднага ме успокои — явно не го бяха понижили по ранг след миналата вечер; поне още не бяха. Приседнах на ръба на дупката. Странно е да виждаш хората в различна светлина.

След това друга мисъл мина през главата ми: преди да навърши седемдесет години и да бъде определен за напускане на работа, дядо също беше Служител. Но при татко и дядо беше различно, казах си сама. Нито един от тях не беше Служител от висш ранг, нито пък работеше на такива важни места като Министерството на Подбора или Министерството на сигурността. Това бяха онези, които се занимаваха с по-служителските неща, като налагането на правилата. Ние бяхме мислители, не оказвахме принуда над другите: бяхме хора на мисълта, не на действието.

Поне през повечето време. Моята прабаба, самата тя Служителка, беше откраднала тези стихотворения.

Баща ми погледна към небето; знаеше, че бурята приближава. Бързината беше важна, но трябваше да извършват работата си методично. „Не можеш просто да хвърляш нещата в огъня, каза ми той веднъж. Тръбите са като инсинератора у дома. Записват количеството и

вида на унищожения материал“. Бяха им останали няколко камари с книги и работниците се местеха от една купчина към друга, следвайки нарежданията на баща ми. Отделните страници се изгарят по-бързо, отколкото ако книгата е цяла, така че те разкъсваха книгите, отделяха ги от кориците и ги подготвяха за тръбите.

Баща ми погледна отново към небето и направи жест с ръка — „По-бързо!“ — към останалите работници. Трябваше да се връщам в училище, но вместо това продължавах да гледам.

И не бях само аз. Вдигнах глава и през бездната от книги и паяци видях друга фигура в бяло. Още един Служител. Който също наблюдаваше. Следеше с поглед баща ми.

Персоналът на мястото местеше тръбата на инсинератора към нова купчина. Кориците на книгите бяха махнати, листовете — тънки и деликатни — бяха отделени. Работниците ги бутаха в тръбата на инсинератора и стъпваха върху тях. Кориците и хартиите пукаха под краката им като листа. Напомняха ми за есента, когато Градските служби разнасят подвижните инсинератори из кварталите и ние пъхаме в тях опадалите листа от кленовите дървета. Майка ми винаги съжaliaва за това — смята, че е излишно прaxосване, защото окапалите листа могат да бъдат чудесна тор, също както татко съжaliaва за прaxосването на хартията, когато трябва да унищoжи в инсинератора някоя библиотека, защото смята, че може да бъде рециклирана. Но повисшите Служители казват, че някои неща не си струва да бъдат запазени. Понякога е по-бързо и по-ефикасно да се унищoжава.

Един лист избяга. Вихрушката от приближаващата буря го улови и го издигна във въздуха; листът почти стигна до краката ми, докато стоях на ръба на този малък каньон, който някога е бил библиотека. Зарей се толкова близо до мен, че можех да видя буквите, изписани върху него, а после вятърът подухна по-силно и го свали отново долу.

Надзърнах. Никой от Служителите не гледаше към мен. Нито баща ми, нито другият. Татко беше съсредоточил вниманието си в книгите, които унищoжаваше, другият Служителят — в баща ми. Време беше.

Пъхнах ръка в джоба си и извадих листа, който дядо ми даде. И го пуснах надолу.

Той потанцува за миг във въздуха, преди също да падне в изкопа. Силният повей на вятъра за малко да го спаси, но един работник го

видя и повдигна тръбата нагоре, за да всмукне листа от въздуха, за да изсмуче думите от небето.

Съжалявам, дядо.

Стоях там и гледах, докато всички листове и корици бяха пъхнати в тръбите, докато всички думи бяха превърнати в пепел и в нищо.

Забавих се прекалено дълго и за малко да закъснея за училище. Ксандър ме чакаше близо до главните врати на гимназията.

Бутна едната и я задържа отворена с рамото си.

— Всичко наред ли е? — попита ме той внимателно, когато се спрях на вратата.

— Здравсти, Ксандър — провикна се някой към него. Той кимна в посоката, откъдето се чу гласът, но не отвърна поглед от мен.

За миг си помислих, че трябва да му кажа всичко. Не само за случилото се миналата вечер със Служителите, заради което вероятно се притесняваше, а всичко. Трябваше да му кажа за лицето на Кай на екрана. За Кай в гората, как ме беше видял със стихотворенията. Трябваше да кажа на Ксандър и за самите стихотворения, за това как се отървах от листа хартия. Вместо това поклатих глава. Точно сега не ми се говореше за нищо.

Той смени темата, очите му грейнаха от въодушевление.

— За малко да забравя! Тази събота ще има ново занимание.

— Наистина? — попитах аз. Бях му благодарна за разбирането, за това, че не настоя да говорим. — Да не би да дават нова прожекция?

— Не, нещо по-добро. Ще подготвяме почвата и ще садим нови цветя в пространството пред основното училище, а после ще вечеряме навън. Като... — как беше думата? — като пикник, дори ще ни дадат и сладолед за десерт.

Въодушевлението в гласа на Ксандър ме развесели малко.

— Ксандър, нали се сещаш, че става дума за някакъв измислен работен проект. Просто искат някой да им свърши работа, без да плащат, и ни подкупват със сладолед.

Той ми се ухили.

— Знам, но пак е чудесно разнообразие. Ще ни освежи и ще ми помогне да се зарядя с енергия за следващите игри. Значи ще искаш да садиш, нали? Знаех, че местата ще се запълнят много бързо, затова те записах, в случай че не си имала възможност.

Изпитах лека досада, че го е направил, без да говори с мен преди това, но тя изчезна почти веднага, защото забелязах, че усмивката му изглеждаше леко несигурна. Знаеше, че е преминал някаква граница — никога досега не беше правил нещо подобно и фактът, че се притесняваше, оправдаваше постъпката му; все пак вече бяхме Партньори. Пък и независимо че беше някакъв измислен работен проект, аз самата щях да се запиша, без да се замисля.

Ксандър го знаеше. Той ме познаваше и се грижеше за мен.

— Страхотно — казах му аз. — Благодаря ти.

Той пусна вратата и двамата влязохме в коридора заедно. Някъде в ъгълчето на съзнанието ми се загнезди една мисъл, зачудих се какво ли щеше да прави Кай тази вечер. Никой не казва на хората, които са на работа, за допълнителните възможности за свободното време. Докато се прибере вкъщи и научи за засаждането на цветята, местата отдавна ще бъдат заети; никой не пропускаше новите възможности, а и тук предлагаша сладолед. Можехме да запишем и него. Можех да отида до един от комуникационните портали в училище и да...

Времето напредваше. Камбанният звън за началото на часа се разнесе от високоговорителите по коридорите. С Ксандър се запътихме към класната стая, седнахме на чиновете си и извадихме четците и записвачите си. Обикновено до нас в часа по Приложни науки седаше Пайпър, но днес не я виждах никъде.

— Къде е Пайпър?

— Смятах да ти кажа. Получила е официалното си работно назначение.

— Наистина ли? Къде?

Но тогава камбанният звън се разнесе отново и трябваше да погледна напред и да изчакам до края на часа. Пайпър беше получила назначението си! Малцина ги получаваха по-рано — като Кай, — но останалите от нас разбираха какво ще работят до края на живота си приблизително по едно и също време след седемнайсетия си рожден ден. Един по един бяхме подбрани за съответните служби и накрая всички поемахме по пътя си и никой от нашия випуск не оставаше в гимназията. Надявах се Ксандър и Ем да не бъдат подбрани още дълго време. Тук нямаше да бъде същото без тях, особено без Ксандър. Погледнах го. Той се взираше в инструкторката като че ли това беше единственото нещо, което искаше да прави на този свят. Пръстите му

тракаха по клавиатурата, леко потропваше с крак, винаги нетърпелив да научи повече. Трудно беше да следваш темпото му — беше прекалено умен, учеше много бързо. Ами ако и той получише работното си призвание съвсем скоро и ме оставеше?

Нещата се случваха прекалено бързо. До навършването на моя седемнайсети рожден ден имах чувството, че вървя бавно по пътека, като виждах всяко камъче по нея, забелязвах всяко листо, изпитвах едновременно приятна досада и нетърпение, очаквах нещо да се случи. Сега ми се струваше, че тичам по тази пътека толкова бързо, че не ми остава дъх. Сякаш щях да стигна до датата на Брачния си договор преди всички останали, по-рано, отколкото мислех. Щяха ли нещата някога отново да тръгнат в нормалния си ход, щеше ли темпото да се забави?

Извърнах поглед встрани от Ксандър. Дори той да получише скоро назначението си, ние все още бяхме Партньори, напомних си сама. Той нямаше да ме остави никога. Не знаеше, че съм видяла лицето на Кай на екрана в онзи ден.

Ако кажех за станалото на Ксандър, дали щеше да ме разбере? Мисля, че щеше. Не вярвах, че това щеше да се отрази някак на нашата двойка или на приятелството ни. От друга страна, не исках да рискувам да загубя тези две неща — бяха най-ценното, което притежавах.

Погледнах отново към инструкторката. Прозорецът зад гърба ѝ беше тъмен, небето се беше изпълнило с тежки, ниски облаци. Зачудих се как ли изглеждат от върха на големия Хълм. Дали човек може да се качи достатъчно високо, за да стигне над облаците и да погледне надолу през дъжда от някое слънчево място?

Без да го искам, си спомних как Кай лежеше на хълма с лице, обърнато към слънцето. Затворих очи за миг и си представих, че съм полегнала до него.

Най-накрая, по средата на часа, бурята се разрази. Представих си как дъждът вали над градинката, където се срещнах със Служителката, как фонтанът прелива и водата залива пейката, на която седях. Дъждът удряше по покрива и се стичаше по водосточните тръби. Единственият прозорец в стаята ни се затъмни от плътните струи дъжд и вече не можехме да виждаме какво се случва навън.

Една фраза от другото стихотворение, онова на Тенисън, се появи внезапно в главата ми:

Потопът ще ме отнесе далеч.

Ако бях запазила стихотворенията от дядо, щях да се понеса по вълните на потоп, който не можех да спра. Направих каквото трябваше да направя; постъпих правилно. Но докато дъждът отвън се изливаше, имах чувството, че залива и мен, заличава облекчението ми и ми оставя единствено съжаление. Стихотворенията бяха изчезнали и никога повече нямаше да ги видя.

12.

Тази вечер на работа имахме интересен материал за сортиране. Дори Нора изглеждаше по-въодушевена, когато ми поставяше задачата.

— Ще търсим различни физически белези за базата данни на Подбора — каза тя. — Цвят на очите. Цвят на косата. Височина и тегло.

— Министерството на Подбора ще използва ли нашата информация? — попитах аз.

Тя се засмя.

— Естествено, че не. Това е само упражнение. За да се види дали ще изберете тези характеристики в данните за Партньорите, които Служителите вече са отбелязали.

Разбира се.

— Има и още нещо — добави Нора. Сними гласа си, но не защото щеше да ми каже някаква тайна, а защото не искаше да отвлича останалите от работата им. — Служителите ми казаха, че ще надзирават твоя следващ изпит лично.

Това беше добър знак. Означаваше, че сами ще проверят как се справям под напрежение. Което пък показваше, че може би планират някоя по-интересна работна позиция за мен, свързана със сортирането на данни.

— Знаеш ли кога?

Знаеше, виждах го по лицето ѝ, но не ѝ беше позволено да ми каже.

— Скоро — отвърна леко разсеяно и после ми хвърли една от редките си усмивки. Обърна се отново към екрана си, а аз отидох до мястото си, за да започна работа.

Това е добре, помислих си пак. Можех да получа максимално високо назначение, ако успеях да впечатля достатъчно Служителите. Всичко щеше да бъде наред. Не исках да мисля за дядо и за загубената проба, нито за изгорените стихотворения или как Служителите

претърсваха баща ми. Или че Кай никога няма да бъде подбран за партньор на никого и винаги ще работи в Центъра за разпределяне на храна. Не исках да мисля за нито едно от тези неща. Време беше да прочистя ума си и да започна да сортирам.

Доста е странно колко ограничени са възможностите, когато сортираш цвета на очите: всъщност разполагаме с толкова малобройни варианти. Сини, кафяви, зелени, сиви, лешникови — това са всички възможности за цвят на очите, при цялото разнообразие от етноси сред населението ни. Преди много години е имало генетични мутации — като албиносите например — но подобни неща вече не съществуват. При цвета на косата имаме подобно ограничение: черен, кестеняв, рус и червен.

Толкова малко възможности и все пак вариациите бяха почти безбройни.

Много момчета в базата данни имаха сини очи и черна коса като Кай, но бях сигурна, че никой от тях не изглеждаше като него. А дори някой да приличаше на него, дори някое от тези момчета да беше точно като него, ако имаше някъде близък признак например, никой нямаше да притежава комбинацията от движение и сдържаност, от честност и потайност, която беше характерна за Кай. Лицето му продължаваше да се появява в мислите ми, но знаех, че вината вече не е в Обществото. Аз бях тази, която продължаваше да мисли за него, когато трябваше да мисля за Ксандър.

Малкият принтер до мен бипна и аз се стреснах. Бях направила грешка и не я бях забелязала в предвиденото допустимо време, за да я поправам. От апарата излезе малко листче. „Грешка на ред 3568“. Рядко допускам грешка, затова предизвиках интереса на съучениците си. Върнах се на реда, където я бях направила, и я поправих. Ако това се случи другата седмица, докато Служителите ме наблюдават...

Няма да се случи. Няма да допусна да се случи. Но преди да потъна отново в сортирането, си позволих за един кратък миг да помисля за очите на Кай, за ръката му, хванала моята...

— Някой ми каза, че момиче приблизително на твоята възраст е било днес в работата ми — каза татко. Той дойде да ме посрещне на

спирката на влака, нещо, което имаше навика да прави с мен и Брам, за да имаме малко време да си поговорим насаме. — Ти ли беше?

Кимнах.

— Отмениха туристическия поход заради дъжда и си помислих, че мога да те видя преди училище. Защото не се видяхме тази сутрин. Но ти беше зает, а и няха много време. Съжалявам, че не можах да остана.

— Можеш да дойдеш пак, ако искаш — каза той. — През следващата седмица ще работя отново в офиса. Пътят до там е много по-кратък.

— Знам. Може би ще дойда.

Отговорът ми прозвуча леко дръпнато и се надявах да не се усети, че още съм му сърдита, задето изгуби пробата на дядо. Знаех, че не бива и че той също се чувства ужасно, но все още бях разстроена. Дядо ми липсваше. Сега нямаше за какво да се хвана, нямаше никаква надежда, че той може да се върне отново при нас.

Татко спря и ме погледна изпитателно.

— Касия. Искаш ли да ме питаш нещо? Или да ми кажеш? Затова ли дойде на работното ми място?

Лицето му беше загрижено, мило, толкова приличаше на дядовото и сега изглеждаше толкова притеснено. Трябваше да му кажа.

— Дядо ми даде един лист — казах аз и татко побеля целият само за миг. — Беше вътре в пудриерата. На него имаше стари думи и...

— Шшш... — каза татко. — Почакай.

Една двойка ни настигна. Усмигнахме се, поздравихме и им направихме път да минат по тротоара помежду ни. Когато се отдалечиха достатъчно, татко спря. Вече бяхме стигнали до къщата ни, но си личеше, че не му се иска да влезе вътре и да продължим разговора там. Разбихах го. Искях да го питам нещо и имах нужда от отговор, преди да влезем въкъщи, където в дневната щеше да ни очаква досадното бръмчене на вечно будното око на портала.

— Какво направи с него? — попита ме той.

— Унищожих го. Днес, когато дойдох на работата ти в библиотеката. Струваше ми се, че е най-подходящото място.

Мисля, че видях как за частица от секундата по лицето на баща ми премина разочарование, но после той кимна.

— Добре. Това е бил най-правилният начин. Особено сега.

Знаех, че има предвид посещението на Служителите, и преди да мога да се спра, се чух как го питам:

— Как можа да загубиш пробата на дядо?

Татко покри лицето си с ръце, толкова внезапен и притеснителен жест, че отстъпих назад.

— Не я загубих. — Поех си дълбоко дъх, не исках да чувам края на изречението, но не успях да намеря думи, с които да го спра. — Унищожих я. Още в същия ден. Той ме накара да обеща, че ще го направя. Искаше да умре по свое желание, по своите правила.

Думата „да умре“ ме накара да потръпна, но баща ми не беше свършил.

— Не искаше да им дава възможност да го върнат отново. Искаше сам да избере какво ще му се случи.

— Но и ти си имал избор — прошепнах ядосано. — Не е трябвало да го правиш. И сега го няма.

Няма го. Както стихотворенията на Томас Дилън и Тенисън. Бях права, като реших да ги унищожа. Какво ли си е мислел дядо, че ще направя с тях? Семейството ми не е бунтовническо. И той не беше бунтовник, като се изключи дребното отклонение със запазването на стихотворенията. А и нямахме никаква причина да се бунтуваме. Вижте само какво ни даваше Обществото. Добър живот. Шанс за безсмъртие. Единственият начин да съсипем живота си беше, ако го съсипехме сами. Както беше направил татко, защото дядо го беше помолил.

Макар че се извърнах от татко и се втурнах вкъщи с парещи от сълзите очи, част от мен го разбираше. Разбирах защо е избрал да направи това, за което го беше помолил дядо. Нали и аз правя същото всеки път, когато мисля за думите от стихотворенията или когато се опитвам да бъда силна без зелената таблетка?

Трудно е да откриеш какво означава да си силен. Слабост ли беше, че се отървах от листа, че го гледах как полита към смъртта си, мълчалив, бял и пълен с обещания като пухчето на тополата? Слабост ли беше да се чувстваш така, както се чувствах аз, когато мислех за Кай Маркъм? Да помня всяко местенце на тялото ми, което беше докосвал?

Каквото и да беше това, което изпитвах към Кай, то трябваше да спре. Сега. Аз бях подбрана за Партньорка на Ксандър. Няма значение, че Кай е бил на места, на които никога не съм била, или че се беше разплакал по време на прожекцията, когато смяташе, че никой не може да го види. Няма значение, че знаеше за красивите думи, които четях в гората. Следвай правилата, пази себе си и семейството си. Само това беше важно. Трябваше да бъда силна по този начин.

Ще се опитам да забравя, че Кай каза „дом“, когато погледна в очите ми.

13.

Касия Рейес — казах аз, вдигайки картата си за сканиране. Работничката свери данните на скенера си до машината за храна и ми подаде предназначенията за мен вечеря.

Скенера избишка отново, докато Ксандър вземаше своята порция.

— Виждаш ли Ем някъде? Или Пайпър и Кай? Пространството за игра пред основното училище беше покрито цялото с одеяла. Беше истински пикник — щяхме да ядем навън, направо на тревата. Работниците експедитивно обикаляха из двора и се опитваха да дадат на всеки от учениците правилната порция. Бяха малко припрени, хаотични и разбирах защо Обществото не организира подобни събития по-често. Много по-лесно е да изпращаш храната в домовете, училищата и работните места на хората.

— Не мисля, че Пайпър и Кай са успели да се запишат навреме — казах аз. — Заради работата си.

Някой ни помахаше от едно одеяло в средата на двора.

— Това е Ем — казах на Ксандър и двамата си проправихме път през одеялата, като поздравявахме наляво и надясно нашите съученици и приятели. Всички бяха в добро настроение, въодушевени и леко замаяни от новото преживяване. Както гледах надолу, внимавайки да не стъпя върху одеялото или храната на някого, се блъснах в Ксандър, който беше спрял внезапно. Той се обърна и ми се ухили през рамо. За малко да изпусна вечерята си.

Бутнах го на шегата. Ксандър седна на земята до Ем и се наведе малко, за да види какво има в нейната станиолена кутия.

— Какво са ни приготвили днес?

— Печено със зеленчуци — каза Ем с гримаса.

— Мисли за сладоледа — прошепнах ѝ аз.

Почти приключвах с яденето, когато някой повика Ксандър.

— Ей сега се връщам — каза той, преди да се изправи и да си проправи път през тълпата. Можех да го проследя през множеството

хора; те се извързваха след него, когато минаваше покрай тях, някои го викаха по име.

Ем се наведе към мен и ми каза:

— Мисля, че нещо не ми е наред. Тази сутрин взех зелената таблетка. Вече. А исках да си я запазя за по-късно тази седмица. Знаеш...

Тъкмо щях да я попитам какво има предвид и се сетих; почувствах се като ужасна, ужасна приятелка, защото бях забравила. Нейното Тържество на Подбора. Искала е да запази таблетката за тази вечер, защото се притесняваше.

— О, Ем — казах аз и я прегърнах. Напоследък се бяхме отдалечили една от друга, но не по наше желание. Просто така става, когато приближава времето на постоянното ти работно назначение. Тя ми липсваше. Особено в нощи като тази. Летните нощи, в които си спомнях какво е да си по-млад и да имаш повече време. Когато с Ем прекарвахме заедно толкова много от свободните си часове. Тогава имахме повече от тях.

— Ще бъде прекрасна нощ — уверих я аз. — Обещавам ти. Всичко е толкова чудесно. Точно както ни казват, че ще бъде.

— Наистина ли? — попита Ем.

— Разбира се. Коя рокля си избра? — Обществото прави нов дизайн на дрехите на всеки три години, така че Ем беше разглеждала същата колекция като мен.

— Една от жълтите. Номер четиринайсет. Помниш ли я?

Толкова много неща се бяха случили, откакто седях в онзи кабинет и избирах своята рокля.

— Не мисля — казах, опитвайки се да се сетя.

Ем се оживи, докато описваше роклята си.

— В светложълто е, с пеперуди на ръкавите...

Спомних си.

— О, Ем, много харесах тази рокля. Ще бъдеш страхотна!

Наистина щеше да бъде. Жълтото е идеалният цвят за Ем; щеше да подхожда на нежната ѝ кадифена кожа, на черната ѝ коса и на тъмните ѝ очи. Щеше да прилича на слънчев лъч, на пролет...

— Толкова съм нервна.

— Знам. Трудно е да си спокоен в такава вечер.

— Всичко е различно сега, след като сте двойка с Ксандър — каза Ем. — Аз... знаеш, чудех се...

— Нашият Подбор не означава, че това ще се случи отново...

— Знам. Всички го знаем. Но просто не можем да не се надяваме. — Ем се загледа в кутията си с почти недокоснатата вечеря.

Камбанен звън се разнесе от високоговорителите и всички автоматично започнахме да събираме нещата си. Време беше за работа. Ем въздъхна и се изправи. Тревогата все още беше изписана на лицето ѝ и аз си спомних как се чувствах, когато чаках своя Подбор.

— Ем — казах внезапно. — Имам пудриера и мога да ти я заема, ако искаш — за твоя Подбор. Златна е. Ще отива страхотно на роклята ти. Ще ти я донеса утре сутринта.

Ем отвори широко очи от изненада.

— Имаш артефакт? И ще ми го дадеш?

— Разбира се. Ти си една от най-добрите ми приятелки.

Червените цветчета на новорозите стояха в черни пластмасови саксии и чакаха да ги пресадим в пръстта пред основното училище. Сградата на училището винаги е изглеждала много приветлива. Затворих очи и си припомних ярките ѝ жълти стени отвътре, зелените подове и сините врати на класните стаи. Толкова е лесно да се почувстваш в безопасност тук. Винаги се чувствах така, когато бях помалка. И сега се чувствам в безопасност, казах си сама. Стихотворенията ги няма. Неприятностите на татко свършиха. Аз съм в безопасност тук и навсякъде другаде.

С изключение, разбира се, на малкия хълм, където независимо от решението си да остана в безопасност, често се усещах, че поглеждам към Кай. Искаше ми се да поговорим отново, но не посмях да поема риска да му кажа нещо, освен обичайното, думите, които винаги си казваме.

Огледах се наоколо за него, но все още не го виждах никъде.

— Какви са тези цветя? — попита Ксандър, докато копаехме. Пръстта беше плътна и черна. Разпадаше се на бучки, когато я повдигахме.

— Новорози — отвърнах аз. — Вероятно имате такива в двора си. Ние също имаме.

Не му казах, че мама хич не ги харесва. Тя смята, че цветята във всички градини и обществени пространства в Града са прекалено

сложни хибриди, твърде отдалечени от естествената си природа. Старите рози обаче изисквали прекалено много грижи, всяко разцъфнало цветче е било истински триумф. Докато тези бяха здрави, с крещящи цветове, отглеждани заради издръжливостта си.

— В нашата провинция нямаме новорози — казваше мама. — Там растат други, диви цветя.

Когато бях малка, тя често ми разказваше истории за тези различни цветя, които растат свободни и диви във Фермерските земи. Истории без някакъв особен смисъл; всъщност не бяха точно истории, а по-скоро описания, но бяха красиви и с тях заспивах лесно. „Дантелата на кралица Ана — започваше мама с тих, спокоен глас. — Див морков. Когато е все още младо растение, коренът му става за ядене. Цветовете му са бели и нежни като дантела. Прекрасни. Като звезди“. „Коя е кралица Ана?“, питах аз сънливо. „Не мога да си спомня. Мисля, че я има в някой от Стоте урока по история. Не е толкова важно. Важното е, че виждаш дантелата на цветето пред себе си, множество малки цветенца, прекалено много, за да ги преброиш, но все пак опитай...“

Ксандър ми подаде една новороза, аз я издърпах от пластмасовата ѝ саксия и я поставих в пръстта. Ограничени от липсата на пространство, силните издръжливи корени бяха прораснали в кръг, следвайки формата на саксията. Разперих ги, докато заравях цветето в земята. Пръстта ме накара да се сетя за калта, която се беше натрупала по дрехите ми, докато се катерехме по хълма. Споменът за катеренето ме подсети за Кай. Отново.

Чудех се къде ли е в момента. Докато засаждахме цветята с Ксандър, си представих как Кай работи или слуша музика в почти празна зала. А всички останали се забавлявахме. Представих си го как върви през тълпата по време на вечерните забавления с игрите от миналото и когато идва неговият ред, губи, както обикновено. Видях го как седи в салона и гледа филм, а очите му са пълни със сълзи. Не. Прогоних образите от ума си. Няма да правя това повече. Изборът е направен. Всъщност никога не съм имала избор.

Ксандър знаеше, че не го слушам внимателно, както би трябвало.

Озърна се, за да се увери, че никой друг не можеше да ни чуе, и каза внимателно:

— Касия. Все още ли се притесняваш за баща си?

Баща ми.

— Не знам — отвърнах аз. Беше истина. Не знаех какво точно изпитвам към него в момента. Гневът вече бе отшумял — почти пряко волята ми — заменен от повече разбиране, повече съпричастност. Ако дядо ме беше погледнал с онези свои пламенни очи и ме беше помолил за една последна услуга, щях ли да съм способна да му откажа?

Вечерният мрак се спускаше бавно, небето беше започнало да губи от блясъка си. Когато камбанният звън се разнесе отново, беше останала само бледа следа от светлина в далечината. Изправихме се, за да огледаме какво бяхме свършили. Появя слаб ветреца и засадените в пръстта цветя се разлюляха леко, хвърляйки червени отблясъци сред настъпилия здрач.

— Искa ми се да правим това всяка събота — казах аз. Ръцете ми се бяха боядисали червени от смачканите листенца на новорозите; миришеха на пръст и на цветя, остра миризма, която ми харесваше, въпреки мнението на мама — тя смяташе, че ароматът на старите рози е много по-деликатен, по-ненатрапчив. Какво му е лошото на това да си издръжлив? Да устояваш на времето? Какво му е лошото на това да бъдеш някой или нещо, което може да надживее другите?

Стоях там, гледах резултата от работата си и изведнъж си дадох сметка, че цялото ми семейство прави само едно нещо — сортира. Никога не бяхме създали нищо. Баща ми сортираше стари артефакти, както е правил и дядо ми; баба ми е сортирала стихотворения. Баба ми и дядо ми от Фермерските земи садяха семена и отглеждаха различни култури, но всичко, което произвеждаха, беше предварително зададено от Служителите. Също като нещата, които мама отглеждаше в Разсадника.

Също като това, което правехме и ние тук.

Значи въпреки всичко, аз не създавах нищо. Правех това, което ми бяха наредили да правя, и следвах правилата, а в резултат се беше появило нещо красиво. Точно както ни бяха обещали Служителите.

— Ето го и сладоледа — каза Ксандър. Работниците бутаха количките за сладолед по тротоара близо до цветните лехи. Ксандър ме сграбчи за едната ръка, с другата хвана Ем и ни затегли към най-близката опашка.

Този път на работниците им отне много по-малко време да раздадат на всеки ученик станиоловата чашка, защото сладоледът беше

един и същ. Порциите ни за вечеря имат различно и определено за всеки индивидуално количество витамини и обогатители, така че е важно да бъдат дадени на точния човек. Сладоледът не е истинска храна.

Някакви хора повикаха Ем и тя отиде да седне при тях. С Ксандър си намерихме място малко по-встрани от всички останали. Облегнахме се на здравите циментови стени на училището и опънахме краката си. Краката на Ксандър естествено бяха много по-дълги от моите, но обувките му бяха по-протрити. Скоро трябваше да подаде заявка за нови.

Той зарови лъжицата си в бялата топка сладолед в кофичката си.

— Ще засадя хиляди декари цветя за това.

Съгласна бях с него. Студен и сладък, възхитителен, сладоледът се разтапяше по езика ми, плъзгаше се по гърлото и в стомаха ми, където — кълна се! — го усещах дълго след като се беше разтопил. Пръстите ми миришеха на земя, а устните ми имаха вкус на захар и точно в този миг усетих, че съм напълно жива. Толкова жива, че се чудех дали ще мога да заспя тази нощ.

Ксандър протегна последната лъжица сладолед към мен.

— Не, твоя си е — казах аз, но той настоя. Усмиваше се толкова щастливо, горд от себе си, че ми се стори неблагоприятно да отблъсна ръката му, така че не го направих.

Взех лъжицата от него и изядох последната хапка. Не можехме да направим такова нещо с истинското си ядене — да споделяме храната си, но тази вечер беше разрешено. Служителите, които обикаляха наоколо и ни надзираваха, дори не ни обърнаха внимание.

— Благодаря — казах аз. Внезапно усетих, че май ще се разплача от нежността на Ксандър, затова трябваше бързо да се пошегувам. — Споделихме си лъжицата ти. На практика това си е целувка.

Ксандър се ококори.

— Ако си мислиш така, значи не си се целувала досега.

— Разбира се, че съм се целувала.

Ние сме тийнейджъри все пак. Докато не сме подбрани, всички си имаме своите увлечения, флиртове и игричките на тайни целувки. Но те бяха само това — игри, защото знаехме, че някой ден ще бъдем подбрани. Или ще останем Самотници и тогава игрите никога няма да спрат.

— Има ли нещо в наръчниците за целуването? Нещо, което трябва да запомня? — продължих аз с опитите за шегички.

Ксандър се наведе към мен с пакостлив поглед.

— Няма правила за целуването, Касия. Ние сме Партньори.

Бях гледала Ксандър в лицето безброй пъти, но никога не го бях виждала по този начин, както сега. Никога в полумрак, никога с това особено чувство в стомаха и в сърцето, състоящо се от две части вълнение и една част притеснение. Озърнах се, но никой не гледаше към нас, а дори някой да го правеше, щеше да види само две смътни фигури, седящи по-близо една до друга сред вечерния здрач.

Аз също се приведох към него.

Ако имах нужда от още потвърждения, че Обществото знае какво прави и че Ксандър е точният Партньор за мен, вкусът на целувката му щеше да ме убеди напълно. Почувствах я... правилна, съвсем на място, по-сладка, отколкото очаквах.

Из двора се чу отново познатият звън и аз се отдръпнах от Ксандър. Спогледахме се.

— Все още ни остава един свободен час — каза той, поглеждайки към часовника си. Лицето му беше спокойно, явно не беше смутен като мен.

— Искане ми се да можехме да останем тук — казах и наистина го мислех. Топлият въздух галеше лицето ми. Беше истински въздух, не затоплен или изстуден от някакви машини за мое удоволствие. И целувката на Ксандър, моята първа истинска целувка... Притиснах устните си една в друга, исках да усетя вкуса ѝ отново.

— Няма да ни позволят — каза той и видях, че е прав. Работниците вече събираха празните кофички от сладолед и ни напомняха, че трябва да довършим заниманията си някъде другаде, защото тук вече гасяха светлините.

Ем се откъсна от другата групичка приятели и се запъти към нас.

— Ще отидат да гледат края на проекцията — каза тя, — но аз съм уморена. А вие какво ще правите?

В момента, в който зададе въпроса, очите ѝ се отвориха широко, защото си спомни. С Ксандър бяхме Партньори. Беше забравила и сега се притесняваше, че ни е досадила.

Но гласът на Ксандър беше спокоен, приятелски.

— Няма достатъчно време за някоя игра — отвърна той. — Наблизо има музикална зала, на една спирка оттук. Искате ли да отидем?

Ем изглеждаше облекчена, но все пак ме погледна, за да се увери, че нямам нищо против. Усмихнах ѝ се. Разбира се, че нямах. Тя беше наша приятелка.

Докато вървахме към спирката на въздушния влак, се замислих как доскоро групичката ни се състоеше от повече хора. После Кай получи назначението си, след това и Пайпър. Не знаех къде е Сира тази вечер. Ем беше тук, но скоро и тя щеше да ни остави и тогава щяхме да бъдем само аз и Ксандър.

От много време, може би месеци, не бях влизала в музикална зала. За моя изненада тази беше пълна с хора в сини униформи. Работници, млади и стари, които бяха приключили късната си смяна. Предположих, че това се случва често; след като им оставаше съвсем малко свободно време, къде другаде да отидат? Сигурно спираха тук по пътя към дома на връщане от Града. Някои от тях спяха, което направо ме шокира — с килнати назад глави, явно изтощени. Никой май нямаше нищо против. Някои си говореха.

Кай беше тук.

Открих го почти веднага сред морето от сини дрехи, дори още преди да осъзная, че се оглеждам и го търся. Той също ни видя. Махна ни с ръка, но не стана от мястото си.

Настанихме се на най-близките до него места — Ем, Ксандър и аз. Ем разпитваше Ксандър как се е чувствал на Тържеството на Подбора, търсейки поредната доза успокоение, и той започна да ѝ разказва разни смешни истории — как не знаел да си сложи правилно ръкавелите на ризата и как се измъчил с вратовръзката си. Опитвах се да не гледам към Кай, но очите ми някак все го следяха и видях как става и се запътва към нас. Усмихнах се леко, когато седна на мястото до мен.

— Не знаех, че харесваш толкова много музика.

— Често идвам тук — отвърна той. — Много работници го правят, както сигурно си забелязала.

— Не ти ли е скучно? — Високият чист глас на жената, която пееше, се извиси над нас. — Слушали сме Стоте песни безброй пъти.

— Понякога звучат различно — каза Кай.

— Така ли?

— Те са различни, когато ти самият си различен.

Не бях сигурна какво има предвид, но нямах време да мисля за това, защото Ксандър ме побутна по рамото.

— Ем — прошепна ми той и аз погледнах към нея. Тя трепереше и дишаше тежко. Ксандър се изправи и премести стола си така, че я прикри с тялото си и тя се озова по средата на нашата групичка, а не в края ѝ.

И аз се наклоних към нея, инстинктивно, за да я скрия от очите на другите, а и Кай се притисна към мен. Телата ни се докосваха за втори път и макар да се тревожех за Ем, не можех да не мисля за това, искаше ми се да се приближа още малко до него, въпреки че все още усещах целувката на Ксандър върху устните си.

Бяхме обградили Ем от всички страни и се стараехме да я прикрием напълно. Каквото и да ставаше, колкото по-малко хора я видеха, толкова по-добре. За нейно добро. За наше. Огледах се. Служителят, който отговаряше за реда в залата, все още не ни беше забелязал. Тук имаше толкова много хора, повечето от тях работници, които трябваше да се надзирават по-сериозно, отколкото учениците. Имахме малко време.

— Нека ти помогнем да си вземеш зелената таблетка — каза внимателно Ксандър на Ем. — Имаш пристъп на паника. Виждам съм хора в Медицинския център в такова състояние. Нужно е само да вземат зелената таблетка и всичко ще бъде наред, но те са толкова уплашени, че забравят да го направят.

Гласът му звучеше уверено, но виждах, че нервно хапе устни. Явно се притесняваше за Ем, а и по принцип не му беше позволено да говори много за работата си на хора, които нямаха неговото призвание.

— Не може — прошепнах му аз. — Взела я е по-рано днес.

Не е имала време да отиде до центъра, за да получи нова. — Не казах останалото. И ще има сериозни проблеми, ако вземе две в един ден.

Ксандър и Кай се спогледаха. Никога досега не бях виждала Ксандър да се колебае така — не може ли да направи нещо? Знаех, че може. Веднъж едно момче на нашата улица падна и имаше много кръв навсякъде. Ксандър някак знаеше какво да прави — той дори не

трепна, докато чакахме медиците да дойдат и да отнесат момчето в Медицинския център.

Кай също не помръдваше. Защо не направиш нещо? — помислих си ядосано. — Помогни й!

Но макар да стоеше неподвижно, очите му бяха вперени непоколебимо в очите на Ксандър.

— Вашите — прошепна той, гледайки към Ксандър.

За частица от секундата Ксандър не разбра; в следващия миг обаче схвана, аз също.

Но ето я разликата между нас двамата. Ксандър не се поколеба, след като разбра какво има предвид Кай.

— Разбира се — прошепна той и се протегна към цилиндъра си с таблетки. Когато вече знаеше какво да прави, действаше бързо. Такъв си е Ксандър.

Постави своята зелена таблетка в устата на Ем. Не мисля, че тя разбираше какво се случва; трепереше прекалено силно, беше ужасно уплашена. Глътна хапчето абсолютно инстинктивно, просто по рефлекс.

Почти веднага тялото ѝ реагира и се отпусна.

— Благодаря ви — каза Ем и затвори очи. — Съжалявам. Просто се притеснявах толкова много за Тържеството. Съжалявам.

— Всичко е наред — прошепнах аз. Вдигнах поглед към Ксандър, а после и към Кай.

Двамата се отдръпнаха встрани, за да освободят пространство за Ем. За миг се зачудих защо Кай просто не даде на Ем своята зелена таблетка, а после си спомних. Той е Отклонение. А на Отклоненията не им е позволено да носят таблетки със себе си.

Дали Ксандър беше разбрал? Дали Кай не се издаде?

Не мисля, че Ксандър се досети. А и нямаше причина. Много по-логично беше той да даде таблетката си на Ем, отколкото Кай. Или пък аз. Ние я познавахме от повече време. Ксандър се облегна на стола си, наблюдаваше Ем и постави уж небрежно ръката си около деликатната ѝ китка, за да ѝ измери пулса. Погледна към мен и Кай и кимна.

— Вече е добре — каза той. — Ще се оправи.

Прегърнах Ем, затворих очи и се заслушах в музиката. Песента, която жената пееше, беше свършила, и сега звучеше Химнът на Обществото, басовите тонове боботеха, хорът започна да пее

последния стих. Гласовете им звучаха триумфиращо, всички пееха като един. Като нас. Всички ние обградихме Ем в кръг, за да я защитим от очите на Служителите; и никой от нас нямаше да каже на никого за зелената таблетка. Никога.

Радвах се, че всичко свърши добре; радвах се, че обещах на Ем да ѝ заема своята пудриера за нейното Тържество. Защото какъв е смисълът да притежаваш нещо прекрасно, ако не можеш да го споделиш?

Все едно да имаш стихотворение, прекрасно диво стихотворение, което никой друг няма, и да го изгориш.

След няколко минути отворих очи и погледнах към Кай.

Той не ме гледаше, но бях сигурна, че знае, че го наблюдавам. Музиката беше нежна, бавна. Гърдите му се надигаха и отпускаха. Ресниците му бяха черни, невероятно дълги, със същия цвят като косата му. Кай беше прав. Никога вече нямаше да чуя тази песен по същия начин, както сега.

14.

На следващия ден на работа всички почти едновременно забелязахме Служителите, когато влязоха в стаята. Като подредени в редички плочки домино, които падат една след друга, обърнахме глави един по един към вратата на Центъра по сортиране. Служителите в белите униформи бяха тук заради мен. Всички го знаеха и аз го знаех, така че не ги изчаках. Бутнах стола си назад и се изправих, очите ми срещнаха техните през разделителните прегради.

Беше време за моя изпит. Кимнаха ми да ги последвам.

Направих го, сърцето ми биеше силно, но вървах с гордо вдигната глава към малката сива стая, в която имаше само един стол и няколко малки поставки.

Тъкмо седнах и Нора се появи на вратата. Изглеждаше леко притеснена, но ми се усмихна успокояващо, преди да погледне към Служителите.

— Имате ли нужда от нещо?

— Не, благодаря ви — каза един Служител със сива коса, който изглеждаше значително по-възрастен от другите двама. — Носим си всичко необходимо.

Тримата Служители не разговаряха помежду си, докато подреждаха устройствата си. Онзи, който проговори пръв, явно беше най-главният. Другите — и двете жени — действаха спокойно и експедитивно. Те закачиха един датчик зад ухото ми и още един на врата ми, от вътрешната страна на тениската ми. Не казах нищо дори когато гелът, който използваша, започна да щипе кожата ми.

Двете жени отстъпиха назад, а по-възрастният Служител плъзна малък екран по масата към мен.

— Готова ли си?

— Да — казах, надявайки се гласът ми да звучи спокойно и уверено. Изпънах рамене, за да изглеждам малко по-висока. Ако се държа, сякаш не ме е страх, може би те ще ми повярват. Въпреки че

датчиците, които прикрепиха към мен, може би щяха да им разкажат друга история благодарение на ускорения ми пулс.

— Тогава можеш да започваш.

Първата сортировка беше с числа, доста обикновена, като за тренировка.

Служителите постъпваха справедливо. Искаха да загрея и да се почувствам в свои води, преди да преминем към по-сложните редици.

Докато сортирах числата на екрана, като създавах ред от хаоса и откривах отличителните белези, пулсът ми се успокои. Спрях да се опитвам да не мисля за всичко, което се беше случило напоследък — споменът за целувката на Ксандър, постъпката на татко, любопитството ми към Кай, притеснението за Ем в музикалната зала, объркването ми, каква съм, коя ми е писано да бъда и кого ми е отредено да обичам. Пуснах ги да полетят като дете, което пуска във въздуха балони на Първия си ден в основното училище. Те се откъснаха от мен, а аз не се опитах да ги хвана отново. Само ако съзнанието ми беше абсолютно изчистено, празно, можех да бъда най-добра, само тогава можех да бъда тази, която очакваха да бъда.

— Чудесно — каза най-възрастният Служител, докато проверяваше резултатите. — Наистина. Благодаря ти, Касия.

Служителките махнаха датчиците ми. Този път отвърнаха на погледа ми и ми се усмихнаха, защото вече нямаше вероятност да бъдат обвинени в показване на някакво лично отношение. Изпитът беше приключил. И изглежда го бях преминала успешно, най-накрая.

— За нас беше удоволствие — каза сивокосият Служител, протягайки ми ръка над малката масичка, която ни разделяше. Разтърсих я, а после и ръцете на двете Служителки. Чудех се дали могат да усетят енергията, която протичаше през мен: в момента кръвта във вените ми беше чист адреналин и облекчение. — Това беше впечатляваща демонстрация на сортировъчни способности.

— Благодаря ви, господине.

На излизане той се обърна към мен за последен път и каза:

— Ще те държим под око, млада госпожице.

И затвори металната врата зад гърба си. Тя издаде плътен, силен, някак много окончателен звук. Докато се вслушвах в празнотата, която последва, внезапно осъзнах защо Кай предпочиташе да се слива с тълпата, да не се отличава от другите. Беше странно да знам, че вече

със сигурност Служителите ще ме наблюдават по-отблизо. Имах чувството, че бях тръгнала по просторен път, когато тази врата се затръшна и внезапно се бях озовала прикована на едно място от тежестта на тяхното наблюдение — то беше като нещо материално, истинско и много тежко.

В нощта на Тържеството на Подбора на Ем си легнах по-рано и заспах бързо. Беше мой ред да нося датчиците и се надявах информацията, която щяха да съберат от сънищата ми, да покаже характеристики на нормален сън на седемнайсетгодишно момиче.

Но в съня си отново сортирах пред Служителите. На екрана се появи снимка на Ем и се предполагаше да ѝ открия Партньор сред базата данни за Подбора. Замръзнах. Ръцете ми спряха да се движат. Мозъкът ми напълно изключи.

— Проблем ли има? — попита сивокосият Служител.

— Не мога да реша къде да я сложа — отвърнах аз.

Той погледна към лицето на екрана и се усмихна.

— А... Това не е проблем. Тя нали носи твоята пудриера?

— Да.

— И също като теб е сложила вътре своите таблетки, както беше направила и ти на твоя Подбор. Просто ѝ кажи да вземе червената и всичко ще бъде наред.

Изведнъж се озовах на тържеството, проправях си път през момичета с рокли, момчета в костюми и родителите им в ежедневно им облекло. Обръщах ги, завъртах ги, правех всякакви неща, за да видя лицата им, защото всички носеха жълти рокли и бяха като в мъгла, с неясни очертания. Не можех да сортирам, не виждах нищо.

Завъртах към себе си още едно момиче.

Не беше Ем.

Без да искам бутнах поднос с торта от ръката на един сервитьор, докато се опитвах да спра момиче, което минаваше покрай мен с грациозна походка. Подносът падна на пода и тортата се разпадна, както пръстът се разпадаше на бучки, когато вадехме корените на растенията от нея.

Не беше Ем.

Тълпата намаля и едно момиче с жълта рокля застана само пред празния екран.

Ем.

Беше на път да се разплаче.

— Всичко е наред! — извиках ѝ аз, като си проправях път през останалите хора. — Вземи таблетката и всичко ще бъде наред!

Очите на Ем засияха; тя извади таблетките от пудриерата ми. Вдигна зелената таблетка и я пхна бързо в устата си.

— Не! — изкрещях аз, но беше прекалено късно. — Чер...

Тя извади синята таблетка и също я глътна.

— ... вената! — довърших, отблъсквайки последната групичка хора, за да застана пред нея.

— Нямам — каза тя и се обърна с гръб към екрана. Очите ѝ бяха тъжни. Показа ми отворената пудриера — беше празна. — Нямам червена таблетка.

— Можеш да вземеш моята — казах, готова да споделя с нея, нетърпелива аз да ѝ помогна този път, и поставих червената таблетка в ръката ѝ.

— О, благодаря ти, Касия — каза тя. Повдигна я към устата си. Видях как я поглъща.

Всички в залата спряха да се движат. Всички погледнаха към нас, с вперени в Ем очи. Какво щеше да направи червената таблетка? Никой не знаеше, освен мен. Усмихнах се. Знаех, че ще я спаси.

Зад Ем екранът просветна и на него се появи лицето на нейния Партньор — точно навреме, за да види как тя се строполява на земята мъртва. Тялото ѝ издаде силен, тежък звук, когато падна, в контраст с лекотата, с която очите ѝ се затвориха, с ефирно разпиляната около нея рокля и с изящното движение, с което ръцете ѝ се разпериха като криле край нея на пода.

Събудих се изпотена и едновременно измръзнала от студ, беше ми нужно известно време, за да се успокоя. Въпреки че Служителите коментираха със смях подмятанията, че червената таблетка е хапчето на смъртта, слуховете продължаваха да съществуват. Това обясняваше защо бях сънувала, не убивам Ем.

Но това, че го бях сънувала, не означаваше, че е истина.

Датчиците за сън лепнеха неприятно по кожата ми и ми се искаше да не се налагаше да ги нося и тази нощ. Поне кошмарите обикновено не се повтарят и нямаше да бъда обвинена във вманиачаване или нещо такова. Освен това не мисля, че датчиците показват какво точно сънуваш. А просто, че си сънувал. А за една

тийнейджърка е напълно нормално да има кошмари от време на време. Никой няма да обърне специално внимание на тези данни, когато ги включат в досието ми.

Но сивокосият Служител каза, че ще ме наблюдават.

Взирах се в мрака, гърдите ме боляха и ми беше трудно да дишам. Но не и да мисля.

От деня на Последното тържество на дядо се разкъсвах между желанието никога да не ми беше давал онзи лист и радостта, че го бе направил. Защото така поне знаех с какви думи да опиша това, което се случваше с мен: смъртта на светлината.

Ако не можех да го назова с име, щях ли да знам какво е то? Щях ли въобще да го изпитам?

Извадих микрокартата, която Служителката ми беше дала в градинката, и се запътих към портала. Имах нужда да видя лицето на Ксандър; имаш нужда да се уверя, че всичко ще бъде наред.

Щом приближих до дневната обаче, спрях. Майка ми стоеше пред портала и говореше с някого. Кой ли се обаждаше толкова късно през нощта?

Татко ме видя от предната стая, където седеше на дивана и чакаше мама да приключи разговора. Махна ми с ръка да отида и да седна при него. Когато го направих, той погледна микрокартата в ръката ми, усмихна ми се и се пошегува с мен така, както би го направил всеки баща.

— Не ти е достатъчно, че виждаш Ксандър всеки ден в училище, а? Трябва да го зърнеш още веднъж, преди да заспиш? — прегърна ме през раменете. — Разбирам те. И аз изпитвах същото към майка ти. Тогава ни позволяваха да получаваме снимките си веднага от портала, а не да чакаме да мине първата ни среща.

— Какво направиха твоите родители, когато разбраха, че мама е от Фермерските земи?

Татко се замисли за миг.

— Ами в началото и двамата бяха малко притеснени. Никога не бяха смятали, че ще бъде избран с някого, който не е от Града. Но не след дълго решиха, че това не е проблем и всичко ще бъде наред. — На лицето му беше изгряла онази усмивка, която се появяваше винаги когато разказваше за това как се е влюбил. — Само една среща беше достатъчна да си променят мнението. Да беше видяла майка си тогава.

— Защо се срещнахте в Града, а не у тях? — попитах аз. Традицията беше първата среща да се провежда колкото се може по-близо до дома на момичето. Винаги присъстваше и Служител от Министерството на Подбора, за да се увери, че нещата ще протекат нормално.

— Тя настоя да дойде тук, макар че пътят с въздушния влак беше доста дълъг. Искаше да види Града. С родителите ми и Служителя отидохме на гарата, за да я посрещнем.

Татко млъкна и знаех, че в този миг си спомня за тази първа среща, представя си как майка ми слиза от влака...

— И? — Знаех, че звуча припряно, но трябваше да му напомня, че не е в миналото. Той беше тук, в настоящето, и аз имах нужда да знам всичко, което можеше да ми каже за Подбора, който ме беше създал.

— Когато тя слезе от влака, баба ти се обърна към мен и ми каза: Слънцето все още грее от лицето ѝ. — Татко отново замлъкна и се усмихна. — Така беше. Никога не бях виждал някой да изглежда толкова топъл и жив. Родителите ми никога повече не изпитаха притеснение. Мисля, че всички се влюбихме в нея още в онзи ден.

Не бяхме забелязали, че мама беше застанала на вратата, докато не я чухме да се закашля леко.

— А аз се влюбих във всички вас.

Изглеждаше малко тъжна и се зачудих дали си мисли за дядо или за баба, а може би и за двамата. Сега тя и татко бяха останали единствените, които си спомняха този ден, с изключение може би на онзи Служител, който е надзиравал срещата им.

— Кой беше толкова късно? — попитах аз.

— Бяха от работата — каза мама. Изглеждаше притеснена, когато седна до татко и склони глава на рамото му. Той я прегърна. — Ще ми се наложи да отида на малко пътуване.

— Защо?

Мама се прозя лекичко, сините ѝ очи се разшириха. Лицето ѝ все още беше загоряло от слънцето заради постоянната ѝ работа на открито. Изглеждаше малко по-възрастна от обикновено и за пръв път видях няколко сиви кичура в гъстата ѝ руса коса, сенки сред слънчевата светлина.

— Късно е, Касия. Трябва да си лягаш. Аз също. Ще разкажа и на Брам, и на теб всичко утре сутринта.

Не спорих с нея. Стиснах в ръка микрокартата и казах:

— Добре.

Преди да тръгна, мама се наведе към мен и ме целуна за лека нощ.

Щом се прибрах в стаята си, отново се заслушах какво се случва отвъд стената. Нещо в отпътуването на майка ми ме притесняваше. Защо сега? Къде ще ходи? Колко време ще отсъства? Рядко отсъстваше от къщи заради работата си.

— Е? — каза татко в другата стая. Опитваше се да говори тихо. — Всичко наред ли е? Не се сещам кога за последно са те търсили по това време.

— Не мога да ти кажа. Нещо става, но не знам какво точно. Изтеглят неколцина от нас от няколко разсадника, за да се погрижим за някаква култура в Разсадника в провинция Грандия.

Гласът на мама започваше да звучи много напевно, когато станеше късно вечер и тя беше уморена. Спомних си го от нощите, когато ми разказваше онези истории за цветята, и се успокоих. Щом тя не смяташе, че няма нищо нередно, значи всичко беше нормално. Майка ми е един от най-умните хора, които познавам.

— Колко дълго няма да те има? — попита татко.

— Седмица най-много. Смяташ ли, че Касия и Брам ще се справят? Не съм отсъствала толкова време.

— Те ще разберат. — Последва мълчание. — Касия все още изглежда разстроена. За пробата.

— Знам. И аз се притеснявах. — Мама въздъхна, нежен, тих звук, който някак си успях да чуя през стената. — Беше неволна грешка. Надявам се, че тя ще го разбере скоро.

Грешка? Не беше грешка, помислих си аз. И тогава осъзнах: Тя не знае. Той не ѝ е казал. Баща ми имаше тайни от майка ми.

И ми хрумна ужасна мисъл.

Значи тяхната двойка не беше свършена все пак.

В момента, в който си го помислих, исках никога да не ми беше хрумвало. Ако тяхната връзка не беше свършена, какви бяха шансовете моята да бъде?

На следващата сутрин отново се изви гръмотевична буря, вятърът поклащаше яростно листата на кленовите дървета по алеята, дъждът се изливаше върху новорозите в двора ни. Ядях си закуската — отново овесена каша, все още димяща в увитата в станиол кутия, когато чух съобщението от портала: „Касия Рейес, заниманието за свободното ви време, туристическият поход, е отменено заради лошото време. Моля, докладвайте в гимназията, за да получите графика си с допълнителните учебни часове“.

Нямаше да има катерене. Което означаваше, че нямаше да видя Кай.

Пътят до спирката на въздушния влак беше мокър, а въздухът ужасно влажен и задушен. Дъждът продължаваше да вали. Косата ми започна да се извива и накъдря, както ставаше обикновено в такова време. Погледнах нагоре към небето, но видях само тежката маса от облаци; нямаше никаква вероятност нещо да се промени.

Никой от познатите ми не беше във влака, нито Ем, нито Ксандър, нито Кай. Вероятно са хванали други влакове или все още се приготвяха, но ми се струваше, че нещо ми липсва. Някой липсваше.

Може би бях аз.

Стигнах до училище и веднага се запътих по стълбите към библиотеката, където имаше няколко портала. Искях да науча повече за Дилън Томас и Алфред Тенисън, дали имат други стихотворения, които са оцелели при подбора. Не мисля, че имаха, но исках да се уверя.

Пръстите ми се запътиха към клавиатурата на портала, но там се поколебах. Най-лесният начин да разбере това, което ме интересуваше, беше да напиша имената на тези хора, но запитването ми щеше да бъде регистрирано и после можеше да бъде проследено обратно до мен. Побезопасно щеше да бъде да прегледам списъка на Стоте стихотворения. Ако преглеждах поет след поет в базата данни, щеше да прилича на обикновена учебна задача и едва ли щеше да предизвика вниманието на някой Служител.

Отне ми доста време да мина през всички имена, но най-накрая стигнах до Т. открих едно стихотворение от Тенисън и исках да го прочета, но няхах време. Нямаше нито един Томас обаче. Имаше някакъв Торо. Натиснах името на екрана; имаше едно запазено

стихотворение от него, „Луната“. Зачудих се дали е написал и нещо друго; дори и да беше, вече го нямаше.

Защо дядо ми беше дал тези стихотворения? Дали беше искал да открия някакъв смисъл в тях? Дали не искаше да си отида кротко? Какво въобще означаваше това? Дали се предполагаше да започна да се боря срещу властта? Беше все едно да попитам дали не е искал да се самоубия. Защото точно това щеше да бъде. Не че щях наистина да умра, но ако се опитам да наруша правилата, щяха да ми отнемат всичко, на което държах. Партньорът. Семейството. Хубавата работа. Нямаше да ми оставят нищо. Не мисля, че дядо е искал това за мен.

Нищо не разбирах. Мислех и мислех за това, премислях стихотворенията в главата си безброй пъти. Искаше ми се да мога да видя отново думите на онзи лист, да ги разгада. По някаква причина имах чувството, че всичко ще бъде различно, ако можех да ги видя пак — не само в мислите си.

Осъзнах едно нещо обаче. Макар да бях сторила правилното нещо — да изгоря онези думи и да се опитам да ги забравя, не бях успяла. Думите не си бяха отишли.

Камък ми падна от сърцето, когато видях Ем на масата в столовата. Тя буквално сияеше и когато ме забеляза, вдигна ръка и ми помахаша. Значи Подборът беше минал добре. Не се беше паникьосала. Беше се справила. Не беше мъртва.

Изпреварих няколко души в редицата и седнах на мястото до нея.

— Е — попитах, макар вече да знаех отговора, — как мина Тържеството?

Щастието ѝ огряваше цялата зала. Всички на нашата маса се усмихваха.

— Беше идеално.

— Значи Партньорът ти не е Лон, така ли? — опитах се да се пошегувам неумело. Лон беше избран преди няколко месеца.

Ем се засмя.

— Не. Името му е Дален. От провинция Акадия.

Акадия е една от най-гористите провинции на изток, на хиляди километри от хълмистите и осеяни с реки долини в нашата Ория. В Акадия имаше камъни и море. Неща, с които не бяхме свикнали.

— И... — наклоних се напред. Както и другите ни приятели, нетърпеливи да чуят всички подробности за момчето, за което щеше да

се омъжи Ем.

— Когато той се изправи, си помислих: Не може да е за мен. Беше много висок и ми се усмихна от екрана. Изобщо не изглеждаше притеснен.

— Значи е хубавец.

— Разбира се — усмихна се Ем. — Той също не изглеждаше разочарован от мен, слава Богу.

Как би могъл? Щом сияеше така в скучната си кафява униформа, сигурно вчера в жълтата си рокля просто е била зашеметяваща.

— Значи е красив. Но как точно изглежда? — с неудобство долових в гласа си лека завист. Никой около мен не беше проявил такова любопитство за моя Партньор. Все пак беше Ксандър. Нямаше никаква мистерия, защото вече го познавах. Ем беше достатъчно мила и не ми обърна внимание.

— Всъщност малко прилича на Ксандър — започна тя и после рязко спря.

Проследих погледа ѝ и видях Ксандър на няколко метра от нас. Беше застинал на място и изглеждаше изненадан. Дали беше доловил завистта в гласа ми, когато Ем описваше Партньора си?

Какво ми ставаше?

Опитах се да замажа някак нещата.

— Говорехме за Партньора на Ем. Много приличал на теб.

Ксандър също реагира бързо.

— О, значи е невероятно красив.

Седна до мен, но не ме погледна. Чувствах се ужасно. Определено ме беше чул.

— Разбира се — засмя се Ем. — Не знам защо се бях притеснила толкова! — изчерви се, вероятно се сети за вечерта в музикалната зала и погледна към Ксандър. — Всичко беше идеално — както казахте, че ще бъде.

— Искане ми се все още да беше позволено да се пращат снимки на партньорите веднага след Подбора — казах аз. — Ще ми се да видя как изглежда.

Ем описа Партньора си и ни каза някои подробности за Дален, които беше научила от микрокартата си, но бях прекалено разсеяна, за да я слушам. Тревожех се, че бях наранила Ксандър, и исках да ме погледне и да ме хване за ръката, но той не направи нито едно от двете.

Ем ме спря на излизане от столовата.

— Благодаря ти, че ми зае пудриерата. Мисля, че ми помогна много — да имам за какво да се хвана, разбираш ли?

Кимнах.

— Кай ти я върна тази сутрин, нали?

— Не — сърцето ми спря. Къде ми е пудриерата? Защо не беше у Ем?

— Не ти ли я даде? — побледня лицето на Ем.

— Не — казах аз. — Защо е у него?

— Видях го на спирката на въздушния влак след Тържеството. Прибираше се след работа. Искях да ти я върна колкото се може по-бързо — Ем си пое дълбоко дъх. — Знаех, че ще видиш Кай на похода преди мен, а аз не можех да ти я донеса още тогава, защото щях да закъснея за вечерния час.

— Походът беше отменен тази сутрин заради лошото време.

— Така ли? — туризмът беше единствената лятна дейност, която се проваляше напълно при лошо време. Дори плуването можеше да се провежда в закритите басейни. Ем изглеждаше разстроена. — Трябваше да се сетя. Но защо Кай не е измислил някакъв друг начин да ти я даде? Знаеше колко е важно. Специално му го казах.

Добър въпрос. Но не исках това да развали големия миг на Ем. Не исках тя да се притеснява.

— Сигурна съм, че я е дал на Айда и тя ще я предаде на мама или на баща ми — казах, опитвайки се да звуча небрежно. — Или пък ще ми я върне утре на похода.

— Не се тревожи — каза Ксандър и ме погледна право в очите. Опитваше се с думи да съкрати дистанцията, която продължаваше да ни дели. — На Кай може да се вярва.

15.

Когато на следващата сутрин отивах към спирката на въздушния влак, времето се беше променило, въздухът беше по-свеж, дишах по-леко. Нощният студ беше направил това, което дъждът не бе успял. Утрото беше различно, ново. Проблясващото между облаците слънце предизвикваше птиците да пеят и те го правеха. Предизвикваше ме да пусна светлината в себе си и аз го направих. Кой не би се разбунтувал срещу смъртта на нещо толкова красиво?

Не само аз се чувствах така. Преди похода Кай дойде при мен — стоях пред една от групите — точно преди Офицерът да започне да говори. Кай постави пудриерата в ръката ми и я притисна. Почувствах допира на пръстите му до моите и ми се стори, че ги задържа там малко по-дълго, отколкото беше необходимо.

Прибрах пудриерата в джоба си.

Защо тук — запитах се аз, все още трепереща от вълнение. — Защо не ми я донесе у дома?

Радвах се, че я бях дала на Ем, но бях доволна, че отново е у мен.

Пудриерата беше единственото, което ми беше останало като спомен от дядо и баба, и се заклех никога вече да не я изпускам от ръцете си.

Мислех си, че Кай може би ще ме изчака, за да влезем заедно в гората, но той не го направи. Когато Офицерът наду свирката си, той тръгна, без да погледне назад, и в един миг това странно чувство, което току-що се беше зародило, изчезна. Сякаш никога не се беше появявало.

Пудриерата ти си е пак у теб, припомних си аз. Нещо се върна.

Кай изчезна напълно сред дърветата пред мен.

Нещо си отиде.

Три минути по-късно, когато бях сама в гората, осъзнах, че Кай не ми е върнал пудриерата. Беше нещо друго — разбрах го в мига, в който я извадих от джоба си, за да се уверя, че всичко ѝ е наред.

Предметът беше подобен: златна кутийка, която имаше капак и можеше да се отвори и затвори, но определено не беше моят артефакт.

Във вътрешната част имаше букви — И, З, С, Ю — и една стрелка. Тя се въртеше и въртеше и сочеше все към мен.

Не знаех, че Отклоненията могат да притежават артефакти, но Кай явно имаше такъв. Дали ми го беше дал нарочно, с някаква цел? Или беше случайност? Дали трябваше да се опитам да му го върна, или да изчакам, докато той не ми кажеше пръв нещо?

Вече имаше прекалено много тайни сред тези дървета. Усетих, че се усмихвам, чувствах някаква лекота вътре в мен; бях готова за слънцето.

— Сър? Сър? Лон падна. Мислим, че се нарани.

Офицерът измърмори сърдито нещо на себе си и погледна към мен и Кай, които бяхме единствените двама души на хълма, освен притичалото момче.

— Двамата останете тук и отбелязвайте кой пристига, разбрахте ли? — Офицерът ми подаде апарата си за отчитане и преди да реагирам, изчезна в гората заедно с момчето.

Мислех си, че трябва да кажа на Кай да си разменим артефактите, но преди да го направя, нещо ме спря. По някаква причина исках да задържа загадъчната въртяща се стрелка в златистата кутийка още малко. Само ден или два.

— Какво правиш? — попитах го вместо това. Ръката му се движеше, правейки форми и извивки в тревата, които ми се струваха познати.

Сините му очи ме стрелнаха.

— Пиша.

Разбира се. Затова движенията му ми се струваха познати. Пишеше по старомодния начин, ръкописния, с който бяха изписани буквите върху пудриерата ми. Виждала бях образци и преди, но не знаех как се прави. Никой не знаеше. Ние можем да пишем само на клавиатура. Можем да се опитаме да наподобим формите на текста, но с какво? Нямаме нито един от някогашните инструменти за писане.

Докато гледах Кай обаче, разбрах, че човек може да си измисли свой собствен начин.

— Откъде си се научил на това?

Не смеех да седна на земята до него — някой можеше да излезе от гората във всеки момент и аз трябваше да вкарам данните му в апарата, затова само се приближих максимално близо до Кай. Той направи гримаса и осъзнах, че съм стъпила в средата на думите му. Отстъпих крачка назад.

Кай се усмихна, но не каза нищо, просто продължи да пише.

Това беше разликата между нас. Аз обичах да сортирам, той знаеше как да създава. Можеше да пише думи, когато си поиска. Можеше да ги нарисува в тревата, да ги надраска в пясъка, да ги издълбае върху кората на дърво.

— Някой не знае, че мога да го правя — каза Кай. — Сега аз знам твоята тайна и ти знаеш една от моите.

— Само една? — казах аз, мислейки си за въртящата се стрелка в златната кутийка.

Кай се усмихна отново.

По листата на дивите цветя наоколо все още имаше капки от снощния дъжд; в някои от по-големите се бяха образували малки езерца. Потопах пръста си във водата и се опитах да напиша нещо по зелената повърхност на едно от по-широките листа. Беше ми трудно, непривично. Ръцете ми бяха свикнали да натискат букви по екран и клавиатури, не да се извиват в някакви странни съзнателни движения. Не бях държала четка за рисуване от години, от дните ми в основното училище. Водата беше прозрачно чиста, не виждах наистина буквите, които изписвах, но знаех, че не го правя както трябва.

Кай потопа пръста си в друга капка и изписа искрящо К на листото. Направи линиите изящно, с нежно движение.

— Ще ме научиш ли? — попитах аз.

— Не бива да го правя.

— Не би трябвало да правиш нищо от това — напомних му аз. От дърветата и храстите под нас се чу шум. Някой идваше. Отчаяно много исках да го накарам да ми обещае, че ще ме научи, преди някой да дойде и да разруши момента. — Не би трябвало да знаем непознати стихотворения, нито да пишем... — Млъкнах. Попитах го отново: — Ще ме научиш ли?

Кай не отговори.

Вече не бяхме сами.

Няколко души стигнаха до върха на хълма и заради стоновете, които се чуваха от гората, предположих, че Офицерът и групата на Лон също приближават. Трябваше да вкарам имената на пристигналите в апарата, затова се отдалечих от Кай. Само за миг се обърнах отново към него, за да го погледна. Той седеше със свити рамене, вторачен в гледката под нас.

Стана ясно, че Лон ще оживее. След като Офицерът сложи край на мелодрамата, предизвикана от уплашените му приятели, се разбра, че глезенът му е малко изкълчен. Все пак Офицерът ни предупреди да ходим по-внимателно на връщане.

Исках да вървя до Кай, но той отиде при Офицера и предложи да помогне със смъкването на Лон от хълма. Чудех се защо въобще Офицерът си беше направил труда да влачи Лон до върха на хълма, но после го чух как споменава на Кай нещо за „изкарване на квотата, за да нямам проблеми“. Това ме изненада, макар да знаех, че и той трябва да докладва на по-висшите Служители.

Вървах с момиче на име Ливи, което ставаше все по-добро в катеренето с всеки ден и беше ентусиазирано за всичко. Не спираше да говори, а аз си спомних как ръката на Кай направи линиите на буквата К — за моето име — и сърцето ми заби учестено.

Закъсняхме с връщането; трябваше да бързам, за да хвана влака за квартала, а Кай трябваше да се качи на друг, който щеше да го отведе в Града, на работа. Бях се отказала от идеята да говоря с него, когато усетих, че някой се блъсна леко в мен. Преди да отминем, чух една дума. Беше толкова тиха и нежна, почти недоловима, че се запитах дали не я беше казал още там, на хълма, и просто вятърът я беше довял до мен едва сега.

Думата беше „да“.

16.

Ставах все по-добра в изписването на К. Когато тази сутрин започнахме похода, направо изтичах до върха на хълма. След като Офицерът ме регистрира, побързах да се настаня на тревата до Кай. Преди да каже каквото и да било, взех една пръчка и начертах буквата К в пръстта до него.

— Коя е следващата? — попитах аз, а той се засмя леко.

— Знаеш ли, ти нямаш нужда от мен. Можеш да се научиш и сама. Можеш да гледаш буквите на клавиатурата на записвача си или на четеща си.

— Не са същите. Не са свързани една с друга като твоите. Виждала съм и преди такъв начин на изписване, но не знам как се нарича.

— Ръкописен — каза той тихо. — По-труден е за разчитане, но е по — красив. Така са писали някога в миналото.

— Затова искам да го науча. — Не исках да копирам квадратните еднообразни букви, които използвахме сега. Харесвах ми извивките и линиите на онези, които Кай изписваше.

Той погледна към Офицера, който се взираше съсредоточено към дърветата, сякаш се питаше дали някой ще се осмели да падне и да се нарани днес. Не разполагахме с много време, преди другите да пристигнат.

— Коя е следващата? — попитах отново.

— А — отвърна Кай и ми показва как да направя малко кръгче в началото и малка завита опашка накрая, за да залепвам буквата към тази, която щеше да дойде след нея. — Защото това е втората буква от името ти. — Протегна се и взе пръчката от ръката ми.

Кръгче, извивка, надолу.

Нежно, но уверено ръката му се притисна до моята, докато чертаех последните извивки. Бях съсредоточена, прехапах устни от напрежение; а може би просто не смеех да си поема дъх, преди това да бъде завършено до последната извивка. А то стана прекалено бързо.

Буквата изглеждаше съвършена. Въздъхнах и потръпнах леко. Искях да погледна Кай, но вместо това се вгледах в ръцете му, отпуснати спокойно една до друга. На тази светлина не изглеждаха толкова зачервени. Бяха кафяви, силни. Ръце, които знаеха какво правят.

Някой приближаваше от дърветата. И двамата пуснахме пръчката почти едновременно.

На полянката се появи Ливи. Тя никога досега не беше пристигала трета и беше извън себе си от възлнение. Докато говореше с Офицера, с Кай се изправихме и небрежно заличихме с крака това, което бяхме написали.

— Защо трябва да се науча да пиша първо буквите на името си?

— Защото дори да научиш само това, пак ще имаш нещо — каза той, накланяйки глава към мен, за да се увери, че ще го чуя добре. — Има ли нещо по-специално, което искаш да можеш да пишеш?

Кимнах и той ме погледна с разбиране.

— Думите от онзи лист — прошепна и очите му пробягаха към Ливи и Офицера.

— Да.

— Помниш ли ги?

Кимнах отново.

— Казвай ми по малко всеки ден — каза Кай — и аз ще ги запомня заради теб. Така и двамата ще ги знаем.

Макар да имахме съвсем малко време, преди Ливи или офицерът, или който и да е друг да дойде да си говори с нас, за момент се поколебах. Ако кажех тези думи на Кай, се излагах на много по-голям риск, отколкото преди. Щях да изложа и него на риск. И трябваше да му се доверя.

Можех ли да го направя? Възрях се в гледката, която се разкриваше под нас. Небето не ми даваше никакъв отговор. Куполът на сградата на Общината определено не можеше да ми отговори. Спомних си как си мислех за историите за ангелите от миналото, когато отивах на Тържеството на Подбора си. Не виждах никакви ангели и те не долитаха с меките си като памук криле, за да ми прошепнат отговора в ухото. Можех ли да се доверя на това момче, което пишеше букви по земята?

Някъде дълбоко в мен нещо — може би сърцето или душата ми, онази митична част от хората, за която са се грижели ангелите — ми казваше, че мога да го направя.

Приблжих се към Кай. Никой от нас не поглеждаше към другия; и двамата бяхме вперили поглед напред, към подножието на хълма, за да сме сигурни, че никой няма да заподозре, че си казваме нещо поспециално. И тогава му прошепнах думите, а сърцето ми щеше да се пръсне, защото ги казвах за пръв път на глас. И ги казвах на друг човек:

*Не си отивай кротко в тъмнината!
Вий, вий срещу смъртта на светлината!*

Кай затвори очи.

Когато ги отвори отново, едновременно пхна нещо грубо и на допир приличащо на хартия в ръката ми.

— Виж това, за да се упражняваш — каза той. — Унищожих го, когато приключиш.

Едва изчаках да приключат часовете ми в училище и сортирането след това, за да мога да погледна какво ми беше дал Кай. Прибрах се вкъщи, влязох в кухнята, изядох си вечерята сама, защото работните ми часове бяха до късно тази вечер. Чувах как баща ми и Брам играят някаква игра на портала в дневната и се почувствах достатъчно сигурна, за да бръкна в джоба си и да извадя подаръка от Кай.

Салфетка. Първата ми реакция беше разочарование. Защо ми беше тя? Обикновена салфетка, от онези, които получавахме в столовата в училище или в Разсадника, или където и да е другаде. Кафява и мека. Малко миризлива и използвана. Испитах желание да я хвърля веднага в инсинератора.

Но.

Когато я отворих, по нея имаше думи. Прекрасни думи. Изписани на ръка. Бяха красиви на зеления хълм, с вятъра, шумящ сред дърветата, бяха красиви и тук, в боядисаната ни в синьо-зелено кухня, на фона на бръмчащия тихо инсинератор зад гърба ми. Тъмна виеща се линия от закръглени думи по кафявата хартия. На места, където хартията беше по-влажна, думите бяха леко размазани.

И не бяха само думи. Той беше рисувал някакви неща. Цялата салфетка беше покрита с черти и фигури. Не беше рисунка, нито стихотворение, нито текст за песен, макар че свикналият ми да сортира и определя ум забеляза следи от всички тези неща. Но не можех да ги класифицирам съвсем точно. Не приличаха на нищо, което бях виждала досега.

Осъзнах, че дори не знам какво беше използвал, за да ги направи. Всички букви, които упражнявах, изписвах във въздуха или в прахта по земята. Тук обаче явно Кай беше писал с някакво истинско средство за писане, но не знаех какво. Дори четките ни за рисуване бяха прикрепени към арт екраните, а рисунките ни бяха изтривани почти незабавно, след като ги завършвахме. Отнякъде Кай знаеше тайна, по-древна от дядо и от неговата майка, и от хората преди тях. Как да го прави. Как да създава.

Два живота, беше написал.

Два живота, прошепнах на себе си. Думите се пропиха в стаята, но бяха прекалено тихи, за да ги чуе порталът сред останалите звуци в къщата. Прекалено тихи, за да ги чуя дори аз сред ударите на бързо биещото си сърце. По-бързо, отколкото при тичането ми из гората или на пистата на Следотърсача у дома или в залата.

Трябваше да отида в стаята си, да се скрия в привидната усамотеност на това малко място, с моето легло, с моя прозорец... Но не можех да спра да се вирам в салфетката. Трудно ми беше да разбера какво представляват тези очертания, но после открих. Беше той. Кай. Нарисуван два пъти, от всяка страна на салфетката. Линията на изпъкващата напред челюст, формата на очите, слабото му и същевременно силно тяло. После малко празно пространство, ръцете му, които не държаха нищо, със свити юмруци, протегнати към небето и на двете рисунки.

Това беше единствената прилика между тях. На първата той гледаше към нещо в небето и изглеждаше по-млад, лицето му беше открито. Явно мислеше, че ръцете му все още могат да хванат нещо там, горе. На втората беше по-голям, лицето му изглеждаше по-мрачно, гледаше надолу към земята.

Под рисунките беше написал: „Кой е истинският? Аз не питам, те не казват“.

Два живота. Стори ми се, че го разбихах — животът му, преди да дойде тук и животът му след това. Но какво имаше предвид с последния ред думи, какво представляваха те — песен, поезия, молба...

— Касия? — баща ми ме повика от вратата, зад мен. Прикрих салфетката под кутията от вечерята си и ги понесох заедно към инсинератора и кошчето за рециклиране.

— Да?

Дори да я види, това е просто салфетка, казах си, гледайки към подаващата се кафява хартия в подноса ми. Хвърляме ги в инсинератора след всяко ядене, а и тя е съвсем нормална хартия, не като онази, която дядо ми даде. Тръбата на инсинератора няма да регистрира нещо необичайно. Кай е помислил за моята безопасност. Вдигнах поглед към татко.

— Има съобщение за теб на портала — каза той. Не погледна изобщо към това, което носех в ръце; гледаше ме само в очите, за да види какво мисля. Може би истинската опасност тепърва предстоеше. Усмихнах се, като се опитвах да изглеждам спокойна.

— От Ем ли е? — Пъхнах кутията в рециклатора. На подноса остана само салфетката.

— Не — каза баща ми. — Служител от Министерството на Подбора.

— О — съвсем небрежно бутнах салфетката в тръбата на инсинератора. — Ей сега идвам — казах на татко. Усетих лек намек за топлината от огъня, изгарящ историята на Кай, и се зачудих дали някога ще имам силата да задържа нещо. Стихотворенията на дядо. Историята на Кай. Или винаги ще бъде човек, който унищожава.

Кай ти каза да я унищожиш, напомних си сама. Хората, написали онези стихотворения, вече ги няма, но Кай е тук. Трябва да продължиш по този начин. Трябва да пазиш Кай, не някакво парче хартия.

Последвах татко в дневната. Брам ме погледна недоволено, докато се изнизваше от стаята, защото съобщението беше прекъснало играта му. Като се надявах, че успявам да прикрия колко съм нервна, го побутнах шеговито и отидох до портала.

Служителят на екрана не беше онази жена, която бях видяла преди. Беше приятен едър мъж, който нямаше нищо общо с

аскетичните, сериозни хора, които в моите представи отговаряха за Подбора.

— Здравей, Касия — каза той. Яката на бялата му униформа сякаш пристягаше прекалено врата му, а в ъгълчетата на очите му имаше бръчици от смях.

— Здравейте.

Искаше ми се да погледна надолу и да видя дали ръцете ми не са изцапани от рисунките и думите по салфетката, но не го направих.

— Мина повече от месец от Подбора ти.

— Да, сър.

— Другите подбрани двойки вече уговарят своята първа среща, която ще протече по комуникационния портал. Разбира се, ще бъде доста нелепо вие с Ксандър да проведете такъв вид среща — искрено се разсмя служителът. — Не мислиш ли?

— Съгласна съм, сър.

— С другите Служители от Комисията по Подбора решихме, че за вас е по-подходящо да излезете на среща навън. Естествено, под надзора на Служител, както ще бъдат осъществени и другите дистанционни срещи.

— Естествено.

С ъгълчето на окото си виждах как татко стои до вратата на своята стая и ме наблюдава. Радвах се, че е тук. Макар една среща с Ксандър да не беше нещо ново или страшно, мисълта, че с нас щеше да има и Служител, беше малко странна.

Надявам се, не няма да бъде Служителката от градинката, помислих си внезапно.

— Чудесно. Утре ще вечеряте навън. Ксандър и Служителят, определен да наблюдава Подбора ви, ще те вземат във времето за редовната вечеря.

— Ще бъде готова.

Служителят се изключи, а порталът бипна отново, показвайки, че имаме още едно обаждане.

— Много сме търсени тази вечер — казах на татко, доволна от малката отсрочка, защото не ми се искаше да обсъждаме срещата ми с Ксандър. Баща ми застана до мен нетърпелив. Беше майка ми.

— Касия, може ли да говоря с баща ти насаме за малко? — попита ме тя, след като си разменихме първоначалните поздравии. —

Нямам много време тази вечер. Трябва да му кажа нещо.

Изглеждаше уморена и все още носеше униформата и служебните си знаци.

— Разбира се — казах аз.

На вратата се потропа и отидох да отворя. Беше Ксандър.

— Имаме няколко минути преди вечерния час — каза той. — Искаш ли да дойдеш да си поговорим на стълбите за малко?

— Добре.

Затворих вратата зад себе си и излязох навън.

Светлината от верандата светеше ярко над нас и бяхме напълно открити пред света — поне пред света на Квартала на кленовете — както седяхме на циментовото стълбище един до друг. Чувствах се добре, че съм тук с Ксандър. Чувствах се добре и когато бях с Кай, но усещането беше различно.

И все пак... Да бъда с Кай, да бъда с Ксандър — и двете ми се струаха напълно правилни, сякаш стоях сред ярка светлина, пред очите на всички. Различен вид светлина, но нито едното, нито другото чувство не бяха помрачени от нищо, никаква сянка не падаше върху тях.

— Явно утре ще излизаме на вечеря — каза Ксандър.

— Тримата — казах аз и добавих, защото той ме погледна изненадано: — Не забравяй Служителя.

Ксандър се ухили.

— Вярно. Как можах да забравя?

— Искаше ми се да можехме да излезем само двамата.

— И на мен.

Никой от нас не каза нищо известно време. Вятърът духаше и люлееше листата на кленовите дървета по нашата улица. На вечерната светлина те изглеждаха сиво-зелени; цветът им беше изчезнал, като че ли нощта го беше изсмукала. Спомних си за вечерта, когато седях навън с дядо и си мислех абсолютно същото; замислих се за заболяването от миналото, при което човек не е виждал определени цветове естествено, тази болест отдавна не съществуваше — и как ли е изглеждал светът на тези хора.

— Мечтаеш ли? — попита ме внезапно Ксандър.

— През цялото време.

— Мечтала ли си някога за своя Партньор? Преди Тържеството?

— Понякога — казах аз. Спрях да гледам как вятърът си играе с листата на дърветата и вдигнах поглед към Ксандър.

Трябваше да го направя по-рано, преди да му отговоря. Сега беше прекалено късно. Очите му казваха, че това не беше отговорът, на който се беше надявал, че думите ми затвориха една врата, вместо да я отворят. Може би той беше мечтал за мен и искаше да разбере дали и аз бях мечтала за него. Може би изпитваше моменти на несигурност — като мен — и имаше нужда да му кажа, че аз съм сигурна за нашия Подбор.

Това беше проблемът да сме уникални Партньори. Ние се познавахме прекалено добре. Усещахме колебанията си при всяко случайно докосване, виждахме ги в очите на другия. Не трябваше да се борим с тях сами, на километри разстояние от подбрания за нас партньор, както го правеха всички останали. Те не се виждаха всеки ден. За разлика от нас.

И все пак ние бяхме Партньори, ние бяхме подбрани един за друг и сред целия този хаос от емоции между нас имаше истинско, дълбоко разбирателство. Ксандър се протегна, за да хване ръката ми, и аз преплетох пръстите си с неговите. Беше познато усещане. Беше хубаво. Представях си как седя на такава веранда заедно с него във всички останали нощи, които щяхме да имаме през своя живот, и картината ми се струваше красива, изпълнена с щастие. Това беше моят живот.

Исках Ксандър да ме целуне отново. Беше късно и във въздуха дори се носеше аромат на новорози, както беше при първата ни целувка. Исках да ме целуне отново, за да се убедя, че това, което изпитвам към него, е истинско. За да проверя дали е повече или по-малко истинско от лекото докосване на ръката на Кай на върха на малкия хълм.

Надолу по улицата последният въздушен влак за Града спря на спирката. Няколко секунди по-късно видяхме фигурите на работниците от късните смени, бързащи по тротоарите, за да се приберат по къщите си преди вечерния час.

Ксандър се изправи.

— По-добре да тръгвам. Ще се видим утре в училище.

— До утре — казах аз.

Той стисна ръката ми, присъедини се към останалите пешеходци по тротоара и се запъти към дома си.

Не влязох вътре. Гледах хората и махнах с ръка на някои от тях. Знаех кого чакам. Тъкмо когато си мислех, че няма да го видя, Кай спря пред нашата къща. Почти в същата секунда аз се изправих и слязох по стъпалата, за да поговоря с него.

— От няколко дни се каня да го направя — каза Кай. Първо си помислих, че ще ме хване за ръката и сърцето ми спря, но после видях, че ми подава нещо. Плик от кафява хартия, какъвто хората, които работеха в офисите, понякога използват. Сигурно го беше взел от баща си. Досетих се, че пудриерата ми е вътре и протегнах ръка, за да го взема. Ръцете ни не се докоснаха, а ми се искаше да бе станало.

Какво не ми е наред?

— У мен е твоята... — Млъкнах, защото не знаех как се нарича кутийката с въртящата се стрелка.

— Знам — усмихна се той. Луната, надвиснала тежко и ниско в небето близо до хоризонта, приличаше на яркожълт резен — като пъпеша, който ядохме по време на Есенния празник. Лунното сияние осветяваше леко лицето на Кай, но усмивката му го караше да грее много повече.

— Вътре е — махнах с ръка зад гърба си, към стъпалата и осветената веранда. — Ако искаш, остани тук, ще изтичам вътре и ще я взема.

— Няма проблем — каза Кай. — Мога да почакам. Ще ми я върнеш по-късно. — Говореше спокойно, почти свенливо. — Искях да имаш възможност да я разгледаш по-добре.

Чудех се какъв ли цвят са очите му в този момент. Дали отразяваха черното на нощта или светлината на луната?

Приблжих се по-близо, за да се опитам да видя, но в същото време се разнесе камбанният звън, предупреждаващ за началото на вечерния час, и двамата се стреснахме.

— Ще се видим утре — каза Кай и се обърна, за да си тръгне.

— До утре.

Имах право да постоя навън още пет минути, затова останах на място, без да помръдна. Гледах го как вървя по целия път до дома си, а после вдигнах глава към луната в небето и затворих очи. В мислите си видях думите, които бях прочела по-рано:

Два живота.

От деня, в който стана грешката с моя Партньор, не бях сигурна кой е истинският ми живот. Въпреки уверенията на Служителката в градинката мисля, че част от мен не беше намерила покой. Може би защото за пръв път видях, че животът може да се разклони на множество пътеки, да поеме в различни посоки.

Когато се прибрах вкъщи, извадих пудриерата си от кафявия плик и измъкнах артефакта на Кай от тайното ми място — вътрешната страна на джоба на една от допълнителните ми униформи. Когато ги сложих една до друга, разликата между двата златни кръга пролича ясно. Повърхността на артефакта на Кай беше гладка, но издраскана. Пудриерата искреше по-ярко, а гравираниите букви върху капака и ме запленаваха.

Внезапно се сепнах, отворих пудриерата, завъртях основата ѝ и погледнах в тайника. Знаех, че Кай ме беше видял да чета стихотворенията в гората.

Дали ме беше видял и как отварях пудриерата?

Може би беше оставил вътре нещо за мен?

Нищо.

Върнах я обратно на лавицата.

Реших да задържа плика, за да сложа вътре артефакта на Кай, преди да го прибера в джоба на дрехите си — така щях да го защитя по-добре. Но преди да го направя, отворих капака на кутийката и се загледах във въртящата се стрелка. В един момент тя се спря и вече сочеше само в една посока, но аз все още се лутах и не знаех накъде да поема.

17.

Катеренето беше прекалено лесно.

Отмествах клоните от пътя си, скачах по скалите и се провирах между храстите. Вече си бях утъпкала своя собствена пътека към върха на този хълм и знаех накъде да вървя и как да стигна дотам. Мечтаех за по-голямо предизвикателство, за нещо по-трудно за преодоляване. Мечтаех за Хълма с падналите му дървета и неопитомената му гора. Точно в този миг, помислих си аз, ако ми разрешат да тръгна към Хълма, просто ще го пробягам целия. И когато стигна до върха му, пред мен ще се открият нови хоризонти, нови гледки; и може би, ако Кай дойде с мен и двамата застанем заедно там, ще мога да науча нещо повече за него.

Нямах търпение да го видя отново и да го попитам за историята му. Дали щеше да я сподели с мен?

Разтворих и последните храсти и се усмихнах широко на Офицера.

— Днес имаше сериозна конкуренция — каза той, докато записваше времето ми на апарата си.

Какво имаше предвид? Огледах се за Кай. До него седеше момиче — искрящата на слънцето руса коса се спускаше свободно по гърба му... Ливи.

Кай се засмя на нещо, което тя каза. Не помръдна, не направи никакъв жест, с който да ми покаже, че иска да се присъединя към тях. Дори не погледна към мен. Ливи беше заела мястото ми. Пристъпих напред, за да си го взема отново.

Ливи подаде една пръчка на Кай. Той я взе, без да се поколебае дори за миг. Хвана я в горната част, над нейната ръка, и сякаш ѝ помагаше да прави въртеливи движения в прахта.

Дали учеше и нея да пише?

Вместо да продължа напред, се обърнах и отстъпих няколко крачки назад, далече от всичко това, далече от тях. От блясъка на слънчевата светлина по косата ѝ, от ръцете им, които почти се

докосваха и пишеха букви в прахта, от очите на Кай, които се извърнаха от моите, от огряната от слънцето поляна с вятъра и прошепнатите думи, които трябваше да бъдат за мен.

Как можех да говоря с Кай, когато тя седеше до него? Как можех да се науча да пиша? Как можех да получа още от неговите думи?

Отговорът беше лесен: не можех.

В края на похода ни, обратно в подножието на хълма, Офицерът се обърна към нас.

— Утре ще бъде различно — каза той. — Останете на спирката на Разсадника, когато пристигнете, и ме изчакайте да дойда, за да ви заведа до новото място. Приключихме с този хълм.

— Най-накрая — каза Кай зад гърба ми ми толкова тихо, че само аз можех да го чуя. — Започвах да се чувствам като Сизиф.

Не знаех кой е Сизиф. Искях да се обърна към Кай и да го попитам, но не го направих. Той учеше Ливи да пише. Дали ѝ беше разказал своята история? Дали се лъжех, като мислех, че съм специална за него? Може би много момичета знаеха историята на Кай и се бяха предали на изкушението сами да изписват имената си.

Не можех да спра да си мисля тези неща. Знаех, че е погрешно и глупаво, но не можех да забравя гледката на ръката му, която водеше нейната.

Офицерът наду свирката си, за да ни разпусне. Тръгнах си, като се държах на известно разстояние от всички останали. Бях направила само няколко крачки, когато чух Кай зад себе си.

— Ще ми кажеш ли нещо? — попита ме той кротко.

Знаех за какво говори. Искаше да чуе още от стихотворенията. Поклатих глава и извърнах глава встрани — „не“. Той нямаше думи за мен. Защо аз да му давам някоя от моите?

Искаше ми се мама да не беше заминавала. Отпътуването беше станало в странно „подходящо“ време — лятото е най-заетият сезон в Разсадника и има много растения, за които трябва да се грижат, а на мен ми липсваше и по чисто егоистични причини. Как се предполагаше да се подготвя за първата си официална среща с Ксандър без нея?

Облякох си нов чифт ежедневни дрехи; искаше ми се зелената рокля все още да беше при мен. Ако тя беше моя, щях да си я облека

отново, за да напомня и на двама ни как се чувствахме само преди месец.

Когато слязох в дневната, баща ми и брат ми ме чакаха.

— Изглеждаш прекрасно — каза татко.

— Не е зле — каза Брам.

— Благодаря — отвърнах аз и му направих гримаса. Брам казваше това винаги, когато отивах някъде. Дори в нощта на Тържеството на Подбора каза същото. Искаше ми се да вярвам, че тогава го каза по-искрено.

— Майка ти ще се опита да ти се обади тази вечер. Ще иска да чуе как е минала срещата — каза татко.

— Надявам се да успее.

Мисълта, че щях да си поговоря с мама, ме успокои донякъде.

От кухнята се чу сигналът за пристигане на вечерята.

— Време е за хапване — каза татко и ме прегърна. — Искаш ли да изчакаме тук, или да те оставим?

Брам вече беше на половината път до кухнята. Усмихнах се на татко.

— Върви да хапнеш с Брам. Всичко е наред.

Татко ме целуна по бузата.

— Ще дойда, когато позвънят.

Той също се притесняваше малко за Служителя. Представих си как идва до вратата и казва любезно: „Съжалявам, сър. Касия не може да излезе тази вечер“. Представих си как се усмихва на Ксандър, за да го успокои, че проблемът не е в него. И след това си представих как татко затваря внимателно, но решително вратата и ме оставя вкъщи, на сигурно място. Дълго време бях в безопасност между тези стени.

Но тази къща вече не е безопасно място, напомних си сама. Тук за пръв път видях лицето на Кай на микрокартата. Тук претърсиха татко.

Дали имаше сигурно място някъде в този квартал? В този град, в тази провинция, в този свят?

Устоях на внезапно обзелото ме желание да повтора думите от историята на Кай, докато чаках. И без това присъстваше толкова често в съзнанието ми, не исках и тази вечер да бъде с мен.

Звънецът на вратата. Ксандър. И Служителят.

Не мисля, че бях готова за това, а не знаех защо.

Или по-скоро, знаех, но не можех да си позволя да се задълбочавам в тази мисъл точно сега, защото това щеше да промени всичко. Всичко.

Отвън, пред вратата, Ксандър ме чакаше. Внезапно ми хрумна, че този момент символизира това, което не беше наред тук. Никой не можеше да влезе в дома на другите, а когато настъпеше моментът да го пуснеш вътре, не знаехме как да го направим.

Поех си дълбоко дъх и отворих вратата.

— Къде отиваме? — попитах, след като се качихме на влака. Тримата седяхме един до друг — аз, Ксандър и нашият отегчен Служител, който беше доста млад и с най-съвършено изгладената униформа, която някога бях виждала.

Служителят отговори:

— Вечерята ви ще бъде сервирана в специална зала само за вас. Ще хапнем там, а след това ще ви придружа обратно до домовете ви.

Той рядко ни поглеждаше, вместо това очите му минаваха покрай нас като през празно пространство, вперени в прозорците. Не знаех дали по този начин се опитва да ни накара да се чувстваме по-свободни или по-притеснени. Засега по-скоро постигаше второто.

Специална зала само за нас? Погледнах към Ксандър? Той повдигна вежди, а устните му оформиха едно безмълвно „Защо се притесняваш?“ — сочейки леко с ръка към Служителя. Опитах се да не се засмея. Ксандър беше прав. Защо си правеха труда да ни уреждат специална зала за нашата среща, когато тя беше всичко друго, но не и среща „само за нас“?

Започнах да изпитвам съжаление към всички останали двойки, които трябваше да проведат първите си разговори по портала под наблюдението на Служителите. Поне с Ксандър бяхме разговаряли хиляди пъти, без да бъдем надзиравани.

Залата за вечеря беше малка сграда на следващата спирка на влака, място, където понякога ходеха Самотниците и където родителите ни можеха да уредят да им доставят храната, ако искаха да излязат да ядат навън.

— Изглежда приятно — опитах се неумело да поведя разговор, докато приближавахме залата. Малка градинка заобикаляше сградата от червени тухли. В нея имаше цветни лехи с обичайните новорози и някакъв вид ефирно диво цвете.

И после един особен спомен, толкова странен и ясен, че ми беше трудно да повярвам как досега не се бях сещала за него, се появи в съзнанието ми. Спомних си за една нощ, когато бях много по-малка и родителите ми бяха излезли на вечеря. Дядо беше дошъл да ни гледа с Брам. Когато се прибраха, ги чух да си говорят с него, а после татко отиде да види как е Брам, а мама дойде в моята стая. Нежно розово-жълто цвете падна от косата ѝ, когато се наведе да ме завие с одеялото. Тя го постави обратно зад ухото си, а аз бях прекалено сънлива, за да я попитам откъде го е взела. Тогава не разбирах как е възможно да се е сдобила с него, след като беше забранено да се берат цветя? Заспах, а когато се събудих, вече бях забравила и така и не я попитах.

Сега вече знаех отговора: баща ми понякога нарушаваше правилата заради хората, които обичаше. Заради майка ми. Заради дядо. Баща ми беше малко като Ксандър, който наруши правилата в онази нощ, за да помогне на Ем.

Ксандър ме хвана за ръка и ме върна отново в настоящето. Когато го направи, не можах да се въздържа и погледнах към Служителя. Той не каза нищо.

Отвътре залата изглеждаше по-добре, отколкото обикновените столови, в които се хранехме.

— Виж — каза Ксандър. Мигащите светлини в центъра на всяка маса се опитваха да наподобяват старата романтична обстановка, създавана някога от свещи.

Хората поглеждаха към нас, когато минавахме покрай масите им. Ние очевидно бяхме най-младата двойка тук. Повечето бяха на възрастта на нашите родители или с по няколко години по-големи от Ксандър и мен, явно току-що Обвързани двойки. Видях няколко души, вероятно Самотници, които бяха на срещи за удоволствие, но не бяха много. Кварталите в този район бяха основно семейни общности, населени със семейства, обвързани с договор двойки и с младежи под двайсет и една години като нас. Ксандър забеляза, че всички ни гледат, и дръзко отвърщаше на погледите; вървахме, все още хванати за ръка. Прошепна ми съвсем тихичко:

— Поне всички в училище вече са свикнали с факта, че сме двойка, и не се впечатляват толкова. Мразя да ме зяпат.

Слава Богу, Служителят поне не ни зяпаше. Той ни поведе между масите, докато откри тази, на която бяха изписани нашите имена.

Сервитьорът дойде с храната ни почти веднага щом седнахме на столовете.

Изкуствените свещи примигваха върху кръглата черна маса. Не бяхме в официални дрехи за вечеря и храната беше обичайното ни меню — щяхме да ядем това, което и вкъщи. Затова беше необходимо да се правят и предварителни резервации; за да може персоналът да достави храната ни на правилното място. Очевидно посещението тук не можеше да се сравни с Тържеството на Подбора в Общината, но беше второто най-хубаво място, на което бях ходила в живота си.

— Храната е хубава и топла — каза Ксандър при вида на парата, излизаща от станиолената му кутия. Вдигна капака и погледна вътре. — Виж порцията ми. Искат да наддам на тегло и ми дават все повече и повече.

Надникнах — порцията му спагети със сос беше наистина огромна.

— Ще можеш ли да изядеш всичко?

— Шегуваш ли се? Разбира се, че мога — престори се на възмутен от коментара ми той.

Отворих капака на кутията си и погледнах вътре. В сравнение с неговата моята порция изглеждаше миниатюрна. Не знам дали си внушавах, но напоследък порциите ми се струваха по-малки. Не бях сигурна защо Служителите биха правили такова нещо. Катеренето и тичането ме поддържаха във форма. Ако трябваше да променят нещо, то по-скоро трябваше да ми дават повече храна, не по-малко.

А може би само си въобразявах.

Служителят вече изглеждаше съвсем апатичен и се озърташе из залата към другите надзираващи патрони. Храната му беше същата като нашата. Явно слуховете за това, че хората от някои министерства ядат по-добре от нас, не бяха верни. Или поне не и когато са на обществени места.

— Как вървят туристическите походи? — попита Ксандър, докато се опитваше да напъха доста голямо количество спагети в устата си.

— Харесват ми — отговорих честно аз. С изключение на днешния.

— Повече от плуването? — подкачи ме той. — Не че някога си плувала особено. Седенето на ръба на басейна едва ли може да се брои

за плуване.

— Плувам си много добре. — Стараех се да съм в тон с неговото настроение. — Понякога. Както и да е. Походите наистина ми харесват повече от плуването.

— Не мога да повярвам — каза Ксандър. — Плуването е най-страхотното нещо. Чух, че вие се изкачвате по един и същ малък хълм. Отново и отново.

— А вие само плувате в едни и същи коридори на един и същ малък басейн. Отново и отново.

— Различно е. Водата винаги се движи. Никога не е една и съща.

Коментарът на Ксандър ми напомни за това, което ми каза Кай в музикалната зала за песните.

— Предполагам, че е така. Но и хълмът се движи. Вятърът духа и клоните и листата на дърветата се люлеят, растенията порастват и се променят... — мълкнах. Нашият спретнат и скучаещ Служител беше наклонил глава и слушаше разговора ни. Затова беше тук, нали така?

Преместих храната си малко встрани и движението ме подсети за това как пишихме с Кай. Някои от спагетите се бяха извили под формата на букви — а, с...

Недей. Трябва да спра да мисля за Кай.

Спагетите упорито отказваха да се навият около вилицата ми. Завъртях я неколkokратно и най-накрая се предадох — пяхнах няколко спагети в устата си и засмуках висящите им краища. Чу се силен, мяскащ звук.

Ужасно се засраших! Усетих, че очите ми се изпълват със сълзи. Изпуснах вилицата си, а Ксандър се протегна, за да я вземе и облегне на кутията ми. Докато го правеше, ме погледна право в очите и можех да видя, че в неговите имаше въпрос: Какво не е наред?

Поклатих мълчаливо глава и му се усмихнах в отговор.

Нищо.

Погледнах към Служителя. Той веднага се извърна встрани, сякаш се заслушваше за нещо в салона. Разбира се. Все още беше на работа.

— Ксандър, защо не ме целуна онази вечер? — попитах внезапно, възползвайки се от моментното разсейване на Служителя. Би трябвало да се притеснявам от въпроса си, но не се чувствах така. Искях да знам.

— Наоколо имаше прекалено много хора. — Той изглеждаше изненадан. — Знам, че на Служителите няма да им направи впечатление, след като вече сме подбрани един за друг. — Кимна леко с глава към нашия надзираващ — но все пак не е същото, когато те наблюдават.

— Откъде знаеше, че ни наблюдават?

— Не си ли забелязала всички Служители, които се мотаят по нашата улица напоследък?

— Край нашата къща ли?

Ксандър ме погледна учудено.

— Защо да са точно край вашата къща?

Защото прочетох неща, които не би трябвало да прочета и науча. И защото може би се влюбвам в някого, в когото не би трябвало. В някой друг.

Не казах това.

— Баща ми... — не успях да довърша.

Ксандър се изчерви.

— Разбира се. Трябваше да се сетя... Не, не е това. Или поне така си мисля. Това са обикновени Служители, градски полицаи. Напоследък патрулират много по-често и не само в нашия квартал. Във всички квартали.

Нашата улица е била пълна със Служители онази вечер, а аз дори не бях забелязала. Може би Кай също е знаел. Може би затова не се качи на верандата ни. Може би затова никога не ме докосва. Страхува се да не го видят.

Или пък е много по-просто. Може би никога не е искал да ме докосва. Може би за него съм само приятел. Приятел, който иска да научи историята му, нищо повече.

И отначало аз бях точно това. Исках да разбера повече за момчето, което живееше сред нас, но никога не се разкриваше напълно. Повече за случилото се с него, преди да дойде тук. Исках да знам повече за посочения ми погрешка партньор. Но сега ми се струваше, че да разбера повече за него е един от начините да разбера повече и за себе си. Не очаквах да харесам толкова много думите му. Не очаквах да открия себе си в тях. Дали да се влюбиш в нечия история означава, че си се влюбил и в човека, стоящ зад нея.

18.

Още една въздушна кола се приземи на нашата улица, този път пред къщата на Ем.

— Какво става? — попита Ксандър. Погледнах го и забелязах, че очите му са пълни със страх. Служителят с нас изглеждаше заинтересуван, но не и изненадан. Едва се удържах да не го хвана за спретнатата му опъната униформа и да не я намачкам с ръце. Искаше ми се да му изкреция: Защо ни наблюдават? Знаеш ли нещо?

Вратата на къщата на Ем се отвори и оттам излязоха трима Служители. Нашият надзорник се обърна към Ксандър и мен и каза доста рязко:

— Надявам се, че вечерта е била приятна и за двама ви. Утре сутринта ще попълня доклада за Комисията по Подбора.

— Благодаря ви — казах автоматично, докато той ни обръщаше гръб и поемаше към спирката на влака. Не знам защо го казах. Не се чувствах благодарна за нищо.

Тримата Служители прекосиха двора на Ем и се запътиха към съседната къща. В ръце държаха някакъв контейнер и не се усмихваха. Всъщност, ако трябваше да определя как изглеждат, щях да кажа, че бяха тъжни. Това не ми харесваше.

— Дали да не отидем да видим как е Ем? — попитах Ксандър, но в същия миг тя отвори вратата и погледна навън. Видя ни и се забърза през двора към нас.

— Касия! Аз съм виновна. Вината е изцяло моя! — гласът на Ем трепереше и по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— За какво си виновна? Какво става? — погледнах към съседната къща, за да проверя дали Служителите не ни наблюдават, но те вече бяха влезли вътре. Съседите на Ем бяха отворили вратата още преди Служителите да потропат, сякаш ги очакваха.

— За какво говориш? — Ксандър звучеше строго и аз го погледнах укорително, като се опитвах да му внуша да бъде потърпелив.

Ем побледня още повече и ме сграбчи за ръката. Говореше толкова тихо, че се напрегнах да я чуя.

— Служителите прибират всички артефакти.

— Какво?

Устните и потрепераха.

— Казаха, че съм била забелязана на Тържеството на Подбора с артефакт и са дошли да го вземат. Обясних им, че не е бил мой, че съм го взела за тази вечер от теб и после съм ти го върнала. — Преглътна тежко и аз си спомних вечерта със зелената таблетка. Прегърнах я и вдигнах очи към Ксандър. — Не трябваше да им казвам. Но бях толкова уплашена! Сега ще ти го вземат. Обикалят от къща на къща.

От къща на къща. Скоро ще стигнат и у нас. Искях да успокоя Ем, но трябваше да се опитам да спася артефакта си, макар дълбоко в себе си още в този момент да осъзнавах, че усилието ми щеше да бъде напразно. Трябваше да се прибера у дома. Прегърнах я.

— Ем, не си виновна. Дори да не им беше казала, те знаят, че притежавам артефакт. Той е регистриран и аз бях с него на моя Подбор.

И тогава си спомних нещо и страхът ме заля като гигантска вълна.

Артефактът на Кай. Все още беше в шкафа ми. Служителите може и да знаеха за моя древен предмет, но не и за този на Кай. И двамата щяхме да си имаме големи проблеми.

Къде да го скрия? Как да го скрия?

— Трябва да се прибера — казах, този път на глас. Свалих ръка от рамото на Ем и се обърнах към моята къща. С колко време разполагах, преди Служителите да стигнат там? Пет минути? Десет?

Ем започна да плаче по-силно, но нямах време да я успокоявам отново. Тръгнах бързо към нас, като се стараех да не привличам все пак много внимание. Бях направила само няколко крачки, когато Ксандър ме настигна, хвана ме за ръката и тръгна до мен, сякаш бяхме на нормална разходка навън и сега се прибирахме по домовете си.

— Касия — каза той. Не го погледнах. Не можех да спра да мисля за всичко, което можеше да бъде загубено само за няколко мига. Кай вече беше Отклонение. Ако разберат, че притежава артефакт, щяха ли да го класифицират като Аномалия?

Можех да го прикрия. Можех да кажа, че предметът е мой и съм го намерила по време на походите из гората. Дали щяха да ми повярват?

— Касия — каза Ксандър отново. — Мога да я скрия. Кажи, че си я загубила. Измисли начин да повярват на историята ти.

— Не мога да ти позволя да го направиш заради мен.

— Можеш. Ще те изчакам навън, ти вземи пудриерата. Достатъчно малка е и ще се побере в ръката ти, нали? — Кимнах. — Когато излезеш отново, престори се, че си луда по мен, сякаш не можеш и не искаш да се разделиш с мен. Хвърли се на врата ми, прегърни ме. И я пусни в тениската ми, във врата ми. Аз ще се погрижа след това за нея.

Никога досега не съм виждала тази страна на Ксандър, помислих си аз. Но след секунда осъзнах, че не бях права. Когато играеше, беше такъв. Хладнокръвен, спокоен и обмислящ различни дръзки стратегии. В игрите поне той винаги поемаше смело рискове.

— Ксандър, това не е игра.

— Знам — изглеждаше непреклонен. — Ще внимавам.

— Сигурен ли си?

Не трябва да му позволявам да прави това. Отвратително е, че даже го обмислям. И все пак... Той може да скрие пудриерата ми. Може да я спаси. Щеше да рискува заради мен.

— Сигурен съм.

Затворих вратата на входната врата и се затичах към стаята си с всичка сила. Никой от семейството ми не ме видя, за моя голяма радост. С треперещи ръце отворих шкафа и започнах да вадя униформите си една след друга заедно с лавицата, докато открих онази, в джоба, на която бях скрила артефакта на Кай. Разтворих кафявия хартиен плик, наклоних го и златистата кутийка със стрелката изпадна от него. Пъхнах плика в джоба си, грабнах пудриерата от лавицата и погледнах двата предмета в ръцете си.

Златни и красиви. Въпреки желанието си, за миг се изкуших да дам на Ксандър пудриерата си вместо артефакта на Кай с въртящата се стрелка, но накрая пъхнах пудриерата между чаршафите на леглото си и стиснах кутийката на Кай в дланта си. Да запазя пудриерата си щеше да бъде егоистично. Щях да спася просто едно нещо. Но ако скриех артефакта на Кай, щях да спестя и на двама ни много неприятности и

разпити. И той нямаше да бъде обявен за Аномалия. А и как можех да позволя да вземат и последното парченце от предишния му живот?

Така щеше да бъде по-безопасно и за Ксандър. Те не знаеха, че артефактът на Кай съществува, така че вероятно нямаше и да го търсят. Пудриерата ми беше вписана в регистрите и при всички случаи щяха да ми я вземат, а след това нямаше да имат причина да претърсват други хора и да се питат дали не съм я дала на някого.

Изтичах обратно в дневната и отворих входната врата.

— Ксандър, почакай! — провикнах се аз, като се стараех гласът ми да звучи ведро. — Няма ли да ме целунеш за лека нощ?

Ксандър се обърна, лицето му беше открито и искрено. Не мисля, че някой друг можеше да забележи лекото лукавство, което проблесна в очите му, но за мен беше повече от очевидно след всички тези години, прекарани заедно.

Спуснах се по стъпалата, а той протегна ръце към мен. Прегърнахме се, ръцете му на кръста ми, моите около врата му. Пъхнах ръката си под яката на униформата му и разтворих пръстите си. Артефактът се плъзна по гърба му, а дланта ми остана долепена до топлата му кожа. Погледнахме се право в очите за миг и тогава се приведох до ухото му.

— Не го отваряй — прошепнах на Ксандър. — Не го дръж у вас. Зарови го или го скрий някъде. Не е това, което си мислиш.

Той кимна.

— Благодаря ти — казах аз, а после го целунах по устните. Истинска целувка. Макар вече да знаех, че се влюбвам в Кай, ми беше напълно невъзможно да не обичам Ксандър заради всичко, което беше, и заради всичко, което правеше.

— Касия! — провикна се Брам от стълбището.

Брам. И той щеше да загуби нещо днес. Сетих се за часовника на дядо и в мен се надигна гняв. Трябваше ли да вземат всичко?

Ксандър се откъсна от прегръдката ми. Трябваше да побърза, за да скрие артефакта, преди Служителите да стигнат до неговата къща.

— Доскоро — каза ми той с усмивка.

— Касия! — провикна се Брам отново; в гласа му долових страх. Погледнах надолу по улицата, но не виждах Служителите. Сигурно още бяха в някоя от къщите между тази на Ем и нашата.

— Здравсти, Брам — казах аз, като се опитвах да звуча съвсем нормално. За всички беше по-добре той да не заподозре както бяхме направили с Ксандър. — Къде е...

— Те вземат артефактите — гласът му трепереше. — Обади се на татко да им помогне с прибирането.

Разбира се. Трябваше да се сетя. Ще имат нужда от някой като татко да им помага да определят кои артефакти са истински и кои фалшиви. Заля ме и друг страх. Дали той сам трябваше да вземе нашите артефакти? Дали ще излъже заради Брам или мен? Колко глупави грешки щеше да направи заради хората, които обича?

— О, не! — постарях се да реагирам така, сякаш чувам за това за пръв път. Надявах се Брам да не разбере, че Ем ми е казала по-рано. — Дали е взел нашите с него?

— Не — каза брат ми. — Не позволяват на Служителите да събират артефактите от собствените си семейства.

— Не. Когато съобщението дойде по портала, беше потресен. Но трябваше да докладва веднага и тръгна. Каза ми да слушам Служителите и да не се безпокоя.

Исках да прегърна Брам, да го гушна и да го утеша, защото щеше да загуби нещо, нещо ценно. Както и аз. Придърпах брат си към себе си и за пръв път от години той отвърна на прегръдката ми и ме стисна силно, както когато беше малък, а аз бях неговата голяма сестра, на която той се възхищаваше повече, отколкото на всекиго друго в света. Искаше ми се да можех да запазя часовника му, но той беше с друг цвят — сребрист, а не златен. И Служителите знаеха за него. Нищо не мога да направя, казах сама на себе си и се опитах да си повярвам.

Той знаеше ли за това?

Останахме така няколко секунди, а после се дръпнах и погледнах Брам в очите.

— Отиди и го вземи — казах му аз. — Погледни го за последен път и го запомни. Запомни го.

Той вече не се опитваше да прикрива сълзите в очите си.

— Брам — прегърнах го отново. — Брам. Нещо лошо можеше да стане с часовника дори и без това. Можеше да го загубиш. Можеше да го счупиш. Сега поне можеш да го погледнеш за последен път. Той никога няма да бъде загубен за теб, стига да си го спомняш.

— Не мога ли да го скрия? — попита ме Брам. Мигна и една сълза избяга и се плъзна по бузата му. Той я изтри гневно с юмрук. — Ще ми помогнеш ли?

— Не, Брам — отвърнах му нежно. — Искане ми се да можех, но е прекалено опасно.

Рисковете, които можех да поема, имаха граници. Не можех да допусна нещо да се случи на Брам.

Когато Служителите пристигнаха в дома ни, видяха как с Брам седим на дивана един до друг. Той държеше в ръце сребро, аз имах злато; и двамата вдигнахме глави. После обаче Брам сведе отново очи към полираната сребриста повърхност в ръцете си, а аз погледнах към Платната в моите.

Отражението ми ме гледаше оттам, леко изкривено от извивката на повърхността на пудриерата, както беше станало и на Тържеството на Подбора. Само че тогава въпросът, който си задавах, беше: Достатъчно красива ли съм?

Сега се питах: Достатъчно силна ли съм?

Докато се вглеждах в очите си и в очертанията на челюстта си, ми се струваше, че отговорът е „да“.

Нисък плешив Служител заговори пръв:

— Правителството реши, че артефактите създават неравенство сред членовете на Обществото. Всички граждани трябва да върнат своите артефакти. Те ще бъдат каталогизирани и изложени в Музея на всеки град.

— Информацията ни показва, че в това жилище има два законни артефакта — добави един по-висок Служител. Дали наблегна на думата „законни“, или просто си въобразявах? — Сребърен часовник и златна пудриера.

Не казах нищо, Брам също не се обади.

— Това ли са артефактите? — попита плешивият Служител, поглеждайки към предметите, които държахме в ръце. Изглеждаше изморен. Тази работа сигурно беше ужасно трудна. Представих си как татко изема предметите от хората — възрастни хора като дядо, деца като Брам — и ми прилоша.

Кимнах.

— Веднага ли ги искате?

— Може да ги задържите още няколко минути. Трябва да направим бърз оглед на къщата.

С Брам останахме неподвижни на дивана, докато те обикаляха. Не им отне много време.

— Тук няма нищо ценно — каза единият на другия в коридора.

Сърцето ми щеше да избухне и се усилих да замълча, за да не изгорят тези Служители в огнени пламъци. Така си мислите вие, казах на себе си. Мислите си, че тук няма нищо ценно, защото не ви се противопоставяме. Но в главите ни има думи, за които никой не знае. И дядо ми умря така, както искаше той, а не според вашите условия. Имаме ценни неща, но вие никога няма да ги откриете, защото дори не знаете къде да ги търсите.

Те влязоха обратно в стаята и аз се изправих. Брам също.

Служителите прокараха детекторите край телата ни, за да се уверят, че не сме скрили нищо в себе си. Разбира се, не откриха нищо.

Служителката приближи към мен и видях, че на кожата на пръста ѝ имаше по-бледа следа — там, където доскоро явно беше стоял пръстен. И тя беше загубила нещо днес. Поддържах още малко пудриерата в ръка и си помислих за пътя, който беше изминала — от времето преди нашето Общество, от един член на семейството ни на друг, до мен. А сега трябваше да се откажа от нея.

Служителката взе пудриерата ми, взе и часовника от ръцете на Брам.

— Може да идвате да ги виждате в Музея. Винаги, когато поискате.

— Не е същото — отвърна Брам, а после изпъна рамене. И, о, да, видях дядо в него. Сърцето ми се разтуптя бързо при мисълта, че може би той не си беше отишъл напълно. — Може да го вземете — каза малкият ми брат, — но той винаги ще си бъде мой.

Брам се прибра в стаята си. Тежестта на стъпките му и начинът, по който затвори вратата, ми показваха, че иска да остане сам.

Имах желание да ударя нещо, но вместо това пъхнах ръцете си в джобовете. Там намерих кафявия хартиен плик: измачкана обвивка, която някога беше съдържала нещо ценно и красиво. Беше просто плик, не артефакт; дори детекторите на Служителите не го бяха засекли. Извадих го и го скъсах ядосано на две. Искях да го накъсам на малки парченца и да го пръсна във въздуха. Нащърбената линия по

средата на плика ме накара да се почувствам добре. Да унищожаваш било хубаво. Бях готова да причинявам още болка. Погледнах надолу, за да видя какво още да скъсам.

Дъхът ми спря, когато забелязах какво щях да унищожа за малко.

Още една част от историята на Кай. Служителите бяха пропуснали и нещо друго.

Давя се, потъвам бяха думите най-отгоре, силни и красиви букви, като него самия. Мислех за това как ги е изписвала ръката му, как кожата му се е допирала до салфетката. Прехапах устни и погледнах към рисунката.

Отново два образа на Кай — онзи, по-малкият, и днешният, и двамата със стиснати в юмруци ръце. Фонът зад първия беше просторен, почти гол пейзаж с високи скали. На втората рисунка Кай беше тук, в квартала. Видях кленово дърво зад него. И на двете рисунки валеше дъжд, но на първата устата му беше отворена, главата килната назад, той пиеше от небето. Във втората главата му беше сведена надолу, очите му гледаха уплашено, дъждът се стичаше около него, струите се изливаха като водопад. Тук имаше прекалено много дъжд. Можеше да се удави.

Когато вали, си спомням, бяха думите, написани в долната част на листа.

Вдигнах очи от думите и погледнах през прозореца, където изгарящото вечерно слънце залязваше в ясното небе. Нямаше и следа от облаци, но си обещах, че когато вали, и аз ще си спомням. Тази хартия, тези рисунки, думите. Тази частица от него.

19.

На следващата сутрин въздушният влак към Града беше доста тих. Никой не искаше да говори за случилото се в квартала миналата вечер. Тези, които бяха предали артефактите си, бяха притихнали и се опитваха да свикнат със загубата си; тези, които никога не бяха имали ценни предмети, се бяха умълчали от уважение към другите. Или, може би, от задоволство, защото сега всички бяха равни.

Преди да слезе на спирката си за басейна, Ксандър се наведе към мен, за да ме целуне по бузата, и каза тихо:

— Под новорозите пред къщата на Кай.

Той слезе от влака и изчезна сред тълпата други ученици, а аз продължих към Разсадника. В главата ми въпросите се блъскаха един в друг: Защо Ксандър беше скрил артефакта в двора на семейство Маркъм? Знаеше ли, че принадлежи на Кай, или беше съвпадение, че е избрал дома им за скривалище?

Знаеше ли какво съм започнала да изпитвам към Кай?

Каквото и да знаеше или да предполагаше Ксандър, едно беше сигурно: не би могъл да избере по-добро място. Всички бяхме задължени да поддържаме градините си чисти и изрядни. Никой нямаше да заподозре нищо, ако Кай започнеше да копае в двора си. Само трябваше да му кажа къде да копае.

Като всички други и Кай зяпаше през прозореца, докато се носехме към Разсадника. Дали беше видял целувката на Ксандър? Дали му пукаше? Той не отвърна на погледа ми.

— За следващия етап от похода ще се катерите по двама — каза Офицерът, когато стигнахме до подножието на Хълма. — Всички сте разпределени с друг катерач в зависимост от способностите ви след анализа на събраните данни от предишните ви изкачвания. Това означава, че Кай ще се катери с Касия, Ливи е партньор с Тай...

Лицето на Ливи помръкна, а аз се опитах да не разкривам никакви емоции.

— Целта на изкачването ни по този Хълм е различна — каза Офицерът. — Няма да стигнете до върха му. Обществото иска от нас да използваме времето си, за да отбележим всички препятствия из територията. — Махна с ръка към скупчените до него торби. Бяха пълни с червени платнени ленти. — Всеки екип ще вземе една торба. Завързвайте ленти по клоните на паднали дървета, пред особено опасни гъсталаци и т.н. По-късно след вас ще мине екип по поддръжката. Те ще разчистят и ще павират път по Хълма.

Щяха да павират Хълма. Добре, че дядо не беше жив да види това.

— А ако ни свършат лентите? — изхленчи Лон. — Не са разчиствали Хълма от години. Навсякъде ще има препятствия! Може да се наложи да маркираме всяко дърво по пътя си.

— Ако ви свършат лентите, правете пирамиди от камъни пред рисковите места — отвърна Офицерът. Обърна се към Кай. — Знаеш ли как да правиш такива пирамиди?

Усетих секунда колебание, преди Кай да отговори.

— Да.

— Покажи им.

Кай събра няколко по-малки камъка от земята около нас и ги струпва един върху друг, първо най-големия, после по-дребните. Ръцете му се движеха бързо и уверено, по същия начин, както когато ме учеше да пиша. Каменната кула изглеждаше несигурна, но не падаше.

— Видяхте ли? Лесно е — каза Офицерът. — Щом чуете свирката ми, ще разберете, че е време да се връщате назад. Вие може да надуете вашите свирки, ако се загубите. — Раздаде на всекиго по една стандартна метална свирка. — Не би трябвало да се затрудните. Просто слезте от планината по пътя, по който сте се изкачили.

Зле прикритото отвращение на Офицера към нас преди ме забавляваше. Днес го разбирах. Направо ми се гадеше, когато се сетех как ние катерим нашите малки хълмчета, докато Служителите виждат света. Как предадохме най-ценните си притежания в ръцете им. Как никога, никога не се борим.

Веднага след като се скрихме от погледите на другите, Кай се обърна към мен, а аз към него и за секунда си помислих, че ще ме

докосне. По-скоро почувствах, а не видях как ръката му се повдига леко и после отново се отпуска. Изпитах по-голямо разочарование, отколкото сутринта, когато отворих шкафа си и не видях пудриерата си вътре.

— Добре ли си? — попита ме той. — Вчера, когато са претърсвали къщите... — не знаех, прибрах се по-късно вкъщи и...

— Добре съм.

— Моят артефакт...

Само това ли го интересуваше? Изсъсках тихо: Във вашата градина е. Под новорозите. Изкопай си я.

— Не ме интересува артефакта — каза той и макар да не ме беше докоснал, изведнъж усетих, че по тялото ми плъзва топлина. Може би беше от огъня в очите му. — Не можах да спя цяла нощ, защото се притеснявах, че си в опасност. Тревожех се за теб.

Думите бяха казани съвсем тихо тук, под дърветата, но отекнаха в сърцето ми по-силно, отколкото ако всичките Сто песни бяха гръмнали наведнъж. Под очите му имаше тъмни сенки, явно от притеснението, което го измъчваше. Искаше ми се да докосна кожата под очите му, единственото място, където бях открила някаква слабост в него и което го караше да изглежда дори още по-добре. А после можех да прокарам пръстите си по скулите му, надолу по устните, към линията на челюстта, сливаща се с шията, а тя с изпъкналата кост на рамото му... Харесвам местата, където една част се среща с друга, помислих си аз, очите, хлътнали в страните, китките, сливащи се с дланите. Изведнъж, потресена от собствените си мисли, отстъпих назад.

— Как успя...

— Някой ми помогна.

— Ксандър — каза той.

Откъде знаеше?

— Ксандър — признах аз.

Известно време и двамата не казахме нищо; стоях там и не свалях поглед от него. После той се обърна и отново тръгна сред дърветата. Последвах го. Придвижвахме се бавно, шубраците бяха толкова гъсти, че на места по-скоро пълзахме, отколкото се катерехме нагоре по Хълма. Падналите дървета в този район изобщо не бяха

разчиствани и лежаха по земята в гората като гигантски кости на мистично животно.

— Вчера... — започнах аз. Трябваше да попитам, независимо, че в този момент въпросът ми изглеждаше абсолютно неуместен. — Да не би вчера да учеше Ливи да пише?

Кай спря рязко и ме погледна. Под гъстия купол на дърветата очите му ми се сториха почти зелени.

— Разбира се, че не — отвърна той. — Тя искаше да разбере какво бяхме правили предишния ден. Беше ни видяла да пишем. Явно не сме били достатъчно предпазливи.

Почувствах се едновременно облекчена и ужасно глупава.

— О...

— Казах й, че съм ти показвал как да рисуваш дървета.

Вдигна някаква пръчка от земята и започна да я движи наоколо, правейки черти, които удивително приличаха на листа. После постави пръчката под тях като ствол на дърво. Дори и след като свърши да рисува, аз не откъсвах поглед от ръцете му, защото не бях сигурна какво друго да правя.

— Никой не рисува след завършване на основното училище.

— Знам — каза той. — Но поне не е така категорично забранено.

Протегнах се към торбата, която носех, за червена лента и я завързах на падналото до Кай дърво. Гледах надолу, очите ми бяха вперени в пръстите ми, които непохватно правеха възел на лентата.

— Съжалявам. За това как се държах вчера.

Когато се изправих, Кай вече беше се придвижил напред.

— Недей — отвърна той, докато отместваше нагоре преплетените зелени клонки на храстите, за да минем през тях.

— Хареса ми, че изпита ревност поне за малко — усмихна се и сякаш слънцето изгря сред гъстите дървета.

Опитах се да остана сериозна.

— Кой е казал, че съм ревнувала?

— Никой. Но си личеше. Наблюдавам хората от дълго време.

— Защо въобще ме забърка в това? — попитах аз.

— Имаш предвид кутиятката със стрелката? Красива е, нали? Не съм сигурен... Само родителите ми знаят, че е у мен. Когато Ем ми даде пудриерата, за да ти я върна, забелязах колко много си приличат. Искях да я видиш.

Изведнъж гласът му беше започнал да звучи много самотно и почти чух друго изречение, което инстинктът му все още не му позволяваше да каже на глас: Искях да видиш мен. Защото за това ставаше въпрос, нали? За златната кутийка със стрелата, за парченцата история, които пазеха артефактите. Кай искаше някой да го види.

Той искаше аз да го видя.

Ръцете ми тръпнеха от желание да се протегнат към него. Но не можех да понеса мисълта, че ще предам Ксандър по този начин след всичко, което беше направил. След като спаси и двама ни — и мен, и Кай — тази нощ.

Имах нещо обаче, което можех да предложа на Кай, което си беше само мое и не беше свързано с Ксандър. Стихотворението.

Смятах да му кажа само няколко реда, но след като започнах, беше трудно да спра донякъде. Думите просто вървяха заедно. Някои неща са създадени да бъдат заедно.

— Звучи толкова тревожно — каза Кай.

— Знам.

— А тогава защо ме успокоява? — попита той. — Не разбирам.

Мълчаливо си проправихме път през още шубраци, а думите от стихотворението продължаваха да си пробиват път в съзнанието ни.

Най-накрая разбрах какво трябва да кажа.

— Мисля, че е така, защото когато го чуем, знаем, че не само ние сме се чувствали по този начин.

— Кажи ми го отново — помоли ме внимателно Кай. Задъхваше се леко, гласът му беше пресипнал.

През цялото останало време, докато чухме свирката на Офицера, ние обикаляхме Хълма и си повтаряхме един на друг думите от стихотворението, сякаш напявахме песен. Песен, която само двамата знаехме.

Преди да напуснем гората, Кай ме научи как да изписвам името си върху меката пръст под едно от падналите дървета. Коленичихме долу с червените панделки в ръце и се преструвахме, че ги връзваме по клоните на дървото, в случай че някой дойде и ни види. Беше ми нужно малко повече време да науча буквата я, но ми хареса начинът, по който изглеждаше — сякаш се полюшваше от вятъра. Беше ми по-лесно да науча и — точните чисти линии ми се удаваха.

Изписах всички букви от името си и ги свързах заедно, ръката на Кай близко до моята ме насочваше. Не се докосвах ме, но чувствах топлината на дланта му, тялото му, приведено над моето, докато пишех. Касия.

— Името ми — казах аз, повдигнах глава и огледах буквите.

Бяха по-разкривени, по-колебливи от тези, които Кай изписваше. Някой, минаващ наблизко, можеше дори да не разбере, че са букви.

И все пак аз знаех какво казваха те.

— Е, а сега?

— Сега — започна Кай — ще се върнем към началото. Вече знаеш буквата „а“. Утре ще научим „б“. След като научиш всички букви от азбуката, ще можеш да пишеш собствени стихотворения.

— Да, но кой ще ги чете? — попитах със смях.

— Аз — отвърна той. Подаде ми друга сгъната салфетка. И там, сред мазните отпечатащи от пръсти и следи от храна, можех да видя още една частица от самия Кай.

Прибрах салфетката в джоба си и се замислих как Кай пише историята си със зачервените си ръце, загрубели и напукани от постоянната жегла на работното му място.

Замислих се как рискува всичко всеки път, когато пъха някоя салфетка в джоба си. Как през всички тези години е бил толкова предпазлив, а сега поемаше огромен риск. Защото беше намерил някого, който искаше да научи повече за него. Защото беше открил някого, на когото той самият искаше да разкаже повече.

— Благодаря ти — казах аз. — Че ме научи да пиша.

— Благодаря ти — отвърна той. В очите му грееше светлина и аз бях причината за нея. — Че спаси артефакта ми. Че сподели с мен стихотворението си.

Можехме да си кажем още много неща, но отдавна бяхме научени как да говорим помежду си.

Излязохме заедно от гората. Не се докосвахме. Все още не.

20.

След училище и след сортирането тръгнахме от спирката на въздушния влак към вкъщи заедно с Ем. След като другите се отдалечиха или изостанаха зад нас, тя постави ръка на рамото ми.

— Съжалявам — каза внимателно.

— Ем, не се притеснявай за нищо. Не съм ти сърдита.

Погледнах я право в очите, за да види, че наистина го мисля, но тя все още беше тъжна. Толкова много пъти в живота си бях поглеждала Ем и бях имала чувството, че виждам просто една съвсем малко променена версия на мен самата, но сега беше различно. Прекалено много неща се бяха променили за твърде кратко време. Все още обаче Ем беше най-добрата ми приятелка. Това, че бяхме поели в различни посоки, не променяше факта, че дълго време бяхме израснали една до друга; корените ни винаги щяха да бъдат свързани. Искрено се радвах за това.

— Престани да ми се извиняваш — казах ѝ аз. — Щастлива съм, че ти дадох пудриерата си. Така поне и двете успяхме да ѝ се порадваме, преди да я вземат.

— Все още не разбирам — каза Ем натъжено. — Имат множество артефакти, които могат да излагат в музеите. Просто няма никакъв смисъл.

Никога досега не бях чувала нищо толкова близо до неподчинение да излиза от устата на Ем и това ме развесели леко. Може би все пак не бяхме толкова различни една от друга.

— Какво ще правиш тази вечер? — попитах, за да сменя темата.

Тя ме погледна с благодарност.

— Говорих с Ксандър днес и той искаше да отидем в Игралния център. Ти какво мислиш?

Мислех, че ми се иска да отида отново на върха на малкия хълм, на който се катерехме отначало. Идеята да бъда в Центъра сред всички онези хора, сред цялата тълпа, докато можехме да седим на хълма и да

си говорим под ясното нощно небе, ми се струваше направо непоносима.

Но трябваше да го направя. Трябваше и щях да направя необходимото, за да изглежда всичко нормално. Носех у себе си думите на Кай, които можех да прочета. А ако имах късмет, можеше дори да видя него самия тази вечер. Надявах се, че ще дойде с нас.

Ем прекъсна разсъжденията ми, като каза:

— Виж. Майка ти те чака.

Беше права. Мама седеше на стъпалата на къщата ни с лице натам, откъдето се очакваше да дойдем. Когато видя, че гледам към нея, се изправи, махна ми с ръка и тръгна към нас. Помахах ѝ в отговор и двете с Ем ускорихме крачка.

— Върнала се е — казах високо и чак след като чух изненадата в собствения си глас, осъзнах нещо: дълбоко в себе си се бях страхувала, че тя ще остане далече завинаги.

— Къде е ходила? — попита Ем; естествено, тя нямаше откъде да знае за пътуването ѝ. Отсъствието на майка ми беше една от темите, които не беше позволено да обсъждаме извън семейството. Не че Служителите ни го бяха казали изрично, просто беше от онези неща, които се бяхме научили да не коментираме с други хора.

— Върнала се е по-рано от работа — уточних аз. Дори не беше напълно лъжа. Ем ми каза „довиждане“ и се запъти към тяхната къща. Кленовото дърво в двора им няма да оцелее, помислих си аз, като забелязах, че дори в средата на лятото на дървото имаше само десетина зелени умърлушени листа. После погледнах към нашата къща, където растяха три дървета, здрави и силни, с обилна зеленина. Мама приближаваше към мен.

Това ми напомни за времето, когато бях много малка и ходех в основното училище, а мама приключваше работа, преди да се прибере вкъщи. Понякога тя и Брам излизаха на улицата да ме посрещнат от влака. Никога не успявах да стигнат много далече, защото Брам се спираше на всяка крачка. „Това внимание към дребните детайли може да означава, че има дарба да стане сортировач“, често казваше татко, но после Брам порасна и стана ясно, че заедно със загубата на млечните зъби е загубил и способността си да обръща внимание на детайлите.

Когато стигнах до мама, тя ме прегърна направо там, на тротоара.

— О, Касия — каза тя. Лицето ѝ изглеждаше много бледо и уморено. — Толкова съжалявам. Пропуснах първата ти официална среща с Ксандър.

— Пропусна и нещо друго миналата вечер — казах аз, отпусайки глава на рамото ѝ. Мама е по-висока от мен и не мисля, че някога ще я настигна. Аз съм слаба и ниска като цялото семейство на татко. Като дядо. Усетих познатия аромат на цветя и чисти дрехи, носещ се от нея, и го вдишах дълбоко. Толкова се радвах, че се върна.

— Знам.

Мама никога не си позволява да говори срещу правителството. Най-голямо непокорство беше проявила, когато Служителите претърсваха татко. Не очаквах от нея да се разбеснее срещу несправедливостта на Служителите, които отнеха артефактите ни, и тя не го направи. Някак ми се струваше, че ако освободеше гнева си, най-вероятно щеше да избухне срещу собствения си съпруг. Все пак и той беше Служител. Макар да не беше протегнал ръката си, искайки от нас да пуснем в нея най-ценните си притежания, беше правил това с други хора, в други къщи.

Когато татко си дойде у дома миналата вечер, прегърна Брам и мен много силно, а после се прибра право в стаята си, без да ни каже нищо повече. Може би защото не можеше да понесе да гледа болката в очите ни и да си припомним как беше причинил тази болка на други.

— Съжалявам, Касия — каза мама, докато вървахме към вкъщи.
— Знам колко много означаваше тази пудриера за теб.

— Жал ми е за Брам.

— Да, знам. И за него ми е много мъчно.

Когато минахме през входната врата, чух камбанния звън, което означаваше, че храната ни е пристигнала. Влязохме в кухнята, но видях, че бяха доставени само две порции.

— Къде са Брам и татко?

— Баща ти поиска да им доставят вечерята по-рано, за да могат да се поразходят двамата заедно преди часовете за забавление на Брам.

— Така ли?

Бях изненадана. Не молим често за такива промени.

— Да. Смяташе, че това ще се отрази добре на Брам, особено след всичко, случило се напоследък.

Зарадвах се, че Служителите по хранителните доставки бяха уважили молбата на татко.

— Защо не отиде с тях?

— Исках да те видя — усмихна се мама и се огледа из кухнята. — Не сме вечеряли заедно от доста време. А и нямам търпение да чуя как мина срещата ти с Ксандър.

Седнахме една срещу друга на масата. Сега още повече си личеше колко е уморена.

— Разкажи ми за пътуването си — казах аз, преди тя да попита за предишната вечер. — Какво видя, как беше?

— Все още не съм сигурна — отвърна тихо мама, някак почти на себе си. После се поизправи. — Пратиха ни в друг Разсадник, за да огледаме някакви култури. След това се наложи да отидем до райони във Фермерските земи. Отне ни малко повече време, отколкото мислехме.

— Но сега всичко вече е наред, нали?

— Почти. Трябва да напиша официален доклад и да го предам на Служителя, отговарящ за другия Разсадник.

— Какъв доклад?

— Страхувам се, че това е поверителна информация — каза мама и си личеше, че наистина съжалява.

И двете замълчахме, но това беше хубаво, спокойно мълчание между майка и дъщеря. Мислите ѝ бяха някъде надалече, може би обратно в Разсадника. Може би пишеше наум доклада си за Служителя. Нямах проблем с това. Отпуснах се и оставих моите мисли да отидат, където си искат; те избраха да отидат при Кай.

— За Ксандър ли си мислиш? — попита мама, усмихвайки ми се с разбиране. — И аз по цял ден се отнасях и си мечтаех за баща ти.

Отвърнах ѝ с усмивка. Нямахме смисъл да ѝ казвам, че мисля за неправилното момче. Не, не за неправилното момче. Кай може и да беше Отклонение, но у него нямаше нищо нередно. Правителството ни и неговата система за класифициране бяха сбъркани някъде. Включително и Системата на Подбора.

Но ако системата беше неправилна и фалшива, тогава какъв беше случаят с любовта на родителите ми? Ако любовта им беше плод на

Обществото, можеше ли все пак да е истинска и добра, и правилна? Не можех да си избия този въпрос от ума. Исках отговорът да бъде „да“. Исках тяхната любов да е истинска. Исках да има красота и истина, независимо от всичко друго.

— Трябва да се подготвя за Игралния център — казах аз, а мама се прозя в същия момент. — Отиди да поспиш. Ще си поговорим повече утре.

— Да, може би е добре да си почина малко.

И двете се изправихме: взех кутията ѝ от вечерята и я отнесох до рециклиращото кошче, а тя отнесе моята бутилка с вода до стерилизатора.

— Ще дойдеш ли да ми кажеш „лека нощ“, преди да излезеш?

— Разбира се.

Мама се прибра в стаята си, а аз отидох в моята. Имах няколко минути преди срещата ми с другите. Дали щеше да ми стигне да прочета още малко от историята на Кай? Реших да опитам и извадих намачканата салфетка от джоба си.

Исках да разбера повече за Кай, преди да го видя тази вечер. Чувствах, че двамата разкривахме истинското си аз, когато обикаляхме сред дърветата по хълмовете. Когато бяхме сред всички останали в Игралния център в събота вечер, беше по-трудно да бъдем истински. Гората, сред която вървахме, беше по-гъста и пълна с шубраци, но нямаше никакви пирамиди от камъни, които да ни показват пътя, освен онези, които сами издигахме.

Докато сядах на леглото си, погледнах към мястото в шкафа, където доскоро държах пудриерата си. Загубата ме прониза; трябваше да запълня с нещо празнината в себе си. Разгънах кафявия лист с историята на Кай. Но докато четях и сълзите се стичаха по лицето ми, осъзнах, че до този момент се бях заблуждавала, че знам смисъла на думата „загуба“.

Точно в гънката на листа Кай беше нарисувал селце, малки къщички, малки хора. Но всички лежаха проснати по гръб. Никой не стоеше изправен освен двама души, двамата Кай, които вече познавах. Ръцете на по-малкия Кай вече не бяха празни; държеше нещо в тях. В едната ръка беше изписана думата „мама“, свлечена надолу, оформена донякъде като тяло. Последната буква беше изкривена, като недописана. В другата ръка държеше думата „татко“ и тя също беше

някак полегнала. Раменете на малкия Кай бяха приведени от тежестта на двете думи, а лицето му все още беше повдигнато към небето, където дъждът се беше превърнал в нещо мрачно, нещо смъртоносно и тежко. Някакво оръжие, реших аз. Бях го виждала по старите филми.

По-старият Кай беше извърнал лицето си от селището и от другото момче, гледаше някъде в нищото. Ръцете му вече не бяха отворени. Бяха стиснати в юмруци. Зад него хора в униформи на Служители го наблюдаваха. Устните му се извиваха в усмивка, която никога не грееше от очите му; беше облечен в току-що изгладена униформа — дори твърдият ръб от ютията беше изрисуван ясно.

Отначало, когато дъждът падна от небето, толкова силен и пороен, миришеше на салвия любимото ми ухание.

Отидох на хълма, за да го посрещна, за да видя даровете, които винаги носеше.

Но този дъжд промени всичко — вече нямаше синева, само мрак. Той не остави нищо.

В Игралния център определено се забелязваше недостиг на Служители, макар самото място да гъмжеше от хора, които играеха или просто се мотаеха наоколо. Видях трима Служители, които наблюдаваха най-големите игрални маси. Те изглеждаха сериозни и напрегнати в белите си униформи, по лицата им личеше повече притеснение от обикновено. Това беше странно. В събота вечер в Центъра има по дванайсет и даже повече по-нисши Служители, които следят за атмосферата и реда и контролират резултатите от игрите. Къде бяха останалите тази вечер?

Някъде, където нещата не се развиваха, както трябва.

Но тук, поне що се отнасяше до мен, всичко беше наред. Кай беше сред нас. Погледнах го, докато си проправяхме път през тълпата заедно с Ксандър; надявах се от погледа ми да разбере, че съм прочела историята му, че ме е грижа за това, което му се е случило. Той вървеше право пред мен и ми се прииска да се протегна и да го хвана за ръката, но имаше прекалено много хора. Единственото нещо, което можех да направя за Кай, беше да го пазя, да изчакам да останем на безопасно място някъде, за да му кажа това, което искам. И да не забравям думите, които беше написал, рисунките, които беше направил, макар да ми се искаше това никога да не му се беше случвало.

Родителите му бяха загинали. Той беше видял как се случва. Смъртта беше дошла от небето, това си спомняше той. Всеки път в спомените му вали.

Ксандър спря и всички останали го последвахме. За моя изненада той направи жест към игралната маса, където всички играеха един срещу друг. Ксандър обикновено не играе на такива игри. Той обича да бъде в група, да печели, когато има голяма конкуренция и повече играчи, с които да се състезава. Така доказва по-добре възможностите си — повече предизвикателства, повече варианти. Не толкова лично.

— Искаш ли да играем? — попита Ксандър.

Обърнах се да видя на кого говори.

Кай.

— Добре — отвърна той без колебание, с абсолютно спокоен глас. Гледаше втренчено Ксандър, чакаше следващия му ход.

— Каква игра да изберем? На умения или късмет?

Да не би да долових някакво предизвикателство в гласа на Ксандър? Лицето му обаче оставаше напълно спокойно, също като това на Кай.

— За мен е без значение — отговори Кай.

— Игра на късмет да бъде тогава — каза Ксандър, което беше поредната изненада. Той мрази случайността. Винаги е предпочитал игрите, в които се изискват истински умения.

С Ем и Пайпър останахме прави, за да гледаме, а двете момчета седнаха на масата и поставиха игралните си карти в скенера на масата. Ксандър извади тестето с картите, червени с черни маркировки в центъра, и ги подреди на две равни купчинки.

— Искаш ли да започнеш пръв? — попита той.

Кай кимна и се протегна да изтегли карта.

— На какво играят? — попита някой до мен. Ливи. Беше дошла тук заради Кай, сигурна бях. Очите ѝ се взираха собственически върху положените му върху картите ръце.

Ръцете му не са твои, не ги гледай така, помислих си аз, но в същия миг си спомних, че не бяха и мои. Трябваше да гледам Ксандър. Трябваше да се надявам той да спечели.

— „Дилемата на затворника“ — каза застаналата до мен Ем. — Играят на „Дилемата на затворника“.

— Какво е това? — попита пак Ливи.

Не знаеше каква е играта? Обърнах се изненадана към нея. Това беше една от най-простите, най-известните игри. Ем се опита да обясни на Ливи, като снижи гласа си, за да не притеснява играчите.

— Двамата обръщат едновременно карта от своята купчинка. Ако имат четни карти, получават по две точки. Ако имат нечетни, получават по една точка.

Ливи я прекъсна:

— А какво става, ако единият има четна, а другият нечетна карта?

— Тогава този, който е обърнал нечетната карта, получава три точки. Този с четната не получава никакви точки.

Очите на Ливи се спряха върху лицето на Кай. Изпитвах ревност, но същевременно си казах, че дори да виждаше в него това, което виждах и аз — в което се съмнявах — тя не знаеше нищо за него. Щеше ли да се интересува още от Кай, ако знаеше, че е класифициран като Отклонение?

Внезапно ме прониза една мисъл: щях ли да се интересувам толкова от него, ако не знаех, че е Отклонение? Никога не бях обръщала по-специално внимание на Кай, преди да разбере какъв е статутът му.

И преди да видиш лицето му на микрокартата си, напомних си аз. Естествено, това провокира интереса ти. Освен това. Не се предполагаше да проявяваш интерес към никого преди Подбора си.

Малко ми прилоша от мисълта, че Ливи може да вижда истинската същност на Кай по някакъв по-чист начин; просто да се интересува от него. Без скрити причини. Без гъсти гори и храсталаци. Без допълнителни пластове в искреното, простичко привличане към него.

Внезапно осъзнах обаче, че никога нямаше да разбере. Тя също можеше да крие нещо, като мен. Всички може би криехме по нещо.

Насочих вниманието си отново към играта и се загледах в лицата на Кай и Ксандър. Никой от тях не мигваше, не правеше паузи, преди да обърне карта, ръцете им не трепваха.

В крайна сметка се оказа, че това нямаше никакво значение. Кай и Ксандър завършиха кръговете с равен брой точки. И двамата спечелиха и загубиха еднакъв брой ръце.

— Да се поразходим малко — обърна се Ксандър към мен, щом приключиха играта. Искях да погледна към Кай, преди да преплета пръсти с пръстите на Партньора си, но не го направих. И аз трябваше да играя играта. Кай със сигурност щеше да разбере.

А Ксандър? Ако знаеше за Кай и за мен, и за думите, които бяхме споделили на Хълма?

Отблъснах мисълта надалече, докато се отдалечавахме от масата. Ливи веднага се настани на освободеното място и започна да си говори с Кай.

С Ксандър се запътихме към коридора. Чудех се дали ще ме целуне и как щях да реагирам, ако го направеше, но вместо това той ми прошепна тихо и спокойно:

— Кай губи нарочно.

— Какво?

— Губи нарочно, когато играе на игрите.

— Измисляш си. Не е загубил.

Не разбирах какво си беше наумил Ксандър.

— Не тази вечер. Сега беше въпрос на късмет, а не на умение. Когато играе на игри за умения, тогава губи. Наблюдавам го от известно време. Много внимава, но съм сигурен, че губи съзнателно.

Гледах го втренчено, не бях сигурна как да реагирам.

— Лесно е да се провалиш на игра за умение, особено когато играят повече хора. Или игра като шах, където просто можеш да поставяш фигурите си на погрешните места и да се преструваш, че го правиш естествено. Но днес в играта на късмета, един срещу друг не загуби. Не е глупак. Знаеше, че го наблюдавам — засмя се леко Ксандър. После отново стана сериозен. — Само че не разбирам защо?

— Какво защо?

— Защо ще се проваля нарочно в толкова много игри? Много добре знае, че Служителите ни следят. Знае, че търсят хора, които играят добре. Знае, че игрите ни вероятно влияят върху избора на работните призвания и назначения. Няма никакъв смисъл. Защо не иска да разберат колко е умен? Защото той е умен.

— Няма да кажеш на никого за това, нали?

Внезапно се притесних ужасно много за Кай.

— Разбира се, че няма — отвърна Ксандър замислено. — Сигурно си има своите причини. Уважавам това.

Ксандър беше прав. Кай имаше своите причини и те бяха доста сериозни. Прочетох ги на последната салфетка, онази с петната, които знаех, че са от доматиен сос, но изглеждаха като кръв. Стара, засъхнала кръв.

— Да поиграем още малко — каза Кай, когато се върнахме. Не откъсваше очи от Ксандър. Примигна за миг и ми се стори, че погледна надолу към ръцете ни, към все още вплетените ни пръсти, но не бях сигурна. Лицето му не разкриваше нищо.

— Добре — отвърна Ксандър. — Късмет или умение?

— Умение — предложи този път Кай. Нещо в изражението му ми подсказа, че този път няма да загуби нарочно. Може би тази игра искаше да спечели.

Ем извъртя очи и направи жест към момчетата, сякаш казваше: Можеш ли да повярваш колко са примитивни? Но и двете ги последвахме до другата маса. Ливи също дойде.

Седнах между Кай и Ксандър, на еднакво разстояние от двамата. Сякаш бях парче метал, а те бяха магнити и ме теглеха към себе си. И двамата бяха рискували заради мен — Ксандър с артефакта, Кай със стихотворението и писането.

Ксандър беше подбран за мой Партньор, беше най-старият ми приятел и един от най-добрите хора, които познавах. Когато се целунахме, беше прекрасно. Той ме привличаше и двамата бяхме свързани със здравите нишки на хиляди различни спомени.

Кай не беше моят Партньор, но би могъл и да бъде. Той ме научи как да изписвам името си, как да съхраня стихотворенията си, как да издигам кули от камъни, които изглеждат така, сякаш всеки момент ще паднат, но не го правят. Никога не се бяхме целували и не знаех дали това някога ще се случи, но си мислех, че ще бъде повече от прекрасно.

Чувствах се неудобно от чувствата, които изпитвах, от всяка мисъл, която ме свързваше с него. Всяка пауза, всяко движение, което извършваше, когато преместваше черно-сивите фигури по дъската. Искях да се протегна и да сграбча ръката му, да я придърпам и да я поставя върху сърцето си, точно там, където ме болеше най-много. Не знаех дали това ще ме излекува, или ще ме унищожи напълно, но поне щях да сложа край на постоянното, раздиращо очакване.

Ксандър играеше дръзко и умно, Кай — с някаква по-дълбока и премерена интуиция; и двамата бяха силни играчи. Бяха равни.

Беше ред на Кай. В паузата, преди да направи своя ход, Ксандър го наблюдаваше внимателно. Ръката на Кай се вдигна над дъската. За момент, докато държеше фигурата във въздуха, видях къде трябва да я постави, за да спечели, и знаех, че и той го знаеше, че е планирал цялата игра заради този последен ход. Погледна към Ксандър, той отвърна на погледа му, двамата бяха откъснати от всички останали, сами в целия свят, изправили се пред някакво предизвикателство, което беше много по-сериозно и по-отдавнашно от случващото се на тази дъска.

И тогава Кай придвижи ръката си по-напред и постави фигурата си на място, където Ксандър имаше възможност да я вземе и в крайна сметка да победи. Кай не се поколеба, след като избра мястото; сложи фигурата си на дъската с рязко движение, облегна се назад в стола си и се загледа в тавана. Стори ми се, че видях далечен намек за усмивка на устните му, но не можех да съм сигурна; тя изчезна по-бързо от снежинка, разтапяща се по релсите на въздушния влак.

Ходът на Кай не беше най-съвършеният, който би могъл да направи, но не беше и глупав. Беше ход на средно добър играч. Когато сведе очи от тавана, погледите ни се срещнаха, задържаха се един в друг така, както преди секунди беше задържал фигурката си във въздуха. През това кратко мълчание той ми каза нещо, което не би могъл да ми каже на глас.

Кай можеше да играе тази игра. Можеше да играе всичките им игри, включително тази, която току-що беше загубил. Знаеше прекрасно как да играе и точно затова губеше всеки път.

21.

На следващия ден ми беше трудно да се съсредоточа в сортирането. Съботите са за работа; няма занимателни дейности, така че вероятно щях да срещна Кай едва в понеделник. Едва тогава щях да мога да си поговоря с него за историята му. Нямах да мога да му кажа: Съжалявам за родителите ти. Бях казвала тези думи и преди, когато за пръв път беше дошъл да живее при Маркъм и всички го бяхме приветствали и изразили съболезнованията си.

Но сега вече знаех какво наистина беше станало и беше различно. Преди знаех, че са умрели, но не знаех как. Не знаех, че е видял смъртоносен дъжд от небето и безпомощен го е наблюдавал как вали. Изгарянето на салфетката с тази част от неговата история беше едно от най-трудните неща, които бях правила някога. Също като книгите в Реставрационната и като стихотворението на дядо историята на Кай се превърна парченце по парченце в пепел и от нея не остана нищо.

С малко изключение. Той я помнеше, а сега и аз.

На екрана ми се появи съобщение от Нора и прекъсна сортирането ми. „Моля, явете се при надзорника си“. Повдигнах глава, за да погледна над другите работни места към Нора, и внезапно станах на крака от изненада.

Служителите се бяха върнали за мен.

Те ме наблюдаваха, докато вървах по пътеката между другите работници, и мисля, че видях одобрение в очите им. Отдъхнах си.

— Поздравления — каза сивокосият Служител, когато стигнах при тях. — Постигна много добри резултати на изпита си.

— Благодаря ви — отвърнах почтително, както правех винаги със Служителите. Но този път наистина го мислех.

— Следващата стъпка е истинското сортиране — продължи Служителят. — В някакъв момент в близко бъдеще ще дойдем и ще те придружим до мястото, където ще се проведе този изпит.

Кимнах. Бях чувала и за това. Водят те да сортираш нещо истинско — реална информация, например новини, или реални хора, или дейност за клас ученици, за да видят как прилагаш уменията си в истинския живот. Ако се справиш минаваш на следващото стъпало, което най-вероятно е официалното ти работно назначение.

Ставаше много бързо. Всъщност напоследък ми се струваше, че всичко някак се е забързало: припряното изземване на артефактите от домовете на хората, внезапното отпътуване на майка ми, а сега и това — още и още от нас напускаха училище по-рано тази година.

Служителите изчакваха да отговоря нещо.

— Благодаря ви — казах отново аз.

Този следобед майка ми беше получила съобщение в работата си: „Приберете се у дома и си пригответе багажа“. Пращаха я отново някъде, този път дори за по-дълго време от предишния път. На татко това никак не му хареса, нито пък на Брам. Както и на мен.

Седях на леглото и я гледах как си приготвя багажа. Сгъна двата си допълнителни чифта ежедневни униформи. Сгъна пижамата си, бельото си, чорапите. Отвори цилиндъра си с таблетки и ги провери.

Една липсваше, зелената. Мама вдигна поглед към мен, а аз извърнах очи встрани.

Явно тези пътувания бяха по-тежки, отколкото изглеждаха, и внезапно осъзнах, че виждайки липсващата таблетка, не бях станала свидетел на слабостта ѝ, а на пример за нейната сила. Това, с което се справяше, беше достатъчно трудно, за да я накара да вземе зелената таблетка, така че сигурно ѝ е много тежко да го сдържа в себе си, да не го сподели с нас. Но тя беше силна и беше заключила тайните си, защото така ни защитаваше.

— Касия? Моли?

Татко влезе в стаята и аз се надигнах от леглото, за да ги оставя насаме. Пристъпих към мама, за да я прегърна. Щом я доближих, тя вдигна отново глава, очите ни се срещнаха и аз ѝ се усмихнах. Искях да разбере, че бях осъзнала — по-рано не биваше да се извързвам встрани. Не се срамувах заради нея.

Знаех колко трудно е да се пази тайна. Можеше да съм сортировач като баща си и като дядо си преди него, но освен това бях и дъщеря на майка си.

В понеделник сутринта с Кай влязохме сред дърветата и открихме мястото, където предишния път времето беше спряло за нас. Започнахме отново да маркираме с червените ленти. Искаше ми се и за всичко останало да беше толкова лесно да започнем оттам, където бяхме спрели. Отначало се поколебах, защото не желяех да наруша спокойствието, царящо в гората, с ужаса от Външните провинции, но той беше страдал толкова дълго време сам, че не можех да понеса да чака дори минута още.

— Кай. Съжалявам. Толкова съжалявам, че ги няма.

Той не каза нищо; бореше се да завърже една лента около особено бодлив храст. Ръцете му трепнаха леко. Знаех какво означава такъв кратък момент на загуба на контрола за човек като него и исках да го утеша. Поставих ръката си на гърба му плахо, нежно, само колкото да усети, че съм тук. В мига, в който дланта ми докосна плата на блузата му, той се завъртя и се обърна към мен; болката в очите му ме отблъсна рязко назад. Погледът му сякаш ме умоляваше да не казвам нищо повече; достатъчно беше, че знаех. Може би дори беше прекалено много.

— Кой е Сизиф? — попитах, опитвайки се да измисля нещо, което да го откъсне от станалото. — Веднъж го спомена. Когато Офицерът каза, че ще се катерим по Хълма.

— Човек, за когото ми разказаха преди много време. — Кай се изправи и тръгна напред. Личеше си, че днес има нужда да ходи, да продължава да се движи още и още. — Беше една от любимите истории на баща ми. Мислех, че иска да е като него, защото Сизиф е бил много изобретателен, хитър и винаги причинявал проблеми на Обществото и на Служителите от своето време.

Кай никога досега не бе споменавал баща си. Гласът му беше спокоен, не можех да разбера от тона му какво е изпитвал към човека, умрял преди години, към човека, чието име държеше в ръката си на рисунката.

— Една от историите е за това как Сизиф веднъж помолил някакъв Служител да му покаже как работи оръжието му и после го обърнал срещу Служителя.

Сигурно съм изглеждала шокирана, но Кай беше очаквал изненадата ми. Очите му бяха изпълнени с топлина, когато ми обясни:

— Това е много стара история, от времената, когато Служителите са носели оръжие. Вече не ги използват.

Това, което не каза, но и двамата знаехме, беше: Защото не им се налага да ги използват. Заплахата от лишаване от всякакъв статут, от изваждане от Обществото беше достатъчна да държи всички под контрол.

Той се обърна и започна да си проправя път напред. Гледах го как се движи, мускулите на гърба му изпъкваха на сантиметри пред мен, следвах го отблизо, за да мога да преминавам през клоните, които той държеше повдигнати за мен. За миг ми се стори, че гората и Кай ухаят по един и същи начин. Зачудих се как ли мирише салвията, ароматът, който беше написал, че му е любимият. Надявах се отсега нататък уханието на тази гора да му стане любимо. На мен поне беше.

— Обществото решило, че трябва да накаже Сизиф по специален начин, защото се осмелил да мисли, че може да е умен като един от тях, макар да не бил Служител, нито дори гражданин. Той бил никой. Отклонение от Външните провинции.

— Какво му направили?

— Дали му работа. Трябвало да бута един камък, огромен камък, до върха на планината.

— Това не звучи толкова ужасно — усетих облекчение в гласа си. Ако историята беше свършила добре за Сизиф, може би щеше да има добър край и за Кай.

— Не било така лесно, както звучи. Тъкмо когато достигал върха, камъкът се изгърколвал обратно надолу и той трябвало да започне отначало. Това ставало всеки път. Никога не успял да докара камъка до върха. Бил осъден завинаги да опитва.

— Разбирам — казах аз. Беше ми ясно защо нашето изкачване на малкия хълм напомняше на Кай за Сизиф. Ден след ден правехме едно и също: изкачвахме се там и слизахме долу. — Но ние стигнахме до върха на хълма.

— Но никога не ни позволиха да останем там по-дълго — напомни ми Кай.

— Той от твоята провинция ли е бил? — спрях за момент, защото ми се стори, че чух свирката на Офицера, но се оказа просто пискливият глас на някаква птичка сред гъстите корони на дърветата над главите ни.

— Не знам. Не знам дори дали е истински — каза Кай. — Дали наистина е съществувал.

— Тогава защо ми разказа историята му?

Не разбирах и се почувствах предадена. Защо ми разказа за този човек и ме накара да му съчувствам, когато дори нямаше доказателства, че е живял някога. Кай се забави малко, преди да отговори, очите му бяха разширени, дълбоки като океаните в приказките или като небето, което се отразяваше в тях.

— Дори той да не е съществувал и това, което се разказва за него, да не е станало наистина, мнозина от нас са го изживели точно по същия начин. Значи в известен смисъл е истина.

Мислех за това, което ми каза, докато се придвижвахме напред, бързо, уверено, и си помагахме да се промъкваме през шубраците и погъстите места на гората. Наоколо се разнасяше миризма, която бях усетила и преди на гниене и разруха, но не се виждаше нищо, което би могло да я предизвика. Миришеше почти красиво, богато, това беше миризмата на растенията, които се завръщаха към земята, на дърветата, превръщащи се в прах.

Може би Хълмът криеше нещо. Спомних си думите и рисунките на Кай и осъзнах, че никое място не е напълно добро. Никое място не е напълно лошо. Досега мислех само в черно и бяло. Първо смятах, че Обществото ни е съвършено. В нощта, в която дойдоха да ни приберат артефактите, смятах, че е зло. Сега просто не знаех какво да мисля.

Кай заличи линиите за мен. Но това ми помогна да видя своя свят по-ясно.

Надявах се, че бях направила същото за него.

— Защо падаш нарочно, когато играеш? — попитах го, докато спряхме на една малка полянка.

Лицето му се изопна.

— Трябва да го правя.

— Всеки път? Не си ли позволяваш поне да помислиш да победиш?

— Винаги мисля как побеждавам — отвърна Кай. В очите му отново се беше появил огън; повдигаше клоните на едно дърво, за да направи път и на двама ни. Отмести една клонка встрани и задържа друга, за да мина отдолу, но аз останах точно там, до него. Той ме погледна, лицето му беше едновременно изпъстрено със сенките на

листата и огряно от слънцето. Очите му бяха вперени в устните ми и ми беше ужасно трудно да проговоря, макар да знаех какво искам да кажа.

— Ксандър се досети, че губиш нарочно.

— Знам — каза Кай. В тъгълчетата на устните му се появи усмивка, същата като онази миналата вечер. — Други въпроси?

— Само един. Какъв цвят са очите ти?

Исках да знам какво мисли, как се вижда самият той — истинският Кай, когато се осмелява да се изправи срещу себе си и да се погледне.

— Сини — отвърна той изненадано. — Винаги са били сини.

— Не и за мен.

— Така ли? Какви са според теб? — все още беше леко объркан, смутен.

— Различни — казах аз. — Първо реших, че са кафяви. По едно време мислех, че са зелени, а друг път, че са сиви. Но най-често са сини, наистина.

— Какви са сега?

Отвори ги нарочно повече, приближи се към мен, позволи ми да погледна в тях толкова дълго и дълбоко, колкото исках. И там имаше толкова много какво да се види. Бяха сини и черни, и с други цветове, и знаех някои от нещата, които те бяха видели, и какво се надявах да виждат сега. Мен. Касия. Да види какво чувствам, коя съм аз.

— Е? — попита Кай.

— Всякакви — отвърнах аз. — Те са с всички цветове, които познавам.

За част от секундата никой от нас не направи нищо, бяхме като заключени в очите на другия, тук, под клоните на този Хълм, който може би никога нямаше да изкачим. Аз първа помръднах. Минах покрай него и се промуших под някакви огромни листа, а после прекрачих малко паднало дърво.

Зад себе си чух как Кай направи същото.

Влюбвах се. Бях влюбена. И не в Ксандър, макар че го обичах. Сигурна бях, както бях сигурна и че това, което изпитвах към Кай, беше нещо различно.

Докато връзвах поредната червена лента на едно паднало дърво, тайничко си пожелах и нашето Общество, и всичките му системи,

включително и Подборът, да паднат като него, за да мога да бъда с Кай. В същия миг осъзнах, че желанието ми беше ужасно егоистично. Дори падането на Обществото да направеше живота на някои хора по-добър, животът на мнозина други щеше да стане по-лош. Коя бях аз, та да се опитвам да променям нещата, да проявявам алчност, да искам повече? Ако Обществото ни се променеше и нещата станеха различни, коя бях аз да казвам на момичетата, които сега се наслаждаваха на сигурен и защитен живот, че вече ще имат право на избор, но ще живеят по-несигурно. Заради мен?

Знаех отговора — бях никой. Просто една от всички, които съставляваха мнозинството. През целия ми живот досега обстоятелствата бяха на моя страна. Защото следвах правилата. И така трябваше да бъде.

— Касия — обърна се Кай към мен. Отчупи клонка и я наведе към земята, за да изпише нещо с бавно движение в пръстта на горската земя. Трябваше първо да разчисти пласта паднали листа, под които един паяк прибяга бързо и се скри между камъните. — Виж — каза Кай. Беше нарисувал друга буква. И.

Коленичих до него на земята, благодарна за разсейването. Буквата ми беше позната, но все пак ми отне малко време, за да направя извивката добре. Въпреки практиката, ръцете ми все още не бяха съвсем привикнали към писането; да пишеш на ръка беше толкова по-различно от тракането по клавиатурата. Когато го направих както трябва, вдигнах глава и видях, че Кай ми се усмихва.

— Е, вече знам и „й“ — казах и му се усмихнах в отговор. — Странно е. Мислех, че ще караме по азбуката.

— Ще го направим. Но мисля, че така знаеш всички най-хубави букви.

— Какво мога да напиша с тях? — опитах да се пошегувам. — А, да, май вече знам всички букви и за твоето име.

— Да, знаеш ги — съгласи се Кай. Вече не се усмихваше, но очите му продължаваха да ме гледат закачливо.

Свирката изсвистя някъде зад и под нас. Щом я чух, се зачудих как е възможно да помисля, че песента на птичка по-рано прилича дори малко на нея. Едната звучеше металически, беше изкуствена, направена от хората, а другата просто пееше — високо, чисто и същевременно нежно, изпълнена с живот.

Въздъхнах и прокарах ръката си по пръстта, сливайки буквите отново със земята, от която бяха направени. После се протегнах към един камък, за да издигна пирамида. Кай направи същото. Заедно построихме този знак, нашата малка мимолетна вечност, камък по камък.

Когато поставих последния камък върху купчината, Кай положи ръката си върху моята. Не се отдръпнах. Не исках нещо да падне и ми харесваше допирът на топлата му длан от едната страна и прохладната гладка повърхност на камъка от другата.

После вдигнах бавно ръката си, все още долепена до неговата, и пръстите ни се преплетоха.

— Никога няма да бъда подбран за двойка с някого, каза той; погледът му пробяга от ръцете ни към лицето ми и се спря в очите ми. — Аз съм Отклонение.

Чакаше реакцията ми.

— Но не си Аномалия.

Исках някак да разведрия атмосферата, да го накарам да види нещо хубаво, но веднага разбрах, че бях сбъркала. Нямаше и не можеше да има нищо хубаво в тази ситуация.

— Все още не, каза той, но иронията в гласа му ми се стори пресилена.

Едно е да направиш избор и съвсем друго никога да не си имал тази възможност. Чувство на студена самота пропълзя през тялото ми. Какво ли е да бъдеш сам? Да знаеш, че никога няма да можеш да избереш нещо друго?

И тогава осъзнах, че статистиките, които Служителите ни даваха, не ме интересуваха. Знаех, че много хора бяха щастливи, и се радвах за тях. Но това беше Кай. Дори да беше единственият човек, който щеше да остане самотен край пътя, докато всички останали деветдесет и девет процента бяха щастливи и с пълноценен живот, това вече не ме устройваше.

Не беше правилно. Осъзнах, че не ме е грижа за офицера, който ни чакаше в подножието на Хълма, нито за другите от групата, катерещи се сред дърветата, нито за когото и да било друго. И тогава разбрах колко опасно беше всичко това.

— Но ако можеше да бъдеш подбран за двойка — попитах тихо аз, — какво щеше да бъде момичето за теб?

— Ти — каза той, без да ме изчака да довърша. — Щеше да си ти.

Не се целунахме. Не направихме нищо, просто стояхме там, хванати за ръце, със затаен дъх. Вече не можех да си отида кротко, нито сред тъмнината, нито сред светлината. Дори и от това да зависеше сигурността на родителите ми, на семейството ми.

Дори и заради Ксандър.

22.

Няколко дни по-късно седях в часа по Език и грамотност и зяпах инструкторката, която ни обясняваше колко е важно да се съставят сбити и ясни съобщения, когато общуваш по комуникационния портал. После, сякаш за да илюстрира твърдението ѝ, едно такова съобщение дойде по главния портал в класната стая.

„Касия Рейес. Процедурно съобщение. Забелязано е Нарушение. Ще ви потърси Служител, за да ви ескортира“.

Всички погледи се впериха в мен. В стаята се възцари пълна тишина: учениците спряха да печатат по клавиатурите си, пръстите им застинаха. Дори по лицето на инструкторката премина изражение на чиста изненада; тя не се и опита да продължи да преподава. Беше минало много време, откакто някой тук беше извършвал Нарушение. Особено такова, което си заслужаваше да бъде обявено публично.

Изправих се.

В известен смисъл бях готова за това. Очаквах го. Никой не може да наруши толкова много правила и да не бъде хванат в някакъв момент.

Събрах четеца и записвача си, пхнах ги в чантата си при цилиндъра с таблетките. Изведнъж ми се стори много важно да бъда готова за идването на Служителката. Защото изобщо не се съмнявах кой Служител щеше да дойде за мен този път. Първата, от градинката пред Игралния център, онази, която ми каза, че всичко ще бъде наред и нищо няма да се промени след моя Подбор.

Дали ме беше излъгала? Или беше казала истината и всички решения, които бях взела след това, бяха превърнали думите ѝ в лъжа?

Учителката ми кимна и аз напуснах стаята; бях ѝ благодарна за този простичък мил жест.

Коридорът беше пуст и дълъг, повърхността на пода лъщеше и леко се пързеляше от скорошното измиване. Поредното място, където не ми беше позволено да тичам.

Нямах търпение да дойдат да ме вземат. Тръгнах по коридора, стъпвах внимателно по подредените в прави линии плочки, за да не се подхлъзна и да не падна. Внимавах за всичко. Внимавах да не се затичам, докато очите им ме наблюдаваха.

Тя беше там, в градинката до училището. Трябваше да мина по алеята и да седна на поредната пейка в нейно присъствие.

Тя чакаше. Аз вървах.

Жената не се изправи, за да ме посрещне. Приблжих я, но не седнах до нея. Навън беше слънчево и присвих очи, защото белотата на униформата ѝ и металната пейка ме заслепяваха — и двете бяха остри, с ясни очертания, искрящи на слънчевата светлина. Запитах се дали виждаме нещата различно сега, когато и двете вече знаехме, че пред нас има и друго, не само това, което се надяваме да видим.

— Здравей, Касия — каза тя.

— Здравейте.

— Напоследък името ти се появи в докладите на няколко министерства. — Направи ми жест с ръка да седна. — Каква е според теб причината за това?

Може да има множество причини, помислих си аз. Откъде да започна? Не предадох артефакти, прочетох откраднати стихотворения, научих се да пиша. Влюбих се в някого, който не е избран за мен, и скрих това от истинския си Партньор.

— Не съм сигурна — казах.

Жената се изсмя.

— О, Касия. Последния път, когато говорихме, беше толкова честна с мен. Трябваше да знам, че няма да продължи дълго. — Посочи пак към мястото до нея на пейката. — Седни.

Подчиних се. Слънцето блестеше точно над главата на Служителката, светлината не беше ласкава към нея. Кожата ѝ изглеждаше като хартия, овлажнена от потта. Очертанията ѝ се размиваха, униформата и отличителните ѝ знаци ми се струаха помалки, не така всесилни, както последния път. Казах си, че не трябва да се паникьосвам, не трябва да издавам нищо и никого, особено Кай.

— Не е необходимо да проявяваш скромност — каза тя. — Със сигурност имаш някаква представа как си се справила на теста си за сортиране.

Слава Богу. Затова ли е тук? Ами Нарушението?

— Имаш най-високия резултат тази година. Разбира се, всички те искат в своето министерство. Ние и Министерството на Подбора винаги имаме нужда от добри разпределители.

Усмихна ми се. Също като преди, тя предлагаше облекчение и утеха, възвръщаше ми увереността къде е моето място в обществото. Чудех се защо тогава я мразех толкова много.

След секунда разбрах.

— За съжаление трябваше да кажа на изпитващите Служители, че ако не видим промяна в някои от личните ти отношения, няма да пожелаем да те наемем. Трябваше да им спомена, че може би няма да си подходяща и за други работни назначения, свързани със сортираща дейност, ако нещата продължават по същия начин.

Не гледаше към мен, докато казваше всичко това; наблюдаваше фонтана в центъра на градинката, който, внезапно забелязах, беше пресъхнал. После се обърна и се втренчи в мен, а аз усетих как пулсът ми се ускорява и сърцето ми сякаш затуптя във върховете на пръстите ми.

Тя знаеше. Може би не всичко, но нещичко поне знаеше.

— Касия — каза жената с мил глас. — Тийнейджърите са неспокойни, кръвта им бушува. Склонни са да се бунтуват. Това е част от израстването. Всъщност, когато проверих данните ти, за теб наистина е предвидено, че ще изпиташ някои от тези емоции.

— Все още не разбирам за какво говорите.

— Разбира се, че знаеш, Касия. Но няма за какво да се притесняваш. Може да изпитваш определени чувства към Кай Маркъм в момента, но докато навършиш двайсет и една години, има деветдесет и пет процента вероятност да си ги преодоляла.

— С Кай сме приятели. И партньори в туристическите походи.

— Смяташ ли, че това не е станало и преди? — служителката сякаш се забавляваше от разговора ни. — Почти седемдесет и осем процента от тийнейджърите, които вече са подбрани в двойка, преживяват младежки флиртове. И повечето от тях се случват в годината на и непосредствено след Подбора. В това няма нищо необичайно.

Най-силно мразех Служителите именно когато правеха това: когато се държаха така, сякаш бяха виждали всичко и преди, сякаш

бяха виждали мен преди. А всъщност изобщо не ме виждаха. За тях бях само данни на екрана.

— Обикновено в тези ситуации просто се усмихваме и оставяме нещата да отшумят от само себе си. Но тук рискът е по-голям за теб заради статута на Кай като Отклонение. Да имаш флирт с член на Обществото с добър статут е едно. За вас двамата обаче положението е съвсем различно. Ако нещата продължат да се развиват, ти самата рискуваш да бъдеш обявена за Отклонение. Кай Маркъм, естествено, ще бъде върнат във Външните провинции. — Кръвта във вените ми изстина, но тя не беше приключила с мен. Жената навлажни леко устните си, които бяха пресъхнали като фонтана зад нея. — Разбираш ли?

— Не мога да спра да говоря с него. Той ми е партньор в туристическите дейности. Живеем в един и същи квартал...

Тя ме прекъсна.

— Разбира се, че можеш да говориш с него. Но има други линии, които не бива да прекращаваш. Целувките например. — Усмихна ми се. — Не искаш Ксандър да научава затова, нали? Не искаш да го загубиш.

Бях бясна и лицето ми сигурно ме издаваше. Но това, което казваше, беше вярно. Не исках да загубя Ксандър.

— Касия. Съжаляваш ли за решението си да се включиш в Подбора? Би ли предпочела да бъдеш Самотница?

— Не става дума за това.

— А за какво?

— Мисля, че хората трябва да могат сами да избират кой да бъде техният Партньор — казах колебливо.

— И къде ще свърши това, Касия? — попита ме жената търпеливо. — Може би след това ще кажеш, че хората трябва да могат сами да избират колко деца да имат и къде да живеят? Или кога да умрат?

Мълчах не защото бях съгласна с нея. Мислех за дядо. „Не си отивай кротко.“

— Какво Нарушение съм извършила? — попитах аз.

— Моля?

— Когато ме извикаха по портала, за да изляза от часовете, в съобщението се казваше, че съм извършила Нарушение.

Служителката се засмя. Смехът ѝ беше лек и приятелски, от което ме побиха студени тръпки.

— О, това беше грешка. Още една, както изглежда. Явно с теб постоянно се случват такива неща. — Наклони се към мен. — Не си извършила Нарушение, Касия. Не още.

Изправи се. Взирах се в сухия фонтан и си мислех колко хубаво би било в него отново да има вода.

— Това е предупреждение, Касия. Разбираш ли го?

— Разбирам — отвърнах аз. Думите ми не бяха напълно лъжа. Наистина я разбихах, на едно определено ниво. Знаех защо тя трябваше да поддържа ред и стабилност и една част от мен уважаваше задачата ѝ. И това ме вбесяваше повече от всичко.

Когато най-накрая отвърнах на погледа ѝ, тя изглеждаше доволна.

Знаеше, че е спечелила. Видя в очите ми, че няма да рискувам да навредя на Кай по никакъв начин.

— Има доставка за теб — каза ми Брам, когато се прибрах у дома; изглеждаше въодушевен. — Някакъв човек я донесе. Сигурно е нещо хубаво. Трябваше да оставя отпечатъците си на скенера му, когато я приемах.

Последва ме в кухнята, където на масата ме чакаше малък пакет. Погледнах към кафявата хартия, с която беше увит, и се замислих колко много от историите на Кай можеха да се поберат върху нея. Но вече не можеше да го прави. Беше прекалено опасно. И все пак не можах да устоя и махнах опаковката много внимателно. Пригладих я грижливо с ръка, сгънах я, без да бързам. Това направо побърка Брам.

— Хайде! Побързай де!

Не всеки ден се случват доставки.

Когато най-накрая с Брам видяхме какво има вътре в пакета, и двамата ахнахме. Той от разочарование, а аз заради чувство, което не можех съвсем ясно да определя. Копнеж? Носталгия? Беше парче от зелената рокля, с която бях на моето Тържество на Подбора. Според традицията копринената тъкан беше поставена между две парченца стъкло с малка сребриста рамка по края им. Стъклото и тъканта отразяваха светлината и за момент ме заслепиха, което ми напомни за

огледалцето в изгубената ми завинаги пудриера. Гледах парчето плат и се опитвах да си спомня нощта на Подбора си, когато всички бяхме облечени в розово, червено, златисто, зелено, лилаво и синьо.

Брам изпъшка.

— Само това ли е? Парченце от роклята ти?

— А ти какво очакваше? — остротата в гласа ми ме изненада. — Да не би да се надяваше, че ще ни върнат артефактите? Може би смяташе, че вътре ще бъде часовникът ти? Защото това няма да стане. Няма да получим нищо обратно. Нито пудриерата, нито часовника ти. Нито дядо.

Малкото ми братче ме погледна с изненада, а после на лицето му се изписаха болка и обида. Преди да кажа още нещо, той изхвърча от стаята.

— Брам! — извиках след него. — Брам...

Чух как се затръшна вратата на стаята му.

Вдигнах кутията, в която беше пристигнало зеленото парченце от роклята ми. Щом го направих, осъзнах, че наистина беше с идеалния размер, за да побере в себе си един часовник. Брат ми се беше осмелил да се надява, а аз му се подиграх за това.

Искаше ми се да взема стъклената рамка и да отида в средата на онази градинка. Щях да застана до пресъхналия фонтан и да изчакам Служителката да ме намери. А когато тя се появише и ме попиташе какво правя там, щях да кажа и на нея, и на всички други това, което бях разбрала: даваха ни парченца от истинския живот, а останалата част унищожаваша. И щях да й кажа, че не искам животът ми да се състои от проби и отделни късчета. Внушаваха ни, че можем да вкусим от всичко, но това всичко се превръщаше в нищо в устата ни.

Бяха се усъвършенствали в изкуството да ни предоставят достатъчно свобода, точно толкова, че когато ни се приискаше да скочим и да изръмжим, те ни предлагаха малък кокал и ние го поемахме доволни, претъркулвахме се по гръб и чакахме да ни погъделичкат по коремчетата, както видях да прави едно куче, когато бяхме на гости при родителите на мама във Фермерските земи. Правеха го от десетилетия бяха майстори в това. Защо тогава се изненадвах, че номерът продължаваше да работи и при мен, отново и отново? Въпреки че се срамувах от себе си, бях захапала

кокала. Отнесох го със себе си и го зарових. Кай трябваше да бъде в безопасност. Само това имаше значение.

Не бях вземала зелената таблетка, все още бях по-силна от тях. Но не достатъчно силна, за да изгоря последната частица от историята на Кай, преди да я прочета; парченцето, което той притисна в ръката ми по-рано днес, когато се връщахме от гората. За последен път, казах си сама. Последно, никога вече.

Всичките тези години, макар че не той ги беше убил. Ръцете на Служителите също бяха в червено. Внезапно разпознах единия Служител; жена. Кай беше успял да улови лицето и само с няколко остри щрихи.

Моята Служителка. Беше дошла и за него.

Това беше първата рисунка, на която имаше цвят. Червено слънце, ниско в небето, точно в гънката на салфетката, така че отново беше част от живота и на двете момчета. По-малкият Кай беше изпуснал думите „мама“ и „татко“; вече ги нямаше на рисунката. Забравени или нарочно оставени в миналото, или пък бяха станали толкова неразривна част от него, че вече нямаше нужда да бъдат записвани. Момчето гледаше към по-големия Кай, с протегнати към него ръце.

Бяха прекалено много, не можех да ги отнеса със себе си в новия си живот, на новото място, но никой не забрави кой съм аз.

Аз също не забравих, нито пък хората, които ме наблюдаваха.

Те ме наблюдаваха години наред.

Наблюдават ме и сега.

Ръцете на по-големия, настоящия Кай, бяха пред него, закопчани в белезници, а от двете му страни вървеше по един Служител. Беше боядисал и дланите си в червено — не знаех дали така показваше как изглеждат, след като е бил на работа, или означаваше нещо друго. Кръвта на родителите му след...

23.

На следващата сутрин се събудих от толкова остър и пронизителен писък, че направо се изстрелях от леглото си, откъсвайки със замах датчиците за сън от кожата си.

— Брам! — изкрещях аз.

Той не беше в стаята си.

Изтичах по коридора към стаята на родителите ми. Мама се беше прибрала от пътуването си предната вечер; трябваше и двамата с татко да са там. Но и тяхната стая беше празна и личеше, че са станали неочаквано: видях разхвърляни чаршафи и одеяло, паднало на пода. Изтичах обратно навън. Отдавна не бях виждала спалнята им неоправена и дори в този миг, когато се страхувах толкова много, интимността на общото им легло изпълни очите ми със сълзи.

— Касия? — чух гласа на мама.

— Къде сте? — извиках паникьосано, обикаляйки из цялата къща.

Мама се впусна към мен по коридора, все още облечена в пижамата си. Дългата ѝ руса коса се вееше зад гърба ѝ и тя изглеждаше почти неземно красива, когато ме придърпа в прегръдката си и ме стисна силно.

— Какво е станало? — попита ме тя. — Добре ли си?

— Писъкът — казах аз и се огледах, все още търсейки откъде беше дошъл. И тогава чух и друг звук: звукът на метал върху дърво.

— Не е писък — каза мама с тъжен глас. — Чула си трионите. Режат дърветата в квартала.

Излязох навън, на стъпалата пред къщата, където стояха татко и Брам. И други семейства бяха излезли, мнозина все още по пижами като нас. Тази гледка беше толкова лична, шокираща и необичайна, че отстъпих назад. Не можех да се сетя за друг път, когато бях виждала някой от съседите си в такъв вид.

Или пък можех. Когато Патрик Маркъм излезе и тръгна по улицата по пижама, след като синът му умря, и бащата на Ксандър го

намери и го върна у дома му.

Трионът се впи в дънера на нашето дърво, преряза го толкова бързо и чисто, че отначало си помислих, че нищо не е станало, с изключение на писъка. Дървото си изглеждаше добре за кратко, но в този момент вече беше мъртво. И после падна.

— Защо? — попитах мама.

Когато се забави с отговора си, татко я прегърна и отговори вместо нея:

— Кленовите дървета са станали прекалено голям проблем. Листата им създават хаос и мръсотия през есента. Не растат еднакво. Нашите например са израснали много високи. На Ем са прекалено малки. По някои са се разпространили сериозни болести, така че всички трябва да бъдат отсечени.

Погледнах към нашето дърво — листата му все още се протягаха към слънцето, все още се опитваха да превърнат светлината в храна за себе си. Дворът ни приличаше на съвсем различно място без трите високи дървета пред къщата ни. Всичко изглеждаше някак по-малко. Погледнах и към къщата на Ем. Техният двор, от друга страна, вече не изглеждаше по-различен, след като тъжното им малко дръвче беше изчезнало, онова, което така и не порасна. То си остана просто тънка фиданка със съвсем малко листа на върха.

— Ем няма за какво толкова да съжалява — казах аз. — Не е голяма загуба, че са им отрязали дървото.

— За всички ни е загуба — каза рязко мама.

Миналата нощ, когато не можех да заспя, се промъкнах до стаята им, за да подслушам какво си говореха с татко. Те обаче шепнеха съвсем тихо и не можах да чуя нищо, но мама звучеше уморено и тъжно. Най-накрая се отказах и се пяхнах обратно в леглото си. Сега тя изглеждаше не тъжна, а направо бясна, както стоеше пред къщата със скръстени на гърдите ръце.

Работниците с трионите вече се бяха преместили в другия двор. Отсичането на дърветата беше лесната част. Изтръгването на корените щеше да бъде трудното.

Баща ми притисна силно майка ми в прегръдките си. Той не обичаше дърветата така, както тя; но обичаше други неща, които също бяха унищожени, и я разбираше. Мама обичаше растенията, баща ми

— историята на предметите и на всичко. Те се обичаха един друг. А аз ги обичах и двамата.

Ако извърших Нарушение, нямаше да навредя само на себе си, на Ксандър и на Кай. А и на всички тези хора, които обичах.

— Това е предупреждение — каза мама тихо, почти на себе си.

— Не съм направил нищо! — извика Брам. — Дори не съм закъснявал за училище от седмици!

— Предупреждението не е за теб, скъпи — каза мама. — За някой друг е.

Баща ми постави ръцете си на раменете на мама и я погледна така, сякаш бяха сами на света.

— Моли, обещавам. Аз не...

В същия миг понечих да кажа нещо — не знаех какво, нещо за това, което бях направила, и как всичко е по моя вина. Но преди татко да довърши, а аз да започна, мама каза:

— Предупреждението е за мен.

Обърна се и се прибра, бършейки с ръка сълзите от очите си. Гледах как си отива и вината ме прониза, както трионите бяха разрязали дърветата.

Не мислех, че предупреждението беше за мама.

Ако Служителите наистина можеха да виждат сънищата ни, щяха да бъдат доволни от това, което сънувах миналата нощ. Изгорих последното късче от историята на Кай в инсинератора, но след това продължих да мисля за всичко, което ми беше показал: слънцето беше червено и ниско в небето, когато Служителите бяха дошли за него.

И тогава, когато заспах, сънувах подробно цялата история: Кай, заобиколен от Служители в бели униформи на фона на червеното небе зад гърба му, а слънцето чакаше на хоризонта. Не можех да кажа дали е изгрев или залез, няхах усещане за посоката, в която беше поел сънят ми. Кай не показваше никакъв страх. Ръцете му не трепереха; изражението на лицето му оставаше спокойно. Но аз знаех, че беше уплашен, и когато червената светлина на слънцето заля лицето му, тя приличаше на кръв.

Не исках да виждам тази сцена и наяве, в истинския живот.

Но трябваше да разбере повече.

Как беше успял да избяга последния път? Какво се беше случило?

Две желания се бореха в мен: желанието да остана в безопасност и желанието да знам. Не можех да кажа кое щеше да победи.

Мама почти не проговори във влака по пътя за Разсадника. Поглеждаше към мен и ми се усмихваше от време на време, но знаех, че в мислите си беше някъде другаде. Когато я питах за пътуването ѝ, тя ми отговаряше пестеливо, така че в крайна сметка спрях.

Кай пътуваше с нашия влак и двамата заедно се запътихме към Хълма. Опитах се да се държа приятелски, но дистанцирано — така, както се държахме някога един с друг — макар да исках пак да докосна ръката му, да погледна в очите му и го попитам за историята. За това какво беше станало после.

Едва бяхме влезли в гората и вече не можех повече да се контролирам. Трябваше да го попитам. Докоснах го по ръката, докато вървахме по пътеката към мястото на последната ни маркировка. Когато усети допира ми, той се усмихна и усмивката му сгря сърцето ми; вече не можех да се отдръпна, не можех да го пусна да си отиде. Не знаех дали ще имам силата да го направя, въпреки че желаех да е в безопасност повече, отколкото желаех самия него.

— Кай. Една Служителка се свърза с мен вчера. Тя знае за нас. Те знаят за нас.

Кай кимна.

— Разбира се, че знаят.

— И с теб ли са говорили!

— Направиха го.

За някой, който беше прекарал целия си живот в опити да избегне вниманието на Служителите, Кай изглеждаше прекалено спокоен. Очите му бяха дълбоки както обикновено, но в тях имаше увереност, каквато не бях виждала досега.

— Не си ли притеснен?

Той не ми отговори. Вместо това пхна ръка в джоба на ризата си и извади лист хартия. Подаде ми го. Беше различен от кафявите салфетки или опаковъчната хартия, която досега беше използвал — беше по-бял, по-мек. Текстът не беше написан от него. Беше печатан шрифт от портала, но нещо в него ми се струваше странно.

— Какво е това?

— Закъснял подарък за рождения ти ден. Стихотворение.

Зяпнах — стихотворение? Как? Кай побърза да ме успокои:

— Не се тревожи. Ще го унищожим скоро, за да нямаме проблеми. Няма да отнеме много време да го запомним. — Лицето му светеше от щастие и внезапно осъзнах, че Кай прилича малко на Ксандър, когато е така открит и радостен като дете. Спомних си за сменящите се лица на екрана ми в онзи ден, когато гледах информацията за Партньора си, когато видях Ксандър, а после и Кай. Но сега виждах само Кай. Само Кай и никой друг.

Стихотворение.

— Ти ли го написа?

— Не — каза той, — но е от същия мъж, който е написал другото стихотворение.

Не си отивай кротко в тъмнината.

— Как? — попитах аз. Нямаше други стихотворения от Дилън Томас на портала в училище.

Кай поклати глава, избягвайки въпроса ми.

— Не е цялото. Можех да си позволя само една строфа. — Преди да го попитам какво е дал в замяна на стихотворението, той прочисти гърлото си — леко нервничеше — и сведе поглед към ръцете си. — Харесва ми, защото в него се споменава за рожден ден и ми напомня за теб. Как се почувствах, когато те видях за пръв път онзи ден на басейна. — Изглеждаше объркан и внезапно се натъжи. — Не ти ли харесва?

Държах белия лист в ръце, но очите ми бяха пълни със сълзи и не виждах нищо.

— Ето — подадох му листа. — Ще го прочетеш ли вместо мен?

Обърнах се и тръгнах сред дърветата, почти залитах — толкова бях заслепена от красотата на изненадата му, толкова поразена от възможното и невъзможното.

Зад себе си чух гласа на Кай. Спрях и се заслушах.

Рожденият ми ден започна с водни птици и птици от крилатите дървета, полетели с името ми навред над фермите и белите коне и станах аз в дъждовна есен, и тръгнах през големия порой на всички мои дни^[1].

Тръгнах отново, без да обръщам внимание на пирамидите от камъни, лентите и всичко, което можеше да ме забави. Не ме интересуваше нищо, вървах безгрижно нагоре. Притесних няколко птички, които се разлетяха възмутено над нас и полетяха към небето.

Бяло върху синьо, като цветовете на Градската община. Като цветовете на ангелите.

— Казват твоето име — каза Кай зад мен.

Извърнах се и го видях да стои сред дърветата, с бялото стихотворение в ръка.

Птиците се издигнаха високо във въздуха и виковете им изчезнаха заедно с тях. Сред тишината, която последва, не разбрах кой помръдна пръв, Кай или аз, но ето ни двамата, застанали близо един до друг, без да се докосваме, дъхът ни се сливаше, но не се целувахме.

Кай се наведе към мен, очите му се задържаха в моите, бяхме толкова близо, че чувах как леко шуми листът хартия в ръката му, докато той се движеше. Затворих очи, когато устните му докоснаха лицето ми. Сетих се за пухчето на тополата, което полетя към мен онзи ден във влака. Меко, леко, невинно, изпълнено с обещания.

---

[1] „Стихотворение през октомври“ — стихотворение от Дилън Томас от стихосбирката „И смъртта ще остане без царство“. Превод: Александър Шурбанов, „Народна култура“, 1992 г. — Б.пр. ↑

24.

Кай ми даде три подаръка за рождения ден. Стихотворение, целувка и безнадеждната красива вяра, че нещата може и да се получат. Когато отворих очи, ръката ми полетя сама към бузата ми, към мястото, където устните му ме бяха докоснали, и казах: Не ти подарих нищо за рождения ти ден и дори не знам кога е. А той: Не се тревожи за това.

А аз попитах: Какво мога да направя? И той отговори: Позволи ми да повярвам във всичко това. И ти също повярвай.

И аз го направих.

През целия ден оставих целувката му да гори на бузата ми и в кръвта ми и не прогоних спомена за нея. Целувала съм и съм била целувана и преди. Този път обаче беше различно. Имах чувството, че днес, а не истинският ми рожден ден с Тържеството на Подбора, е денят, от който щях да бележа времето — на преди и след него. Тази целувка и тези думи... За мен бяха начало.

Представях си бъдещето, което никога нямаше да имам — ние двамата заедно. Дори когато по-късно същия ден сортирах, продължавах да мисля за нас; преструвах се, че всяко число, което разпределях в някоя редица, беше послание към Кай. Казвах му, че ще запазя тайната ни. Че ще ни защитя, няма да разкрия нищо. С всяка редица числа, която подреждах правилно, отвличах вниманието от нас.

Тази нощ не беше мой ред да нося датчиците, така че позволих на сънищата ми да ме отведат, накъдето пожелаят. За моя изненада не сънувах Кай на Хълма. Сънувах го как седи на стъпалата пред къщата ни и наблюдава вятъра, който откъсваше листата от кленовото дърво. Сънувах как ме отвежда в уединен салон за вечеря, дърпа стола зад гърба ми, навежда се толкова близко към мен, че даже изкуствените свещи примигват от присъствието му. Сънувах как двамата копаям новорозите в неговия двор и как Кай ме учи да използвам артефакта му. Всичко, което сънувах, беше напълно обикновено и делнично.

Така разбрах, че е сън. Защото простичките, обикновени и делнични неща бяха тези, които никога нямаше да ни позволят да имаме.

— Как? — попитах го на следващия ден на Хълма, след като навлязохме дълбоко в гората и никой не можеше да ни чуе. — Как можем да вярваме, че ще се получи? Служителката заплаши, че ще те върне във Външните провинции, Кай!

Първоначално той не отговори и ми се стори, че крещях, а всъщност говорех съвсем тихо. После минахме покрай пирамидата ни с камъни от предишния ден, а той ме погледна право в очите и кълна се, почувствах онази целувка отново. Но този път върху устните си.

— Чувала ли си за дилемата на затворника? — попита ме Кай.

— Естествено. — Подиграваше ли ми се? — Това е играта, която игра с Ксандър. Всички сме я играли някога.

— Не, не тази. Обществото я промени. Имам предвид теорията, от която е заимствана играта.

Не знаех за какво говори.

— Явно не.

— Ако двама души извършат заедно престъпление, после ги хванат и след това ги разпитат на отделни места, какво ще се случи?

Все още не разбирах.

— Не знам. Какво?

— Това е тяхната дилема. Дали ще се предадат един друг с надеждата, че Служителите ще се смилят над тях — ще сключат ли сделка? Или ще откажат да предадат партньора си? Най-добрият сценарий е и двамата да не кажат нищо. Тогава и двамата ще са в безопасност.

Спряхме близо до няколко паднали дървета.

— В безопасност — повторих аз.

Кай кимна.

— Но това никога не става.

— Защо?

— Защото единият затворник почти винаги предава другия. Казва всичко, което знае, за да спаси живота си.

Мисля, че знаех какво иска от мен. Ставах по-добра в разчитането на очите му, в отгатването на мислите му. Може би защото бях научила историята му и най-накрая знаех повече за него. Подадох

му червена лента; не се опитвахме да не докосваме пръстите си, допирахме ги, преплитахме ги леко, преди да се откъснем един от друг.

Кай продължи.

— Но в съвършения сценарий никой не казва нищо.

— И ти смяташ, че ние можем да го направим?

— Никога няма да сме в безопасност — каза Кай и ме погали по лицето. — Най-накрая го разбрах. Но аз ти вярвам. Ще се пазим един друг, ще се защитаваме толкова, колкото е възможно, дотогава, докато е възможно.

Което означаваше, че целувките ни трябва да останат само обещание, като обещанието, което ни даде нашата първа целувка на бузата ми. Устните ни няма да се срещнат. Все още не. Защото ако го направехме, щеше да бъде извършено Нарушение. Обществото щеше да бъде предадено. Както и Ксандър. И двамата го знаехме. Колко време можехме да откраднем от тях? От себе си? Защото виждах в очите му, че желаете тази целувка толкова силно, колкото и аз.

В живота ни имаше и други неща: много часове работа за Кай, сортиране и училище за мен. Но когато погледнех назад, знаех, че тези моменти няма да бъдат запомнени по начина, по който помнех всяка подробност от тези дни с Кай, когато обикаляхме из Хълма.

С изключение на спомена за една напрегната събота вечер в салона на театъра, където Ксандър държеше ръката ми, а Кай се държеше така, сякаш нищо не се беше променило. Имаше един ужасен момент в края, когато запалиха светлините и видях Служителката от градинката да се оглежда из залата. Когато очите ни се срещнаха, а после погледът ѝ се сведе надолу и видях, че с Ксандър сме хванати за ръце, тя ми се усмихна и изчезна някъде. След като си отиде, погледнах Ксандър и през тялото ми премина някакъв болезнен копнеж, толкова дълбок и истински, че го усещах по-късно всеки път щом се сетех за тази вечер. Не копнеех за Ксандър, а за това, което бяхме имали преди. Когато нямахме тайни един от друг и всичко беше просто, без усложнения.

И все пак. Макар да изпитвах вина спрямо Ксандър, макар да се тревожех за него, тези дни принадлежаха на Кай и на мен. Искях да науча още истории, да напиша още букви. Понякога Кай ме питаше дали си спомням разни неща.

— Помниш ли първия ден на Брам на училище? — попита ме веднъж, докато вървахме бързо през гората, за да наваксаме времето, което бяхме прекарвали в писане в пръстта.

— Разбира се — казах задъхана от бързото ни тичане и от мисълта за ръката му, хванала моята. — Брам искаше да остане вкъщи. Направи сцена на спирката на въздушния влак. Всички го помнят.

Децата тръгват на училище през есента, след като навършат шест години. Предполага се да бъде важна стъпка от съзряването им, подготовка за всички тържества, които тепърва им предстоят. В края на първия успешен ден на училище децата донасят вкъщи малка торта, за да я изядат след вечерята си, както и цветни балони. Не знаех за какво се вълнува най-много Брам — за тортата, която получавахме изключително рядко при специални поводи, или за балоните, които са уникален подарък за Първия училищен ден. В този ден щеше да получи и своите устройства за четене и писане, но Брам не се замисляше много за това.

Когато обаче дойде време да се качи на влака за училището, братчето ми отказа да тръгне.

— Няма да отида — каза той. — Ще остана тук.

Беше сутрин и станцията беше препълнена с хора, които отиваха на работа или училище. Всички глави се обърнаха към нас, докато Брам отказваше да се качи на влака с родителите ни. Баща ми изглеждаше притеснен, но мама владееше ситуацията.

— Не се тревожи — прошепна ми тя. — Служителите, отговарящи за неговия предучилищен център ме предупредиха, че може да се случи. Според наблюденията им Брам може да има малък проблем с това важно за живота му събитие. — После коленичи до него и му каза: — Хайде да се качим на влака. Помисли за балоните. Помисли за тортата.

— Не ги искам.

И после, за всеобща изненада, Брам започна да плаче. Той никога не плачеше, дори като съвсем малък. Увереността изчезна от лицето на мама, тя го прегърна и го стисна силно. Брам беше второто дете, за което някога вече била изгубила надежда. След като ме беше родила бързо и лесно, бяха минали години преди да забременее с него; брат ми се роди седмици преди мама да навърши трийсет и една години,

пределната възраст за раждане на деца. Всички се смятахме за големи късметлии, че имаме Брам, но за мама това беше истинско чудо.

Знаех, че ако продължеше да плаче, щяхме да си имаме проблеми. По онова време на всяка улица живееше Служител, отговарящ за реда.

Затова му казах с висок глас:

— Много лошо за теб. Няма да си получиш четеца и записвача. Никога няма да се научиш да пишеш. Никога няма да можеш да четеш.

— Това не е вярно! — изкрещя Брам. — Мога да се науча.

— Как? — попитах го аз.

Той присви очи, но поне спря да плаче.

— Все ми е едно, не искам да чета и да пиша.

— Добре — казах аз и с тъгълчето си на околото видях как някой чука на вратата на Служителя, който живееше в къщата до спирката на влака. Не. Брам вече имаше прекалено много забележки от предучилищния център.

Влакът почти безшумно спря на спирката и в този момент знаех какво трябва да направя. Вдигнах ученическата му чанта и му я подадох.

— Зависи само от теб. — Гледах го право в очите, сякаш исках да го хипнотизирам. — Можеш да пораснеш или да си останеш бебе.

Той изглеждаше наранен. Метнах чантата на раменете му и му прошепнах в ухото:

— Знам как да играеш игри на устройството си за писане.

— Наистина ли?

Лицето му грейна. Намести чантата си и мина през вратата на влака, без да погледне назад. С родителите ми се качихме след него и мама ме прегърна силно, след като влязохме вътре.

— Благодаря ти — каза тя.

Разбира се, на записвача нямаше никакви игри. Трябваше да измисля някакви, но ненапразно съм сортировчик по природа. Минаха месеци преди Брам да разбере, че по-големите братя и сестри на никое от другите деца в училище не криеха сред буквите по екрана рисунки и разни знаци, които трябва да се откриват възможно най-бързо.

Така разбрах преди всички останали, че Брам никога нямаше да стане сортировач. Но въпреки това продължавах да разнообразявам нивата на сложност и да прибавям нови данни; прекарвах почти цялото

си свободно време през тези месеци, за да измислям нови игри, които той можеше да хареса. И дори когато най-накрая разбра какво става, братчето ми не се ядоса. Бяхме се забавлявали и освен това, аз не го бях излъгала. Наистина знаех как могат да се играят игри на записващото устройство.

— Това беше денят — каза Кай и спря.

— Какво?

— Денят, в който разбрах за теб.

— Какво? — попитах отново и се почувствах някак обидена. — Че следвам правилата? Че накарах брат ми също да ги следва?

— Не — каза той с такъв тон, сякаш беше нещо очевидно. — Разбрах колко обичаш брат си и как се грижиш за него, разбрах, че си достатъчно умна, за да му помогнеш. — Усмихна ми се. — Вече знаех как изглеждаш, но в този ден видях за първи път теб самата, истинската Касия.

— О — казах аз.

— А аз? — попита Кай.

— Какво имаш предвид?

— Кога ме видя за пръв път? Истински?

По някаква причина не можах да му кажа. Не можах да му кажа, че лицето му, което бях видяла на екрана сутринта след моето Тържество на Подбора — грешката — ме беше накарало да помисля за него за пръв път по този начин. Не можах да му кажа, че не го виждах, докато не ми бяха казали да го погледна.

— На върха на малкия хълм — отговорих вместо това. Искаше ми се да не го бях лъгала, особено след като той знаеше повече истини за мен от всеки друг на света.

По-късно тази нощ осъзнах, че Кай не ми даде повече от своята история, а и аз не го помолих. Може би защото сега живееш в историята му. Бях влязла в неговата, а той в моята и частта, която пишехме заедно, понякога ми се струваше като единствената част, която беше важна и в която имаше някакъв смисъл.

Но все пак един въпрос продължаваше да ме тревожи: Какво беше станало, след като Служителите го бяха отвели и слънцето беше слязло ниско в небето, червено като засъхналата кръв?

25.

Времето, прекарано заедно с Кай, беше като буря, като див вятър и дъжд, като нещо прекалено голямо, за да бъде понесено, и прекалено мощно, за да избягаш от него. Духаше около мен и сплиташе косата ми, оставяше вятър по лицето ми, караше ме да се чувствам жива, жива, жива. Имаше спокойни мигове, както във всяка буря, и такива, през които думите ни предизвикваха светкавици, поне за нас двамата.

Обикаляхме из Хълма, докосвахме ръцете си, докосвахме дърветата. Говорехме. Кай имаше да ми казва много неща и аз имах да му казвам много неща, а нямахме достатъчно време, никога нямахме достатъчно време.

— Има хора, които се наричат Архивисти — каза ми веднъж той. — Някога, когато Комисията на Стоте правела подбора си, Архивистите се сетили, че нещата, които няма да бъдат включени в списъците, ще станат ценна стока. Затова спасили някои от тях. Архивистите имат незаконни портали, които сами са изградили, за съхранение на различни неща. Спасили са и стихотворението на Томас, което ти донесох.

— Нямах представа — казах аз и го докоснах. Никога не бях подозирала, че някой може да е мислил толкова напред, че да му хрумне да запази определените за унищожение стихотворения. Дали дядо е знаел за това? Не ми се струваше вероятно. Той не им беше дал своите стихотворения.

Кай постави ръка на рамото ми.

— Касия, Архивистите не го правят от добро сърце. Те са видели възможност да превърнат тези неща в стока и са направили каквото е необходимо, за да ги запазят. Всеки може да се сдобие с тях, ако има желание да си плати, но цената им е много висока. — Спря, явно решил, че е казал прекалено много — че това стихотворение му е струвало нещо.

— Какво им даде в замяна? — попитах аз и внезапно се уплаших. Доколкото знаех, Кай имаше две ценни неща: артефакта си и

думите от стихотворението „Не си отивай кротко в тъмнината“. Не исках да загуби артефакта си, последната му връзка със семейството му. А по някаква причина мисълта, че може да е изтъргувал нашето стихотворение, ме отвращаваше. Може би беше егоистично, но не исках да стане достъпно за когото и да било. Осъзнах, че в това отношение не съм по-добра от Служителите.

— Нещо — отвърна той и ме погледна развеселено. — Не се тревожи за цената.

— Твоят артефакт...

— Не се тревожи. Не съм им го дал. Не съм изтъргувал и стихотворението ни. Но. Касия, ако някога имаш нужда, те не знаят за него. Попитах ги какво имат от Дилън Томас — нямаха много неща. Стихотворението за рождения ден и някаква история. Това беше всичко.

— Ако някога имам нужда от какво?

— От сделка — каза той предпазливо. — Да изтъргуваш нещо друго. Архивистите имат информация, връзки. Можеш да им кажеш някое от стихотворенията на дядо ти. — Намръщи се. — Макар че доказването на автентичността им може да бъде проблем, след като нямаш оригиналния лист... Все пак съм сигурен, че ще струват нещо.

— Мисля, че няма да се осмеля да търгувам с такива хора — казах аз и веднага ми се прииска да си върна думите назад. Не желях Кай да мисли, че се плаша лесно.

— Те не са напълно зли. Опитвам се да ти покажа, че не са нито по-лоши, нито по-добри от всички други. Не са подобри или по-лоши от Служителите. Трябва да внимаваш с Архивистите така, както трябва да внимаваш и с всеки друг.

— Как мога да ги намеря? — попитах, донякъде стресната от нуждата, която го подтикваше да ми каже всичко това. Какво смяташе, че ще се случи? Защо мислеше, че трябва да знам как да продам нашето стихотворение?

— Музеят — отвърна той. — Отиди в сутерена и застани пред изложбата „Славната история на провинция Ория“. Никой не ходи там. Ако стоиш достатъчно дълго, някой ще те попита дали искаш да ти разкаже нещо повече за историята на провинцията. Кажи му „да“. Така ще разберат, че искаш да се свържеш с Архивист.

— Откъде знаеш това? — за пореден път се изненадвах от всички начини за оцеляване, които владееше.

Кай поклати глава.

— По-добре да не ти казвам.

— А какво ще стане, ако там отиде някой, който наистина иска да научи повече за историята?

Той се изсмя.

— Никой никога не ходи там, Касия. Никой тук не иска да знае нищо за миналото.

Бързахме, все още докосвайки ръцете си между клоните на дърветата. Чух Кай да си припява една от Стоте песни, тази, която бяхме слушали заедно в залата.

— Харесва ми — казах аз и той кимна. — Жената, която пее, има прекрасен глас.

— Само да беше истинска.

— Какво означава това?

Кай ме погледна с изненада.

— Гласът ѝ. Не е истински. Изкуствено генериран е. Съвършеният глас. Както на всички други певци, във всички песни. Не знаеше ли?

Разтърсих невярващо глава.

— Не може да е вярно. Когато пее, мога да чуя как си поема дъх.

— Нарочно е. Всичко е част от цялата идея — каза Кай, очите му бяха някак далечни, сякаш си спомняше нещо. — Знаят, че ни харесва да смятаме нещата за автентични. Харесва ни да чуваме как певците си поемат дъх.

— Откъде знаеш?

— Чувал съм истински хора да пеят — отвърна той.

— И аз съм чувала, в училище. И татко ми е пял.

— Не. Имам предвид да пееш на глас, с пълно гърло, толкова силно, колкото можеш. Както и когато ти се прииска. Чувал съм хора да пеят така, но не и тук. И най-красивият глас на света не прилича дори малко на гласа в музикалната зала.

За частица от секундата си го представих в дома му, сред онзи пейзаж, който ми беше нарисувал, как слуша другите песни. Кай погледна към слънцето, мъждукащо през дърветата над нас. Преценяваше колко време ни остава. Той вярваше на слънцето повече,

отколкото на часовниците. Вече го знаех. Докато го гледах как стои там, засланил очите си с една ръка, един ред от стихотворението на Томас ми дойде наум — „Безумецът, възседнал синевата...“ Искаше ми се да чуя как Кай пее тези думи.

Той се пресегна към джоба си и извади листа със стихотворението за рождения ден.

— Запомни ли го добре?

Знаех за какво говори. Време беше да го унищожим. Беше прекалено опасно да го държим толкова дълго у себе си.

— Да — казах аз. Нека да го погледна още веднъж. — Прочетох го пак и вдигнах поглед към Кай. — Не ми е толкова тъжно, че го унищожаваме. — Сякаш си напомнях сама на себе си. — И други хора го знаят. Все още съществува някъде другаде.

Кай кимна.

— Искаш ли да го занеса вкъщи и да го пусна в инсинератора? — попитах аз.

— Мислех, че можем да го оставим тук — каза той. — Да го заровим в земята.

Спомних си как садихме цветя с Ксандър. Но това стихотворение нямаше корени, нямаше за какво да се захване; беше отделено, точно и чисто, от мястото, откъдето беше дошло. Знаехме името на автора. Не знаехме нищо за него, не знаехме какво е искал да каже с тези думи, какво е мислил, докато ги е оформял, как ги е написал. Преди толкова време дали са имали пишещи устройства? Не можех да си спомня от Стоте исторически урока. А може би е писал като Кай, на ръка? Дали поетът е знаел какъв късметлия е да има такива хубави думи и място, на което да ги постави и да ги съхрани?

Кай посегна към листа.

— Почакай — казах аз. — Нека не го заравяме целия. — Държах ръката си, протегната напред; Кай пригладя внимателно белия лист на дланта ми. Нямаше много от стихотворението, само един куплет. Щеше да бъде лесно да го заровим. Откъснах един ред, онзи, в който се говореше за птиците:

... и птици от крилатите дървета, полетели с името ми...

Късах парченцето хартия на малки и малки късчета, докато от него не остана почти нищо. Пуснах ги, за да ги отнесе вятърът, за да полетят поне за миг. Бяха толкова малки, че не видях къде се

приземиха повечето от тях, но едно падна върху клонче близо до мен. Може би някоя истинска птица щеше да го използва за гнездото си, щеше да го отнесе надалече от тук, както направих аз с другото стихотворение на Томас.

Всъщност ние познавахме автора, осъзнах внезапно, докато с Кай заравяхме в земята останалата част от листа. Познавахме го чрез думите му. И някой ден щях да споделя с други хора тези стихотворения. Знаех го. И някой ден трябваше да кажа на Ксандър какво е станало тук на Хълма.

Но все още не. Преди изгорих стихотворението, за да бъда в безопасност. Сега не можех да го направя. Бях се хванала за тези думи, за поезията на нашите моменти заедно, исках да ги защита, да защита двама ни. Всички ни.

— Разкажи ми за твоето Тържество на Подбора — каза ми Кай друг път.

Искаше да му разкажа за Ксандър?

— Не за Ксандър — допълни той, сякаш разчел мислите ми, и се усмихна с онази усмивка, която обичах. Дори сега, когато се усмихваше по-често, все още жадувах за нея. Понякога се протягах и докосвах устните му, когато се усмихнеше. Направих го и сега и почувствах как те се движат, докато говори. — За теб...

— Бях нервна, развълнувана...

Спрях.

— За какво си мислеше?

Искаше ми се да можех да му кажа, че съм си мислела за него, но го бях излъгала веднъж и не исках да го направя отново. Освен това тогава не мислех и за Ксандър.

— Мислех за ангели.

— Ангели?

— Нали знаеш? От старите истории. Как са летели в небесата.

— Мислиш ли, че някой още вярва в тях?

— Не знам. Не. А ти?

— Вярвам в теб — каза той с тих и почти благоговееен глас. — Никога не съм мислил, че ще изпитвам такава вяра.

Придвижвахме се бързо пред дърветата. Още преди да го видя, почувствах, че сме близо до върха на Хълма. Скоро щяхме да сме приключили работата си тук и времето ни щеше да свърши. Вече не

беше нужно голямо усилие, за да се измине предната част на Хълма — всичко беше утъпкано и добре маркирано и знаехме къде отиваме, поне в началото. Но тук все още имаше непознати територии. Все още имаше неща за проучване. За което бях благодарна. Толкова бях благодарна, че ми се прииска да вярвах в ангели, за да мога да им изразя благодарността си към някого или към нещо.

— Разкажи ми още — каза Кай.

— Носех зелена рокля.

— Зелена — повтори той и ме погледна. — Никога не съм те виждал в зелено.

— Никога не си ме виждал в нищо друго, освен в кафяво или черно — напомних му аз. — Кафяви униформи. Черен бански костюм. — Изчервих се.

— Вземам си думите назад — каза той по-късно, когато чухме свирката. — Виждал съм те в зелено. Виждам те в зелено всеки ден, тук сред дърветата.

На следващия ден го попитах:

— Ще ми кажеш ли защо плака на онази прожекция?

— Видяла си ме?

Кимнах.

— Не успях да се сдържа. — Погледът му стана студен, суров. — Не знаех, че имат кадри като тези. Това можеше да бъде моето село. Със сигурност беше място от Външните провинции.

— Чакай... — спомних си хората, тъмните сенки, падащи върху тях. — Искаш да кажеш, че...

— Истинско — довърши той вместо мен. — Да. Това не бяха актьори. Не беше фантазия или възстановка от миналото. Случва се из всички Външни провинции, Касия. Когато си тръгнах, ставаше все по-често и в по-големи размери.

О, не.

Свирката щеше да се чуе скоро, вече можех да позная точно кога. И той го знаеше. Но се протегнах към него и го прегърнах тук, сред гората, където дърветата ни прикриваха и птичките заглушаваха гласовете ни. Целият Хълм беше съучастник на нашата прегръдка.

Отдръпнах се първа, защото исках да напиша нещо, преди времето ни да свърши. Упражнявах се във въздуха, но исках да го

издълбая и в земята; усещах как Кай диша тежко, наведен над мен, докато чакаше.

— Ето — казах аз и той погледна към това, което бях написала.

„Обичам те.“

Чувствах се засрамена, като дете, което беше напечатало тези думи на записвача си и го беше подало на момчето от основното училище, за да ги прочете.

Думите ми бяха колебливи, непохватни и разкрячени, а не равни като тези на Кай.

Защо е по-лесно да напишеш някои неща, отколкото да ги кажеш?

Чувствах се смела и уязвима, както стоях в гората с думите, които не можех да върна назад. Моите първи написани думи, първите освен името ми. Не беше съвсем като поезия, но мисля, че дядо щеше да ги разбере и оцени.

Кай ме погледна. За пръв път от онази прожекция насам видях сълзи в очите му.

— Не е нужно да пишеш нещо в отговор — казах притеснено. — Просто исках да знаеш.

— Не искам да пиша нищо в отговор — отвърна той. И после го каза, там, на Хълма, и от всички думи, които бях крила и пазила от очите на другите, тези никога нямаше да забравя. Най-важните от всички. — Обичам те.

Светкавица. След като се разцепи в края, искрящо бяла, пламтяща, тя се спусна от небето към земята и нямаше връщане назад.

Време беше. Чувствах го, знаех го. Очите ми бяха впити в неговите, неговите — в моите, и двамата дишахме учестено, гледахме се, уморени от дългото очакване. Кан затвори очите си, но аз не откъсвах поглед от лицето му. Какво ли ще бъде усещането — неговите устни върху моите? Като изказана тайна, като спазено обещание? Като онзи ред от стихотворението — и тръгнах през големия порой на всички мои дни: сребърен дъжд, изливащ се навсякъде около мен, там, където светкавицата се срещаше със земята?

Свирката на Служителя изсвистя над нас и разруши момента. Бяхме в безопасност.

Засега.

26.

Заслизахме обратно надолу по Хълма. Забелязах нещо бяло да проблясва между дърветата и знаех, че не са птиците, които бяхме видели по-рано. Тези бели фигури не бяха създадени, за да летят.

— Служители — казах на Кай и той кимна.

Докладвахме на Офицера, който изглеждаше малко притеснен от посетителите, които ни чакаха. За пореден път се запитах с какво беше заслужил това назначение. Дори надзорът на маркирането на големия Хълм беше доста нелепа и жалка задача — истинска загуба на време — за човек с неговия ранг. Обърнах се назад и видях всички следи, които дисциплината в служба на Обществото бе издълбала по лицето му, и за пореден път си дадох сметка, че беше доста възрастен. Хора на неговите години не се занимаваха често с младежи като нас.

Когато се приближихме, открих, че познавам Служителите, които ни чакаха. Бяха същите, които проверяваха уменията ми за сортиране на теста. Този път русата жена като че ли отговаряше за всичко; очевидно това влизаше в нейните задължения.

— Здравей, Касия — каза тя. — Тук сме, за да те отведем на реалния ти изпит по сортиране. Можеш ли да дойдеш с нас сега? — Погледна към Офицера, във въпроса ѝ се усети нотка на уважение, което явно изпитваше към него.

— Върви — каза Офицерът, следейки с поглед другите, които слизаха от Хълма. — Всички може да си вървите. Ще се срещнем отново утре тук.

Неколцина от останалите ученици ме погледнаха, но с любопитство, не с притеснение; повечето от нас вече очакваха окончателните си работни позиции и Служителите като че ли винаги бяха част от процеса.

— Ще вземем въздушния влак — обърна се към мен русата Служителка. — Изпитът ще продължи само няколко часа. Ще се прибереш у дома навреме за вечеря.

Тръгнахме към спирката на влака, двама Служители отдясно и един отляво. Нямаше начин да избягам, не посмях да погледна и за миг към Кай. Дори когато се качихме на влака за Града. Когато той мина покрай мен, поздравът му прозвуча точно както трябва, приятелски, небрежно. Продължи навътре в купето и седна на място до прозореца. Всеки, който би се направил труда да го наблюдава, би се убедил, че не изпитва абсолютно нищо към мен. Почти убеди и мен самата.

Не слязохме на спирката на Градската община. Продължихме. Още и още работници в сини униформи се качваха, смееха си и си говореха. Единият от тях тупна Кай по рамото и той също се засмя. Не виждах други Служители, нито други ученици като мен. Четиримата седяхме сред морето от синьо, влакът се извиваше и носеше като по въздушна река и аз знаех, че с трудно да се съпротивляваш на толкова силно течение като Обществото.

Гледах през прозореца и с цялото си сърце се надявах да не е това, което си мислех. Че не отиваме на същото място. Че няма да сортирам Кай.

Дали не беше номер? Дали ни наблюдаваха? Глупав въпрос, отговорих си сама. Естествено, че ни наблюдават.

В тази част на Града беше пълно с тежки сиви сгради; виждах табели, ала влакът се движеше прекалено бързо, за да ги разчета. Но беше ясно къде бяхме: в Индустриалния район.

Пред себе си забелязах Кай да се раздвижва, да става. Не му се налагаше да се хваща за дръжките, които висяха от тавана; пазеше равновесие, докато влакът се плъзгаше на спирката. За момент се замислих, че всичко ще бъде наред. Служителите и аз ще продължим, ще подминем тези сиви сгради, отвъд летището с пистите за приземяване и яркочервените знаменца за регулиране на трафика, веещи се от силния вятър като маркерите на Хълма. Ще продължим към Фермерските земи, където ще трябва да сортирам някакви незначителни култури или овце.

И тогава Служителите до мен се изправиха и нямах друг избор, освен да ги последвам. Не се паникьосвай, убеждавах се сама. Виж тези сгради. Тези тълпи работници. Може да сортираш всичко и всички. Не си прави прибързани заключения.

Кай не погледна към нас, за да проверя дали и ние ще слезем на неговата спирка. Втренчих се в гърба и в ръцете му, за да видя дали ще

открива следа от напрежението и нервността, които протичаха по цялото ми тяло. Но неговите мускули бяха отпуснати и той се запъти със спокойна крачка към страната на сградата, от която се намираще входът за персонала. Мнозина от другите работници със сини униформи влязоха през същата врата. Ръцете на Кай се движеха небрежно от страни на тялото му с разперени длани. Празни.

Докато Кай изчезваше в сградата, русата Служителка ме поведе към предната част, към нещо като преддверие. Другите Служители ѝ подадоха датчиците и тя ги постави зад ухото ми, на китките ми и на гърдите, под ризата ми. По движенията ѝ личеше, че има опит в това; сега, след като вече ме следяха и физически, се постарях още повече да се успокоя. Не исках да изглеждам необичайно нервна. Поех си дълбоко дъх и мислено промених думите от стихотворението. Казах си, че този път — поне засега — трябва да вървя кротко в тъмнината.

— Това е блокът, от който се разпраща храната за Града — информира ме Служителката. — Както ти споменахме и преди, целта на сортирането в реалната ситуация е да се провери дали можеш да разпределяш истински хора и ситуации при определени параметри. Искаме да видим дали можеш да помогнеш на Правителството да подобри ефективността и функционалността на дадената дейност.

— Разбирам — казах аз, макар да не бях сигурна в това.

— Тогава нека да започнем.

Тя отвори вратата и друг Служител пристъпи да ни поздрави. Очевидно той отговаряше за тази сграда и оранжевите и червени ивици по ризата му показваха, че работи в едно от най-важните министерства, Хранителното.

— Колко ни водите днес? — попита той и внезапно осъзнах, че не само аз ще имам изпит тук и ще сортирам в реална ситуация. Тази мисъл ме успокои малко.

— Една — отвърна Служителката, — но тя е с най-високите резултати.

— Чудесно — каза мъжът. — Осведомете ме, когато приключите. Отдалечи се, а аз стоях неподвижна на място, замаяна от гледките и миризмите наоколо. И от жегата.

Намирахме се сред огромно помещение, по-голямо от цялата ни гимназия. Пространството приличаше на стоманена кутия: метални подове, надупчени с тръби, боядисани в сиво циментови стени и

съоръжения от неръждаема стомана, прокарани отстрани и точно по средата на залата в равномерни редици. Навсякъде се издигаше пара, цялото помещение беше изпълнено с влага. Отдушници по стените и по тавана на сградата извеждаха парата навън, но нямаше прозорци. Съоръженията, подносителите от станиол, врящата вода, бликаща от крановете... Всичко беше сиво.

С изключение на облечените в тъмносиньо работници и изгорените им червени ръце.

Разнесе се сирена и нов поток от работници влезе отляво, докато другите започнаха да излизат в колона от дясната страна. Телата им бяха отпуснати, изморени, натежали. Всички бършеха челата си и напускаха работното си място, без да поглеждат назад.

— Новите работници са минали първо през стаите за стерилизация, за да се премахнат всички външни зарази — обясни ми Служителката с почти приятелски тон. — Там вземат номерата си и ги прикачват към униформите си. Тази нова смяна ще бъде твоята задача.

Тя направи жест с ръка и когато проследих погледа и, видях няколко наблюдателни поста на различни места в помещението: малки метални кули, на чиито връх стояха Служители. Кулите бяха три; тази в средата на залата беше празна.

— Това е нашето място.

Последвах я нагоре по металното стълбище, което приличаше на тези по спирките на въздушните влакове. Само че тези стъпала свършваха с малка площадка, толкова малка, че едва имаше място за нас четиримата. Сивокосият Служител вече се потеше обилно и лицето му се беше зачервило. Косата ми беше залепнала на врата ми. А само трябваше да стоим и да наблюдаваме. Дори не работехме.

Знаех, че работата на Кай е тежка, но нямаше представа, че е толкова ужасна.

Вани и вани с мръсни съдове стояха до малки боксове с мивки и рециклиращи тръби. През огромен отвор в края на сградата пристигаше безкраен поток от употребявани подноси и кутии, захранвани непрекъснато от рециклиращите кошчета в нашите домове и столовите в училищата и по работните места. Работниците носеха защитни ръкавици, но не виждах как найлонът или латексът можеха да защитят кожата им, докато заливаха станиолените кутии с врялата вода. После поставяха чистите съдове в рециклиращите тръби.

И това продължаваше безспир, този скоростен поток от пара и лееща се вода и станиол. Усещах, че мозъкът ми ще се претовари всеки момент и ще изключи, както когато се сблъсках с особено сложна поредица за сортиране на екрана. Но тук не виждах числа на екран. Тук имаше хора.

Кай беше тук.

Затова се постарях да запазя ума си бистър и да се концентрирам. Постарях се да гледам спокойно тези приведени гърбове и изгорени ръце и необятността на цялата тази плъзгаща се по пистите сребриста маса.

Един от работниците вдигна ръка и най-близкият Служител слезе от кулата, за да разбере какво става. Работникът подаде празна кутия на Служителя, който сканира баркода ѝ с апарата си. После взе кутията със себе си и се скри в някакво помещение в края на огромната зала. Работникът вече се беше върнал към задълженията си.

Служителката ме погледна, сякаш очакваше да направя или да кажа нещо.

— Е, какво мислиш? — попита ме тя.

Не бях сигурна какво иска да чуе, затова отговорих уклончиво.

— Разбира се, най-ефективният начин да се прави това е, ако работата се върши от машини.

— Няма такъв вариант — каза мило жената. — Подготовката на храната и разпределянето ѝ трябва да се върши лично. Лично от живи хора. Такова е правилото. Но би ни се искало да пренасочим някои работници към други проекти и други работни места.

— Не виждам как мога да направя това място по-ефективно — казах аз. — Има и друг очевиден отговор... да ги накараме да работят повече часове... но те и сега изглеждат достатъчно изтощени...

Гласът ми потрепери, но съвсем леко и вината за това можеше да се припише на силната пара.

— Не искаме от теб да дадеш някакво решение — служителката звучеше развеселено. — Хората на отговорните позиции вече са го измислили. Работните часове ще бъдат увеличени. Часовете за свободни занимания ще се намалят. Тогава някои от работещите тук ще могат да бъдат пренасочени към други служби.

Започвах да разбирам, а ми се искаше да не бях.

— Значи, ако не искате от мен да определя други варианти в тази работна среда, тогава искате...

— Да сортираш хората — каза жената.

Усетих, че ми прилошава.

Подаде ми един контролен апарат.

— Имаш три часа на разположение да наблюдаваш. Вкарвай номерата на работниците, които смяташ, че са най-ефективни, тези, които трябва да се пратят на работа по алтернативния проект.

Погледнах към номерата на гърбовете на работниците. Това вече беше като да сортираш върху екран; предполагаше се да търся отличителни белези като бързина и динамика сред работниците. Искане да проверят дали умът ми автоматично ще регистрира работниците, които се движат най-бързо. Компютрите също могат да вършат тази работа и най-вероятно вече са го направили. Но сега исках да видят дали и аз мога да се справя със задачата.

— И, Касия... — каза Служителката от металната стълба. Погледнах надолу към нея. — Твоето сортиране ще бъде взето предвид. Това е част от изпита ти. Целта е да се провери дали можеш да вземаш решения, като знаеш, че от тях ще има реални последствия.

Видя шока, изписан по лицето ми, и продължи. Личеше, че се опитва да бъде любезна.

— Това е просто смяна от група работници от най-долен клас, Касия. Не се притеснявай. Покажи най-доброто от себе си.

— Какъв е другият проект? Ще трябва ли да напуснат Града?

Сега Служителката изглеждаше шокирана.

— Не можем да отговорим на такъв въпрос. Той няма отношение към сортирането.

Сивокосият служител, който все още дишаше тежко, се обърна да види какво става. Тя му кимна, че слиза веднага, и после ми каза мило:

— По-добрите работници получават по-добри работни позиции, Касия. Само това трябва да знаеш.

Не исках да го правя. За секунда си представих как хвърлям сортиращото устройство в една от мивките под себе си и го оставям да потъне.

Какво ли щеше да направи Кай, ако беше на моето място тук горе?

Не хвърлих апарата. Поех дълбоко дъх. Потта се стичаше по врата ми и кичури коса падаха върху очите ми. Махнах ги с една ръка, изпънах рамене и погледнах към работниците. Очите ми се местеха от място на място. Опитвах се да не виждам лица, а само числа. Търсех белези като бързина и енергия. Започнах да сортирам, най-притеснителната част от цялото преживяване беше фактът, че бях много, много добра. След като си казах, че трябва да направя това, което би направил и Кай, не се колебах повече. В хода на сортирането отбелязвах отличителните белези, които ми бяха казали да търся: скорост, ефективност, издръжливост. Виждах по-бавните, но и по-стабилните, които вършеха повече работа, отколкото човек можеше да помисли на пръв поглед. Забелязвах бързите, сръчните, онези, които бяха най-добри. Забелязвах и другите, които не можеха да поддържат равномерно темпо. Виждах как червените им ръце се движат през парата, виждах купчината станиол, плъзгаща се сред сребристия поток, докато се превръщаше от мръсотия в чистота.

Но не виждах хора. Не виждах лица.

Когато трите часа бяха към своя край, сортировката ми беше готова и знаех, че съм се справила добре. Знаех, че съм класифицирала най-добрите работници в група по номерата им.

Но не устоях. Проверих номера на един работник, който беше почти в идеалната среда, онзи, който беше точно между най-добрите и най-лошите от групата.

Погледнах името, което стоеше срещу числата. Беше името на Кай.

Исках да се смея и да плача. Сякаш ми пращаше съобщение. Никой не пасваше на системата така, както него; никой друг не беше овладял до такова съвършенство уменията да бъде напълно незабележим. Винаги в златната среда. За няколко мига си позволих да задържа погледа си върху тъмнокосото момче в синя униформа. Инстинктът ми казваше да го сложа в по-ефективната група; знаех, че принадлежи към нея. Тази група щеше да получи новото работно назначение. Може би щеше да напусне Града, но поне нямаше да бъде в този капан завинаги. И все пак не можех да го направя. Какъв щеше да бъде животът ми, ако той си тръгнеше?

Представих си как слизам от стълбата и се притискам до Кай сред цялата тази жегла и шум. И нещо по-хубаво, представих си как

отивам при него, хващам го за ръка и го извеждам от това място — навън, сред светлината и чистия въздух. Можех да го направя. Ако го сложех в по-високата група, нямаше повече да работи тук. Животът му щеше да се подобри. Аз можех да бъда човекът, който щеше да промени съдбата му. И внезапно разбрах, че това желание, желанието да му помогна, е по-силно дори от егоистичното ми желание да го задържа близо до себе си.

После се сетих за момчето от историята, която беше споделил с мен. Момчето, което правеше всичко възможно, за да оцелее. Какво ли би казал инстинктът на това момче?

Той би искал да го сложа в по-долната група.

— Приключи ли вече? — попита ме Служителката. Чакаше ме на металната стълба, няколко стъпала по-надолу. Кимнах. Изкачи се при мен, а през това време аз проверих номера на друг работник, който също беше близо до средата на групата, за да не разбере, че съм търсила номера на Кай.

Тя застана до мен, погледна номерата на екрана ми и после се загледа в хората под нас.

— Работниците в златната среда са най-трудни за определяне, нали? — каза със симпатия в гласа. — Трудно е да решиш какво да правиш.

Кимнах, но жената не беше свършила.

— Работници от нисш клас като тези, извършващи обслужваща дейност, обикновено не доживяват до осемдесет години. — Заговори по-тихо, почти шепнейки. — Мнозина от тях са със статута на Отклонения. Обществото не е прекалено загрижено, че не достигат до оптималната възраст. Мнозина умират по-рано. Не прекалено рано, разбира се. Не както е било във времето преди Обществото, нито както във Външните провинции до не много отдавна. На около шейсет-седемдесет години. По-ниските работни позиции в Хранителния център са особено опасни, дори и с предпазните мерки, които вземаме.

— Но...

Шокът на лицето ми не я изненада и в този миг осъзнах, че това вероятно е част от теста. Запознаване с неизвестен фактор по средата на иначе стандартното и ясно сортиране, тъкмо когато си мислиш, че си приключил.

Запитах се: Какво става тук? Защо поемат толкова много рискове при това тестово сортиране?

Явно ставаше нещо много по-голямо от мен, по-голямо и от Кай.

— Всичко това, естествено, е поверителна информация — добави Служителката. После погледна към своя контролен апарат. — Имаш още две минути.

Трябваше да се съсредоточа, но умът ми се беше заел със свое собствено проучване на новите данни, задаваше си въпроси и ги оформяше в логични редици, за да открие отговори: Защо работниците умират по-рано?

Защо дядо не можеше да сподели храна от чинията си на своето Последно тържество?

Защо толкова много Отклонения работят в почистващия отдел на Хранителния център?

Те отравят храната на възрастните хора.

Вече всичко ми се изясни. Нашето Общество се гордееше с това, че не убива никого, че е приключило със смъртното наказание, но това, което виждах тук и което бях научила за Външните провинции, ми подсказваше, че са намерили друг начин да се погрижат за проблемите. Силните оцеляват. Естествен подбор. С помощ от нашите богове, тоест — Служителите.

Ако щях да се правя на бог или на ангел, тогава щях да направя най-доброто за Кай. Не можех да позволя да умре по-рано или да прекара остатъка от живота си в тази зала. Сигурно навън имаше нещо по-добро за него. Все още имах достатъчно вяра в Обществото ни, за да мисля така; бях виждала мнозина да живеят добре и исках и Кай да има възможност да води такъв живот. Независимо дали щях да бъда част от него или не.

Вписах номера на Кай в по-високата група и затворих контролния апарат небрежно, сякаш решението ми беше някаква подробност.

Вътрешно крещях.

Надявах се, че съм направила правилния избор.

— Разкажи ми още за родното си място — казах на Кай на следващия ден на Хълма, надявайки се, че няма да долови отчаянието

в гласа ми и че няма да попита как е минало сортирането. Трябваше да разбере повече за него, за съдбата му. Трябваше да разбере дали съм постъпила правилно. Изпитът със сортирането беше променил нещата помежду ни, чувствахме се наблюдавани, следени, дори тук, сред дърветата. Говорехме тихо, не си позволявахме да се гледаме един друг прекалено дълго.

— Там е червено и оранжево. Цветове, които не се виждат често наоколо.

— Вярно е — казах аз и се опитах да се сетя за неща, които бяха червени. Някои от роклите на Тържеството на Подбора. Пламъците в инсинератора. Кръвта.

— Защо навсякъде наоколо има толкова много зелено, кафяво и синьо? — попита ме той.

— Може би защото това са цветовете на растежа и в нашата провинция повечето неща са свързани със земеделието — казах аз. — Нали знаеш? Синьото е цветът на водата, кафявото — на есента и жътвата. Зеленото е цветът на пролетта.

— Хората винаги казват така — отвърна Кай. — Но червеното е първият цвят на пролетта. Това е истинският цвят на прераждането. На началото.

Осъзнах, че е прав. Сетих се за яркочервените пъпки на новите цветове по дърветата. За червеното на ръцете му в деня преди теста ми в Хранителния център и за новото начало, което се надявах да съм му дала.

27.

Предупреждение. Предупреждение. Светлината на инфопистата примигна и по екрана пред мен се изписа предупредителният надпис. Достигнали сте максималната скорост по-рано от препоръчителното за тази сесия упражнения. Натиснах числата, за да ускоря още повече.

Предупреждение. Предупреждение. Превиихте оптималния си сърдечен ритъм.

Обикновено когато превиша препоръчителната от Следотърсача скорост, спирам навреме. Стигам до ръба, но никога не го преминавам. Но ако достатъчно пъти съм стигала до ръба, в някакъв момент все ще падна или ще бъда бутната през него.

Може би беше дошло време да скоча. Но не можех да го направя, без да повлека след себе си всички хора, които обичам.

Предупреждение. Предупреждение.

Тичах прекалено бързо. Бях прекалено уморена. Знаех го.

И въпреки това падането ми ме изненада.

Краката ми се плъзнаха и преди да разбера какво става, се строполих долу на пистата на Следотърсача; коланът все още беше закачен за мен и изгаряше болезнено кожата ми. Останах така няколко секунди, лежах там, в шок и огън, и после се претърколих бързо встрани. Уредът продължаваше да върви, но след миг щеше да забележи отсъствието ми. Щеше да спре и тогава те щяха да разберат, че не съм издържала на темпото. Но ако успеях да се върна достатъчно бързо върху инфопистата, никой нямаше да разбере какво се е случило.

Погледнах към кожата си, ожулена до червено от колана. Червено.

Скочих. Напрегнах мускулите си и подскочих в точния миг, за да вляза в темпото на продължаващия да върви Следотърсач. Тичай. Тичай. Тичай. Тичай, тичай, тичай.

От коленете и лактите ми течеше кръв и очите ми преливаха от сълзи, но продължавах. Униформата щеше да прикрие раните ми утре

и никой нямаше да разбере, че съм паднала. Никой нямаше да разбере какво се е случило, докато не бъде прекалено късно.

Когато се качих горе след края на тренировката си, татко ми посочи екрана на портала.

— Точно навреме — каза той. — Има съобщение за теб. Служителите от изпита ми ме чакаха на екрана.

— Сортирането ти изглежда чудесно — каза русата Служителка. — Поздравления, издържа теста. Сигурна съм, че съвсем скоро ще има новини за теб, свързани с работното ти назначение.

Кимнах, потта направо се лееше от мен, а от раните ми продължаваше да тече кръв по коленете и лактите ми. Тя може да види само потта, помислих си аз. Придърпах ръкавите си малко по-надолу, за да съм сигурна, че ще прикрият всичко и никой няма да разбере, че съм пострадала и кървя.

— Благодаря ви. Ще ги очаквам с нетърпение.

Отстъпих назад, защото реших, че разговорът ни е приключил, но Служителката имаше още един въпрос към мен.

— Сигурна ли си, че няма допълнителни промени, които искаш да направиш, преди да приемем сортирането ти за окончателно?

Последната възможност да променя стореното от мен. Почти щях да го изрека. Бях запомнила наизуст номера му; щеше да бъде лесно. После си спомних какво ми беше казала за продължителността на живот на работниците там и думите се превърнаха в камъни в устата ми и не можах да издам нито звук.

— Касия?

— Сигурна съм.

Извърнах се от портала и за малко да се блъсна в татко.

— Поздравления — каза той. — Съжалявам. Надявам се нямаш нищо против, че слушах. Не казаха, че разговорът е личен.

— Всичко е наред — отвърнах аз и после добавих: — Някога питал ли си се... — Спрях, защото не бях сигурна как точно да задам въпроса си. Как да го попитам дали някога се е съмнявал в Подбора, направен от Обществото за него. Майка ми. Дали някога е мечтал за друга.

— Дали някога съм се питал какво?

— Няма значение.

Мисля, че вече знаех отговора. Разбира се, че не беше. Те се бяха влюбили от пръв поглед един в друг и никога не бяха търсили някого друго.

Отидох в стаята си и отворих шкафа. Някога вътре пазех пудриерата си и стихотворенията от дядо. Сега беше празен; там бяха само униформите ми, обувките и малката стъклена рамка със зеленото парче от роклята ми. Не знаех къде е сребристите ми кутии и внезапно се паникьосах. Да не би случайно да са я взели, когато отнасяха артефактите? Не, разбира се, че не. Много добре знаеха какво представляват сребристите кутии. Никога не биха ги сбъркали с нещо от миналото. Кутиите от Подбора очевидно нямаха история в себе си, те бяха създадени специално за бъдещето.

Ровех се сред оскъдните си притежания, когато майка ми влезе в стаята. Беше се върнала късно миналата вечер от третото си пътуване извън Ория.

— Търсиш ли нещо? — попита тя.

Изправих се.

— Намерих го — казах аз и вдигнах в ръка сребристите стъклена рамка. Не исках да разбере, че не мога да намеря кутията си от Тържеството на Подбора.

Тя я взе от ръката ми, зеленото парче плат отразяваше светлината.

— Знаеш ли, че преди е имало прозорци с цветни стъкла? Хората са ги слагали на местата, където са почитали боговете си. Или дори в домовете си.

— Цветни стъкла. Татко ми е разказвал за това.

Сигурно е било красиво: светлината, сияеща през цветовете, прозорци като изкуство или за отдаване на почит.

— Разбира се, че го е направил — каза тя и се засмя сама на себе си. — Най-накрая предадох доклада от пътуването и сега съм толкова уморена, че още не мога да мисля ясно.

— Всичко наред ли е?

Колебаех се дали да не я попитам какво имаше предвид онзи ден, когато говореше за дърветата, и защо смяташе, че отсичането им е предупреждение към нея, но всъщност май не ми се щеше да знам отговора. След реалното сортиране имах чувството, че не мога да понеса повече напрежение; струваше ми се, че и сега знаех прекалено

много. Освен това не бях виждала мама толкова щастлива от няколко седмици насам и не исках да ѝ развалям настроението.

— Мисля, че ще бъде — каза тя.

— О, добре — и двете замълчахме за малко, гледайки парчето рокля под стъклото. — Ще пътуваш ли скоро отново?

— Не, не смятам. Според мен задачата ни приключи. Поне се надявам.

Все още изглеждаше изтощена, но виждах, че предаденият доклад е свалил товара от плещите ѝ.

Замислих се над думите ѝ и тогава ми хрумна една идея.

— Мога ли да видя парчето от твоята рокля?

Последния път, когато го видях, беше във вечерта преди моето Тържество. Бях малко нервна, а тя ми донесе късчето от роклята си и ми разказа отново историята за техния Подбор с татко. История с щастлив край. Но оттогава толкова много неща се бяха променили.

— Разбира се — каза тя и аз я последвах в спалнята им.

Рамката с парченцето плат беше поставена на малка лавица в шкафа, който мама споделяше с татко, заедно с двете им сребристи кутии, в които някога бяха стояли микрокартите им и пръстените за техния Брачен договор. Пръстените бяха чисто церемониални, разбира се — не им беше позволено да ги задържат, а микрокартите също трябваше да се върнат на Служителите. Така че в момента кутиите на родителите ми бяха празни.

Взех рамката с парчето от роклята ѝ и я задържах в ръката си. Роклята на мама е била синя и благодарение на консервиращите техники коприната беше все така ярка и красива, както е била преди години.

Облегнах я заедно с моята на рамката на прозореца. Една до друга, двете създаваха впечатление за онези рисувани цветни прозорци. Светлината зад тях ги осветяваше и за миг си представих как гледам през цветовете и виждам един по-красив и по-различен свят.

Мама разбра.

— Да — каза тя. — Рисуваните прозорци сигурно са изглеждали така.

Исках да ѝ кажа всичко, но не можех. Не и сега. Бях прекалено уязвима. Бях уловена в капан от стъкло, който исках да счупя и да си

поема дълбоко дъх, но се страхувах, че ще боли.

Мама ме прегърна.

— Ще ми кажеш ли какво те притеснява? — попита ме тя внимателно. — Нещо с твоя Подбор ли е?

Взех моята рамка от прозореца, така че там остана само тази на мама. Нямах си доверие какво щях да кажа, ако проговорех, затова само поклатих глава. Как можех да обясня на майка ми, която беше част от съвършена двойка, какво се случваше с мен?

Всички рискове, които бях поела? Как можех да ѝ обясня, че съм готова да го направя отново? Как да ѝ кажа, че мразя системата, създава нейния живот, нейната любов, нейното семейство? Системата, създава мен?

Вместо това попитах:

— Откъде знаеш?

Тя се пресегна да вземе своята стъклена рамка и също я свали.

— Първо виждах, че се влюбваш все по-силно и по-силно, но не се притеснявах, защото знаех, че подборият ти Партньор е идеален за теб. Ксандър е чудесен. И щеше да останеш в Ория, близо до нас, тъй като семействата и на двама ви живеят тук. Като майка не можех да си представя по-съвършен сценарий за живота ти.

Спря за малко, без да откъсва поглед от мен.

— И след това бях толкова заета с работа. Докато един ден не осъзнах, че греша. Ти не мислеше за Ксандър.

Не го казвай, умолявах я с поглед. Не казвай, че знаеш, че съм влюбена в друг. Моля те.

— Касия — каза тя и любовта, която струеше от очите ѝ, беше толкова чиста и истинска, че правеше думите ѝ още по-болезнени, защото знаех, че ми мисли само доброто. — Аз се омъжих за прекрасен човек. Имам две красиви деца и обичам работата си. Животът ми е добър. — Загледа се в парчето коприна в ръцете си. — Знаеш ли какво ще стане, ако счупя това стъкло?

Кимнах.

— Тъканта ще се разпадне. Ще бъде унищожена.

— Да — каза тя и после продължи, сякаш вече говореше само на себе си. — Ще бъде унищожена. Всичко ще бъде унищожено. — После постави ръка на рамото ми. — Спомняш ли си какво казах в деня, когато отсякоха дърветата?

Разбира се, че помнех.

— Да. Че е предупреждение за теб.

Тя се изчерви.

— Не беше вярно. Толкова се разтревожих, че не реагирах разумно. Разбира се, че не беше предупреждение за мен. Нито за някого другиго. Дърветата просто трябваше да бъдат отсечени.

Чувах в гласа ѝ колко много искаше да вярва в това, което казва, как почти си вярваше. Искаше ми се да разбера още, но не желяех и да я притискам, затова я попитах внимателно:

— Защо беше толкова важен докладът ти? С какво беше различен от всички други доклади, които си правила?

Мама въздъхна. Не ми отговори направо; вместо това каза:

— Не знам как се справят работниците в медицинските центрове, когато помагат на хора или израждат бебета. Много тежко е да знаеш, че нечий живот е в твоите ръце.

Незададеният ми въпрос увисна във въздуха: Какво искаш да кажеш? Тя млъкна за миг. Изглежда обмисляше дали да ми отговори и аз останах неподвижна, докато вземаше решението си. Мама повдигна стъклената рамка с парчето от роклята си и започна разсеяно да гали стъклото.

— Започнаха да пристигат доклади, че първо в Грандия, а после и в други провинции, са се появили странни растения и култури. В Грандия беше станало в Разсадника, в експериментално поле, което отдавна не е било обработвано. Другото поле беше във Фермерските земи, в една от изостаналите провинции. Правителството ме помоли да отида заедно с други двама колеги до тези полета и да проуча новопоявилите се култури. Искяха да знаят две неща. Имат ли културите хранително приложение? И дали производителите на тези култури замислят бунт?

Затаих дъх. Забранено е да се отглеждат култури за храна, освен ако Правителството специално не е изискало това. Те контролират храната, контролират и нас. Някои хора знаят как да отглеждат храна, някои знаят как да я прибират от земята, някои — как да я обработват, а други как да я сготвят. Но никой не е наясно с целия процес. Ние никога не бихме могли да оцелеем сами.

— И тримата се съгласихме, че културите определено са годни за храна. Човекът от Разсадника беше отгледал цяло поле с Дантелата на

кralица Ана. — Лицето на мама се промени внезапно, цялото грейна — О, Касия, беше толкова красиво! Бях виждала само стрък тук или там. Това беше, цяла нива, стръковете се люлееха от вятъра...

— Див морков — спомних си аз.

— Див морков — повтори мама с тъжен глас. — Вторият производител беше отгледал култура, която никога не бях виждала досега — с бели цветчета, дори по-красиви от тези на дивия морков. Калохортуси, така ми каза, че се наричали тези цветя. Името им означавало на някакъв древен език „красива трева“. Един от колегите ми обаче знаеше какво представляват. Луковицата им ставала за ядене. И двамата производители отрекоха да знаят, че растенията могат да се използват за храна; твърдяха, че са се интересували от тях само като цветя. Уверяваха ни, че са непознати за тях и са ги отгледали изцяло с научна цел заради красивите им цветове.

Гласът ѝ, който беше станал тъжен и тих, след като беше споменала нивата с Детелината на кралица Ана, отново укрепна.

— Тримата спорехме по целия път обратно насам. Единият експерт беше убеден, че производителите казват истината. Другият смяташе, че лъжат. Те подадоха своите доклади, в които изложиха противоположното си мнение. Всички чакаха моя доклад. Помолех за едно последно пътуване, за да се убедя. В края на краищата тези хора щяха да бъдат Преселени или дори лишени от граждански статут въз основа на нашите доклади. Моят щеше да бъде решаващият.

Мама спря да глади стъклото и се загледа в синьото парче плат, като че ли на него имаше нещо написано, което можеше да прочете. Осъзнах, че за нея наистина беше така. Това синьо парче представляваше нощта, в която беше срещнала баща ми. Началото на техния живот. Тя можеше да прочете върху това синьо парченце коприна своя живот, живота, който обичаше.

— Знаех го през цялото време — прошепна тя. — Знаех го, когато видях страха в очите им. Още първия път, когато отидохме там. Те бяха наясно какво са направили. А и нещо, което каза мъжът, отгледал Детелината на кралица Ана, при второто ми посещение ме убеди още повече. Държеше се така, сякаш никога не беше виждал растението, преди да се появи в Разсадника, но той е израснал в селище, близко до моето, а аз знам, че то вирее там диво, сред природата. Но все още се колебаех. И после, когато се прибрах у дома

и ви видях, си дадох сметка, че трябва да докладвам истината. Трябваше да изпълня дълга си към Обществото и да гарантирам щастието ни. Трябваше да защита всички ни.

Произнесе „защитя“ по-нежно, по-тихо, като шумолене на коприна.

— Разбирам — казах аз и беше истина. И думите ѝ имаха много по-голям ефект върху мен от всичко, казано от Служителите, защото я обичах и ѝ се възхищавах.

Обратно в стаята си открих сребристата си кутия, паднала отстрани до чифт от зимните ми ботуши. Отворих я и извадих микрокартата с информацията за Ксандър и указанията за ухажване. Ако не беше станала тази тъпа грешка, ако просто бях видяла лицето му и всичко друго беше нормално, нищо от това нямаше да се случи. Нямаше да се влюбя в Кай и нямаше да ми бъде толкова трудно да направя онзи избор при сортирането. Всичко щеше да бъде наред.

Всичко все още можеше да бъде наред. Ако сортирането беше това, което подозирах, ако Кай получише възможност за по-добър живот, щях ли да събера отново парчетата на живота си? Нямаше да бъде толкова трудно да оформя живота си около най-голямото парче. Подбора ми с Ксандър. Можех да го обичам. Аз го обичах. И именно защото го обичах, трябваше да му кажа за Кай. Нямах нищо против да крия от Обществото. Но не можех повече да крия от Ксандър. Дори да го наранях, трябваше да му кажа. Защото каквото и да се случеше, който и живот да изберах, той трябваше да бъде изграден върху истината.

От мисълта, че трябваше да кажа на Ксандър, ме болеше почти толкова, колкото от мисълта, че можех да загубя Кай. Стисках силно цилиндъра с таблетките си в дланта си. Мисли за нещо друго.

Спомних си първия път, когато видях Кай на върха на малкия хълм, облегнат назад, със слънцето, огряващо лицето му, и осъзнах, че в този миг се бях влюбила в него. Все пак не го бях излъгала. Не бях погледнала на него по различен начин, защото бях видяла лицето му на екрана сутринта след Тържеството си; погледнах го в друга светлина, защото го видях навън, за момент свалил защитната си броня, с очи, взели цвета на небето преди смрачаване, преди да падне нощта. Видях, че той вижда мен.

Докато лежах в леглото си с наранени и изморени до болка тяло и душа, осъзнах, че Служителите бяха прави. След като пожелаеш нещо, всичко се променя. Сега исках всичко. Още и още и още. Исках да избира сама къде да работя. Да избира за кого да се омъжа. Да ям пай за закуска и да тичам по истинска улица, навън, а не по миниатюрна инфописта. Да вървя бързо или пък бавно, когато си поискам. Да решавам сама кои стихотворения да чета и да записвам всички думи, които искам да напиша. Толкова много неща исках. Чувствах се като вода, като река от желания, изливаща се във формата на момиче на име Касия.

А най-много от всичко исках Кай.

— Не разполагаме с много време — каза Кай.

— Знам.

И аз броях дните. Дори новото работно назначение на Кай да беше тук, в Града, летните свободни занимания бяха към своя край. Нямаше да го виждам толкова често, колкото ми се искаше. Позволих си да помечтая за малко — ами ако с новата си работа щеше да има повече свободно време? Щеше да идва на всички дейности в съботните вечери. — Остават само няколко седмици туризъм.

— Не говорех за това — каза той и се приближи към мен. — Не го ли усещаш? Нещо се е променило. Нещо се случва.

Разбира се, че го усещам. За мен всичко се беше променило.

Очите му бяха бдителни, напрегнати, сякаш все още смяташе, че го наблюдават.

— Нещо голямо, Касия — каза той и после ми прошепна тихо: — Мисля, че Обществото има проблеми с войната, която води по границите.

— Защо смяташ така?

— Просто го усещам. А и всичко, което се случва. Това, което ми разказа за майка си. Липсата на достатъчно Служители по време на свободните ни занимания. И на работа имаме проблеми. Сигурен съм. — Погледна ме, а аз сведох глава. — Ще ми кажеш ли защо беше там? — попита ме той кротко.

Преглътнах. Чудех се кога щеше да ме попита.

— Беше сортиране в реална ситуация. Трябваше да разпределя работниците в две групи.

— Разбирам — каза той и изчака да видя дали ще продължа. Искаше ми се да мога. Но не можех да изкарам думите от устата си. Вместо това казах:

— Не ми разказа повече за твоята история. Какво стана, след като Служителите дойдоха за теб? Кога се случи това? Знам, че не е било преди много време, защото... — Гласът ми ме предаде.

Кай бавно и методично започна да връзва червена лента на дървото, а после ме погледна. След години, в които бях виждала само повърхностни емоции у него, новите и по-дълбоки чувства, които откривах по лицето му, все още ме поразяваха понякога. Изражението му в момента обаче беше напълно ново, различно.

— Какво има? — попитах го аз.

— Страхувам се — отвърна той протичко. — Какво ще си помислиш.

— За какво? Какво се е случило?

След всичко, през което беше преминал, Кай се страхуваше от това какво щях да си помисля аз?

— Беше през пролетта. Дойдоха да говорят с мен на работа, повикаха ме в една стая. Попитаха ме дали някога съм се чудил какъв щеше да бъде животът ми, ако не бях Отклонение. — Челюстта му се стегна и ми стана ужасно тъжно за него. Той погледна към мен и видя жалостта, изписана по лицето ми, и изражението му стана още по-сковано. Не искаше моето съжаление, затова се извърнах встрани и просто продължих да го слушам. — Отвърнах, че никога не съм мислил.

Те ми казаха, че е станала грешка. Че данните ми са били вкарани в общата база на Системата на Подбора.

— Данните ти? — попитах изненадано. Но Служителката ми беше казала, че е било грешка в микрокартата. Че снимката на Кай е била сложена на място, където не би трябвало да бъде. Каза ми, че той не бил в списъка на кандидатите. Излъгала ме е. Грешката е била много по-голяма.

Кай продължи.

— Дори не съм пълноценен гражданин. Казаха ми, че целият инцидент е бил изключително необичаен. — Усмихна ми се — лека горчива извивка на устните му, от която ме прониза силна болка. —

После ми показаха снимка. Момичето, което щеше да бъде моя Партньорка, ако не бях такъв, какъвто съм.

Кай преглътна тежко.

— Коя беше? — попитах аз. Гласът ми беше дрезгав, сух. Не казвай, че съм била аз. Не казвай, че съм била аз — така ще знам, че си ме видял само защото те са ти казали да погледнеш към мен.

— Ти — отвърна той.

И тогава осъзнах. Любовта на Кай към мен, която мислех за толкова чиста и незасегната от Служители, данни или списъци за идеални партньори, не беше такава. Бяха съсипали дори това.

Имах чувството, че нещо умира, унищожено невъзвратно. Ако Служителите бяха организирани и предизвикали цялата ни любовна авантюра, единственото нещо в живота ми, което смятах, че се случва независимо и против тях... Не можах да довърша мисълта си.

Гората около мен затанцува в размити зелени форми и без червените флагчета, които да ми показват пътя, нямаше да знам как да сляза отново долу. Започнах да ги късам гневно и да ги свалям от клоните, покрай които минавах.

— Касия — каза Кай зад мен. — Касия. Защо това е толкова важно за теб?

Под нас се чу острият и ясен звук на свирката. Бяхме стигнали толкова далече, но никога нямаше да се изкачим до върха.

— Мислех, че ще обядваш в Разсадника — каза Ксандър. Двата седяхме на маса в главната столова на гимназията.

— Промених си намерението — отвърнах аз. — Реших днес да обядвам тук.

От персонала по доставките се намръщиха, когато помолих за една от допълнителните порции, които държаха в резерв, но след като провериха данните ми, ми подадоха яденето без повече коментари. Може би бяха видели, че съм в по-особено състояние. А може би в информацията за мен в техните апарати имаше други червени флагчета, за които не ми се мислеше в момента. Не и след думите на Кай.

Осъзнах колко много храна има в кутията ми този път, когато беше принципно усреднена порция, а не тази, приготвена специално за

мен. Моите лични порции наистина бяха по-малки напоследък. Защо? Да не би да съм прекалено дебела? Огледах ръцете и краката си, силни и мускулести от катеренето по хълмовете. Не мисля, че бях напълняла. И тогава си дадох сметка, че и родителите ми са под голямо напрежение; при нормални ситуации щяха да забележат, че порциите ми, които пристигат у дома, са по-малки, и щяха да го коментират с хората от хранителното снабдяване.

Нещата се объркваха навсякъде.

Отместих стола си назад.

— Ще дойдеш ли с мен?

Ксандър погледна часовника си.

— Къде? Часовете ще започнат скоро.

— Знам — казах аз. — Няма да ходим далече. Моля те.

— Добре — отвърна Ксандър. Изражението на лицето му беше озадачено.

Поведох го по коридора към класните стаи и отворих една врата в края. Там, в малко пространство колкото дворче на къща, се намираше езерце, използвано в часовете по Приложна наука. Бяхме сами.

Трябваше да му кажа. Това е Ксандър. Заслужаваше да знае за Кай и заслужаваше да го чуе от мен. Не от някой Служител в някоя градинка днес или утре.

Поех си дълбоко дъх и се загледах в езерцето. Водата му не беше синя като тази в басейна, в който плувахме, а кафеникаво зеленикава под сребристата повърхност, и гъмжеше от живот.

— Ксандър — започнах аз с тих глас, сякаш се криехме под дърветата на Хълма. — Трябва да ти кажа нещо.

— Слушам те.

Гледаше ме с очакване. Винаги тук до мен. Винаги Ксандър.

По-добре да го кажех бързо, преди да се уплаша.

— Мисля, че съм влюбена в друг — казах толкова тихо, че почти не чух гласа си. Но Ксандър разбра.

Още преди да довърша, той тръсна глава и каза „не“, слагайки ръка на устните ми, за да не продължа. Но не жестът, нито думите му ме накараха да замълча, а болката в очите му. Очите му обаче не казваха „не“. А „защо?“.

— Не — повтори Ксандър и се извърна встрани от мен.

Не можех да понеса това, така че заставах отново пред него, опитвайки се да срещна погледа му, да го видя. Дълго време той не вдигаше очи към мен. Не знаех какво да кажа. Не смеех да го докосна. Само стоях там, надявайки се, че ще ме погледне отново. Когато го направи, болката още беше в очите му.

И нещо друго. Нещо, което не приличаше на изненада. А по-скоро на осъзнаване. Дали част от него е знаела какво се случва? Да не би затова да беше предизвикал Кай на игрите?

— Съжалявам — казах припряно аз. — Ти си ми приятел. Обичам те.

За пръв път му казвах тези думи и прозвучаха толкова не на място, толкова грешно. Прибързани, неестествени, по-маловажни, отколкото бяха.

— Обичаш ме? — каза той студено. — Какви игрички играеш?

— Не играя игрички — прошепнах аз. — Обичам те. Но е различно.

Ксандър не отговори нищо. В мен се надигна истеричен смях; беше точно като последния път, когато бяхме спорили за нещо и той беше отказал да ми говори. Преди години реших, че вече не ми се играе на всички тези игри, с които се занимавахме тогава. Ксандър побесня. Никой не играе като теб, каза той. И после, когато не отстъпих, спря да ми говори. Аз обаче не се предадох.

Минаха две седмици, преди мирът между нас да се възстанови в онзи ден, когато дядо скочи в басейна от трамплина и аз го последвах. Изскочих на повърхността, уплашена и въодушевена, и Ксандър доплува до мен, за да ме поздрави. В един кратък миг целият ни спор беше забравен.

Какво ли щеше да си помисли дядо за скока, който бях направила сега? Дали щеше да ми каже този път да се вкопча в ръба с всичка сила? Дали щеше да ме посъветва да се хвана за дъската, докато пръстите ми се разкърват? Или да ме увери, че няма проблем да се пусна?

— Ксандър. Служителите ме изиграха. Сутринта след Тържеството на Подбора пяхнах микрокартата в портала. Първо на екрана се появи твоето лице, а после изчезна. — Преглътнах. — И тогава се появи друго лице. Лицето на Кай.

— Кай Маркъм? — попита невярващо Ксандър.

— Да.

— Но Кай не може да е твойт Партньор. Не може да е, защото...

— Защото? — попитах аз. Дали Ксандър знаеше за статута на Кай? Откъде беше разбрал?

— Защото аз съм Партньорът ти — каза Ксандър.

Известно време нито един от нас не проговори. Той не извърна поглед, а аз не мислех, че мога да издържа повече така. Ако бях пхнала зелената таблетка в устата си в момента, щях да я счупя със зъби, за да усетя горчивия вкус, преди да ме обземе спокойствието. Сетих се за онзи ден в столовата, когато Ксандър ми каза, че на Кай може да се има доверие. Той вярваше в това. И вярваше, че може да има доверие в мен. Какво ли си мислеше сега за нас двамата?

Ксандър се наведе по-близо към мен. Сините му очи се впиха в моите, ръката му се присегна и докосна дланта ми. Затворих очи, за да се скрия от болката в погледа му и за да попреча на желанието, което ме изпълваше — да обърна дланта си нагоре, да сплета пръстите си с неговите, да се повдигна към него и да открия устните му. После отворих отново очи и го погледнах.

— Аз също съм се появил на екрана, Касия — каза тихо той. — Но ти си избрала да видиш него.

И после с типичната си решителност, с която правеше последния ход в някоя игра, се обърна и излезе през вратата. Остави ме сама.

Но отначало не беше така! Искях да изкрещя след него.

И все още виждам и теб!

Един по един, всички хора, с които можех да говоря, си отиваха.

Дядо. Майка ми. А сега и Ксандър.

Ти си достатъчно силна, за да се справиш и без нея, ми каза дядо за зелената таблетка.

Но, дядо. Дали съм достатъчно силна да се справя без теб? Без Ксандър?

Слънцето ме огряваше силно тук долу, където бях избрала да застана.

Наоколо нямаше дървета, нито сенки, нито височина, от която можех да погледна към стореното от мен. А дори да откриех такова място и тук, пак нямаше да мога да видя нищо от сълзите, които се стичаха по лицето ми.

28.

Същата вечер в къщи отново извадих зелената таблетка.

Знаех какво можеше да направи тя за мен, видях какво се случи с Ем. Ще ме успокои. Тази дума — успокои — ми звучеше невероятно красиво, някак величествено несъвършено. Дума, нежна като вода, дума, която можеше да заличи напълно страха, да го залее, да го направи блестящ.

Спокойно. Нежно.

Върнах обратно таблетката в кутийката и я затворих рязко; обърнах се към друго зелено нещо до мен. Моето парченце от зелената ми рокля в стъклената рамка. Завих ръката си в един чорап и после натиснах стъклото силно. Почувствах изпукване. Вдигнах ръката си. Да счупиш нещо е по-трудно, отколкото си мислех. Зачудих се дали Обществото ще открие, че това важи и за мен. Натиснах отново, този път по-силно.

Щеше да бъде лесно, ако никой не ме наблюдаваше, ако никой не можеше да ме чуе. Ако тези стени не бяха толкова тънки и животът ми не беше толкова прозрачен, можех да метна стъклото по стената, да го строша с камък, да го унищожа с гръм и трясък. Струваше ми се, че то ще издаде пищен, искрящ звук, когато се счупеше, че щеше да се пръсне на милион парченца, които щяха да сияят в красиви цветове, докато се разпиляват навсякъде. Но вместо това трябваше да бъде много внимателна.

Дълга сребриста пукнатина се появи по повърхността на стъклото. Под него меката зелена тъкан все още беше непокътната. Внимателно отместих парчетата стъкло встрани, вдигнах най-голямото и извадих плата отвътре.

Свалих чорапа от ръката си и я огледах. Не бях порязана, никъде не кървах.

След грубата вълна на чорапа ми, усещах коприната прохладна в ръката си, лека, носеща чувство на лукс и облекчение, като водата.

Рожденият ми ден започна с вода, помислих си аз, докато докосвах плата, и се усмигнах.

След като пяхнах и парченцето плат, и цилиндъра с таблетките в джоба на униформата за следващия ден, заспах с тази картина в съзнанието си. Вода. Тази нощ щях да отплувам надалече в сънищата си. Датчиците нямаше да засекат нищо освен мен, Касия, носеща се по вълните, които поне за малко щяха да заличат тревогите ми, да махнат товара ми...

Днес Офицера го нямаше.

Когато групата за обхождането на Хълма се събра, вместо него се появи младши Служител, който говореше припряно и накъсваше думите, може би защото си мислеше, че Офицерите говорят така. Очите му ни оглеждаха, личеше си колко е доволен от факта, че има власт над нас, че може да ни заповядва.

— Беше взето решение това лято да се съкратят дейностите за свободното време. Днес е последният ви ден за туристически походи. Свалете колкото можете повече от червените флагчета, които сте завързали, и разрушете пирамидите от камъни.

Погледнах към Кай, но той не изглеждаше изненадан. Опитах се да не позволя на очите ми да се взират с копнеж в него, да не търся отговори в лицето му. Тази сутрин по пътя към Разсадника във влака и двамата бяхме любезни и съвсем нормални; много добре знаехме как да се държим, когато подозирахме, че ни наблюдават. През цялото време се питах какво ли си мисли той за мен, след като вчера бях избягала от него на Хълма. Какво ще си помисли, когато разбере за сортирането, и дали ще приеме дара, който бях решила да му дам днес.

Или ще ми причини това, което аз бях причинила на Ксандър, и ще ме отблъсне.

— Но защо? — попита с хленчене Лон. — Половината лято проправяхме тези пътеки!

Стори ми се, че видях лека усмивка на лицето на Кай, и осъзнах, че той харесва Лон. Лон, който досаждаше и задаваше въпросите, които никой друг не се осмеляваше, макар никога да не получаваше отговор. Порази ме мисълта, че това е вид смелост. Добре прикрита, но все пак смелост.

— Без въпроси — обърна се рязко Служителят към Лон. — Тръгвайте.

И така за последен път двамата с Кай започнахме да катерим Хълма.

Когато бяхме достатъчно далече по нашата пътека, където никой друг не можеше да ни види, Кай сграбчи ръката ми, докато се протягах да отвържа една червена лента от храстите.

— Зарежи това — каза той. — Ще се качим до върха.

Очите ни се срещнаха. Никога досега не го бях виждала да действа толкова безразсъдно и дръзко. Отворих уста да кажа нещо, но той ме прекъсна.

— Освен ако те е страх да опиташ?

В гласа му долових нотка на предизвикателство, каквато преди не бях чувала. Не звучеше жестоко, но не беше и просто любопитен. Той имаше нужда да знае отговора; това, което щях да направя сега, щеше да му разкрие нещо важно за мен. Не каза нищо за вчера. Лицето му беше открито, очите светеха, тялото му беше напрегнато, всеки мускул казваше: Време е. Сега.

— Искам да опитам — казах му аз. За да го докажа, тръгнах напред по пътеката, която бяхме маркирали заедно. Не след дълго усетих как ръката му докосва моята и когато пръстите ни се сплетоха, почувствах същото напрежение, каквото имаше и в думите му. Трябва да стигнем до върха.

Не го погледнах, но стиснах силно ръката му.

Когато навлязохме в последната част от гората, онази, която не бяхме проучвали досега, спрях.

— Почакай — казах аз. Ако наистина щяхме да приключим с този Хълм, исках да разчистя последните трънаци и пречки между нас, за да застана на върха му свободна и с чисто сърце.

Кай ме погледна и зад обичайното му търпение открих притеснение, тревога, че няма да успеем навреме. Дори в този миг бе възможно свирката да звучи отдолу, а аз просто да не я чувам, защото сърцата ни бият прекалено силно и дишаме тежко един и същи въздух.

— Вчера се уплаших.

— От какво?

— Че сме се влюбили заради Служителите — отвърнах аз. — Те са ти казали за мен. Казаха и на мен за теб сутринта след Подбора ми,

когато твоето лице се появи на микрокартата ми погрешка. С теб се познавахме толкова отдавна, но не направихме нищо, докато... — не довърших изречението си, но Кай знаеше какво имам предвид.

— Не се отказваш от нещо само защото те са го предвидили — възпротиви се той.

— Но аз не искам техните решения да определят живота ми.

— Не е нужно. Не бива да им позволяваш да го правят.

— Сизиф и камъкът.

Дядо щеше да разбере тази история. Той буташе камъка, живееше живота, който Обществото беше планирало за него, но мислите му винаги си бяха неговите собствени.

Кай се усмихна.

— Точно така. Но ние — дръпна ме леко за ръката — трябва да изкачим върха. И може би дори да постоим там за минутка. Хайде.

— Трябва да ти кажа още нещо.

— Да не би да е за сортирането? — попита той.

— Да...

Кай ме прекъсна.

— Казаха ни. Аз съм от групата, която има ново работно назначение. Вече знам.

Дали наистина знаеше? Дали знаеше, че животът му щеше да бъде по-кратък, ако останеше да работи в Хранителния център? Знаеше ли, че е бил точно в средата между тези, които щяха да останат, и тези, които щяха да заминат? Дали знаеше какво съм направила?

Той видя въпросите в очите ми.

— Знам, че е трябвало да ни разпредиш в две групи. Знам, че вероятно съм бил точно по средата.

— Искаш ли да знаеш какво направих?

— Мога да се досетя и сам — каза той. — Казали са ти за продължителността на живот на работниците и за отровите, нали? Затова си ме сложила в групата на заминаващите.

— Да — казах аз. — И ти ли знаеш за отровата?

— Разбира се. Повечето сме се досетили сами. Но никой от нас не е в позицията да се оплаква. Животът ни пак ще е много по-дълъг, отколкото ако бяхме останали във Външните провинции.

— Кай — беше ми трудно да го питам, но трябваше да знам — заминаваш ли?

Погледна нагоре. Над нас слънцето се изкачваше на небето, пламенно и златно.

— Не съм сигурен. Още не са ни казали нищо. Но знам, че нямаме много време.

Когато стигнахме върха на Хълма, почувствах, че всичко вече ще бъде различно. Бях едновременно същата Касия, той все още беше Кай. Но стояхме заедно на място, където никой от нас не беше стигал преди.

В същия свят, сив и син, и зелен, и златен, който бях гледала около себе си през целия си живот. Същият свят, който бях наблюдавала от прозореца на дядо и от върха на малкия хълм. Но сега аз бях по-високо от него. Ако имах криле, можех да ги разперя. Можех да се понеса във въздуха.

— Искам да вземеш това — подаде ми Кай артефакта си.

— Не знам как да го използвам — казах аз, защото не исках той да види колко много всъщност желях да приема подаръка му. Как се разкъсвах до болка от копнежа да подържа и да притежавам нещо, което беше част от неговата история, част от него.

— Мисля, че Ксандър може да те научи — каза той тихо и дъхът ми секна. Така ли се разделяше с мен? Дали ми казваше да се доверя на Ксандър? Да бъда с Ксандър?

Преди да попитам, Кай ме придърпа към себе си и думите му прозвучаха в ухото ми, топли, прошепнати.

— Това ще ти помогне да ме намериш. Ако изобщо отида някъде.

Лицето ми пасваше идеално на рамото му, близо до врата му, където можех да чувам сърцето му и да усещам уханието на кожата му. Чувствах се в безопасност. Някаква важна част от мен беше на сигурно място с него, отколкото където и да е другаде.

Кай пхна парче хартия в дланта ми.

— Последната част от моята история — каза той. — Ще я запазиш ли? Не я чети още.

— Защо?

— Просто почакай — гласът му беше спокоен, твърд. — Почакай съвсем малко.

— И аз имам нещо за теб.

Отдръпнах се съвсем леко от него и пхнах ръка в джоба си. Извадих парченцето плат, зелената коприна от моята рокля.

Той го повдигна до лицето ми, за да види как съм изглеждала в онази нощ на Тържеството на Подбора.

— Прекрасно — каза с нежност.

Прегърна ме на върха на Хълма. От мястото, където стояхме, виждах облаците и дърветата, и купола на Градската община, и малките къщички в отдалечените квартали. За един кратък миг видях всичко, видях своя свят, а после погледнах отново към Кай.

Той каза само Касия и затвори очите си и аз затворих моите, така че да се срещнем в мрака. Чувствах как ръцете му обгръщат тялото ми, чувствах мекотата на зелената коприна, докато той ме притискаше и ме придърпваше все по-близо и по-близо към себе си. Касия, каза още веднъж, тихо, толкова близо, че устните му най-накрая срещнаха моите. Най-накрая.

Замислих се, че може би искаше да каже още нещо, но когато устните ни се намериха, вече нямаше нужда — поне веднъж — от никакви думи.

Из квартала отново се разнесе писък и този път беше човешки. Отворих очи. Беше толкова рано, че небето по-скоро беше черно, а не синьо, а първите проблясъци от зората на ръба на хоризонта бяха все още обещание, а не реалност.

Вратата на стаята ми се отвори с трясък и майка ми застана в рамката светлина.

— Касия — въздъхна тя с облекчение и се обърна към баща ми, който явно беше зад нея. — Тя е добре!

— И Брам също — провикна се татко и после всички се озовахме в коридора, тичайки към входната врата, защото някой на нашата улица пищеше и звукът беше толкова непривичен, че ни пронизваше като с нож. В Квартала на кленовете може и да не чувахме често звука на болката, но инстинктът да се притечеш на помощ на друго човешко същество не беше напълно изтръгнат от нас.

Татко отвори вратата и всички погледнахме навън. Светлината от уличните лампи изглеждаше по-бледа, палтата на Служителите бяха по-сиви и мрачни. Те се движеха бързо, между тях се открояваше някаква фигура. Зад човека вървяха още хора. Офицери.

И някой друг, който продължаваше да крещи. Дори в мъждивата светлина на лампите успях да я разпозная. Айда Маркъм. Някой, който беше умирал от болка и преди и сега отново агонизираше, докато преследваше фигурата, обградена от Служители и Офицери.

Кай.

— Кай!

За първи път в живота си тичах с пълна сила пред очите на други хора. Нямаше инфописта, която да ме забавя, нито клони, които да ме спират. Краката ми летяха по тревата, по цимента. Минавах направо през моравите и през цветните лехи на съседите ни, опитвайки се да настигна челната група, която се движеше към спирката на въздушния влак. Един Офицер се отдели от тях и се втурна към Айда. Тя

привличаше прекалено много внимание, вратите на другите къщи бяха отворени и на стъпалата стояха хора и гледаха.

Затичах се по-бързо, вече стъпвах върху остриите връхчета на студената и влажна трева в двора на Ем. Още само няколко къщи.

— Касия? — провикна се Ем от входната им врата. — Къде отиваш?

Кай не ме беше чул от виковете на Айда. Групата беше стигнала почти до стъпалата, водещи към платформата на влака. Когато тръгнаха под светлината на спирката в дъното, видях, че ръцете на Кай бяха събрани заедно отпред и вързани с нещо.

Също като на рисунката му.

— Кай! — изкрещях отново и главата му се повдигна. Той извърна лицето си към мен, но не бях достатъчно близо, за да видя очите му. Трябваше да видя очите му.

Друг Офицер се откъсна от групата хора и се запъти към мен. Трябваше да се приближа още малко, преди да извикам, но все още можех да тичам бързо. Почти стигнах.

Част от ума ми се опитваше да осъзнае какво се случва. Дали го отвеждаха към новото му работно място? Ако беше така, защо го правеха толкова рано сутринта? Защо Айда беше така разстроена? Не трябваше ли да бъде щастлива, че той има нов шанс, нещо по-добро от това да мие съдове за храна? Защо имаше белезници? Дали беше опитал да се съпротивлява? Дали някой беше видял целувката ни? Аз ли бях причината за всичко това?

Видях как влакът се плъзга леко към спирката, но това не беше обикновеният влак, който използвахме всеки ден, сребристобелият. Беше тъмносивият влак за дълги разстояния, който по принцип тръгваше от центъра на Града. Чувах го как приближава; беше потромав, по-шумен, отколкото белия.

Нещо не беше наред.

Дори да не го бях разбрала вече и сама, думата, която Кай извика към мен, когато го бутна да се качи на влака, ми каза всичко. Защото в този миг дългогодишният му инстинкт за оцеляване го напусна и един различен инстинкт взе връх в него.

Той извика името ми.

— Касия!

В тази единствена дума чух всичко: Че ме обича. Че е изплашен. Чух и онова сбогом, което се опита да ми каже на Хълма. Той знаеше. Не напускаше просто за да отиде на нова работа; отиваше някъде и не мислеше, че ще се върне.

Чух шум — меки стъпки, носещи се по тревата зад гърба ми, и тежки, издаващи силен звук върху метала, пред мен. Погледнах назад и видях един Офицер да крачи забързано насам; извърнах поглед — Служител слизаше по металните стъпала на платформата. Айда вече не пицеше; искаха да ме спрат така, както бяха спрели нея.

Не можех да стигна до него. Не по този път. Не сега. Нямах как да премина покрай Офицера на стъпалата. Не бях достатъчно силна, за да се боря с тях, нито достатъчно бърза, за да ги надбягам...

Не си отивай кротко в тъмнината.

Не знаех дали Кай ми предаде тези думи мислено, или аз самата си ги припомних, или пък дядо беше някъде там в тази почти нощ, почти сутрин, оставяйки стиховете да се носят по вятъра, стихове, които имаха криле — като ангелите.

Заобиколих отстрани платформата, краката ми направо летяха по цимента.

Кай видя какво правя и се завъртя, рязко движение, което му спечели секунда свобода, преди техните ръце да се стоварят отново върху него.

Секундата беше достатъчна.

За този единствен миг Кай се наведе над ръба на осветената платформа и аз видях това, което имах нужда да видя. Видях очите му, пълни с живот и огън, и знаех, че той няма да спре да се бори. Дори това да беше само някаква тиха борба, вътре в него, която понякога човек не можеше да открие. И аз също нямах да спра.

Виковете на Служителите и звукът от спирация влак щяха да заглушат думите ми. Кай нямах да може да чуе нищо.

Затова посред целия този шум просто посочих с ръка към небето. Надявах се, че ще разбере какво имам предвид, защото исках да му кажа толкова много неща: сърцето ми винаги щеше да бъде с него. Нямах да си отида кротко в тъмнината.

Щях да открия начин да се рея във въздуха като ангелите в старите истории и щях да го намеря.

Знаех, че е разбрал, докато гледаше право към мен, дълбоко в очите ми. Устните му се помръднаха леко, но въпреки това чувах ясно какво казва: думите от стихотворение, което само двама души на света знаеха. От очите ми бликнаха сълзи, но ги изтрих незабавно. Защото ако имаше момент в живота ми, в който исках да виждам ясно, беше точно този.

Офицерът стигна първи до мен, сграбчи ме за ръката и ме дръпна назад.

— Оставете я — каза баща ми. Нямах представа, че той може да тича толкова бързо. — Не е направила нищо.

Майка ми и Брам приближиха тичешком през тревата към нас. Ксандър и семейството му идваха след тях.

— Нарушава обществения ред — каза сърдито Офицерът.

— Разбира се, че ще го направи — реагира остро баща ми. — Отвеждат приятеля ѝ от детство в ранните часове на деня, докато майка му пици. Какво става тук?

Гласът на баща ми звучеше високо, дръзко, задавайки този въпрос, и аз погледнах бързо към мама, за да видя как се чувства от поведението му. Тя изглеждаше горда, че това е нейният мъж.

За моя изненада бащата на Ксандър също се обади:

— Къде отвеждат момчето?

Облечен в бяло палто Служител пое контрол над събитията и заговори високо, така че да го чуят всички събрали се хора от квартала. Думите му бяха резки и добре премерени:

— Съжалявам, че нарушихме спокойствието ви. Този млад мъж получи ново работно назначение и ние имаме задължението да го придружим дотам. Тъй като назначението е извън територията на провинция Ория, майка му се развълнува прекалено и се разстрои.

Но защо бяха тук Офицерите? Всички тези Служители? Защо белезници?

Обяснението на Служителя звучеше напълно нелогично, но след кратка пауза всички кимнаха и го приеха. Освен Ксандър. Той отвори уста, за да каже нещо, но после ме погледна и се отказа.

Целият адреналин, който беше нахлул в мен, докато се опитвах да стигна до Кай, ме напусна и осъзнах нещо ужасяващо. Където и да

отиваше Кай, причината бях аз. Заради моето разпределение или заради целувката ми. И в двата случая аз бях виновна.

— Лъжи — каза Патрик Маркъм. Всички се обърнаха към него. Макар да беше облечен в пижама, с изпито и отслабнало лице от всичко, което беше преживял, все пак излъчваше кротко достойнство — нещо, което никой не можеше да му отнеме. Бях го виждала само в един друг човек. Въпреки че Патрик и Кай не бяха роднини по кръв, и двамата притежаваха един и същи вид сила. — Служителите казаха на Кай и на другите работници — докато говореше, гледаше към мен, — че ще получат нова работа. По-хубава. Но всъщност ги пращат във Външните провинции да воюват.

Зави ми се свят, сякаш някой ме беше ударил по главата, и мама протегна ръка, за да ме подкрепи.

Патрик продължи:

— Войната с Врага не се развива добре. Имат нужда от още хора, от още войници. Всички местни хора са мъртви. Всички. — Направи пауза, а после заговори, сякаш на себе си. — Трябваше да се сетя, че ще отведат първо Отклоненията. Трябваше да знам, че Кай ще бъде в списъка им... Но си мислех, че след като преживяхме толкова много... — потрепери му гласът.

Айда се обърна към него. Беше бясна на хората, които ѝ бяха отнели още едно дете, и изпълнена с любов към мъжа, с когото бяха останали отново сами.

— Ние забравихме, скъпи. Но той никога не го направи. Знаеше, че това ще се случи. Видя ли го как се бори? Видя ли очите му, когато го отведоха? — Обгърна Патрик с ръце през врата, а той я притисна силно към себе си, докато стенанията ѝ отекваха силно в студената сутрин. — Той ще умре. Изпращането им там е смъртна присъда. — После се отскубна от прегръдката му и изкрещя към Служителите. — Той ще умре!

Двама от Служителите се придвижиха бързо, извиха ръцете на Патрик и Айда зад гърбовете им и ги отведоха нанякъде. Главата на Патрик се изви рязко назад, когато един от мъжете запуши устата му, за да му попречи да говори, а другият направи същото с Айда, за да заглуши писъците ѝ.

Никога не бях виждала или чувала Служители да използват такава сила. Не осъзнаваха ли как действията им доказват, че думите

на Патрик и Айда са истина?

Една въздушна кола се приземи близо до нас и от нея излязоха още Служители. Офицерите избутах семейство Маркъм към колата и Айда се протегна, за да хване съпруга си за ръката. Не им достигнаха сантиметри, за да се докоснат дори тази мимолетна нежност им беше отказана, единственото нещо на света, което можеше да я утеши сега.

Затворих очи. Искаше ми се да не чувам как писъците на Айда продължават да отекват в ушите ми; искаше ми се да не чувам отново и отново онези думи, които никога нямаше да забравя. Той ще умре. Искях мама да ме отведе у дома и да ме сложи да си легна в леглото, както правеше, когато бях дете. Когато гледах без страх през прозореца как нощта се спуска навън, когато не знаех какво е да желаеш толкова неистово да бъдеш свободен.

— Моля за вашето внимание.

Познавах този глас. Беше моята Служителка, онази от градинката. До нея стоеше Служител със знаци, показващи най-висок правителствен ранг: три златни звезди, искрящи ярко под светлината на уличните лампи. Възцари се тежко мълчание.

— Извадете цилиндрите си с таблетки — каза мъжът вежливо. — Вземете червената.

Всички се подчинихме. Ръката ми стисна здраво малката кутийка с трите таблетки, разположени на сигурно място в джоба ми. Синя, червена и зелена. Живот, смърт и забрава, винаги на разположение, винаги между пръстите ми. — Сега, задръжте червените си таблетки и предайте цилиндрите си на Служител Стандлър — посочи към моята Служителка, която държеше квадратен пластмасов контейнер. — Съвсем скоро ще получите нови цилиндри и нови таблетки.

И отново всички се подчинихме. Пуснах в контейнера малкия метален цилиндър също както направиха и другите, но нарочно не погледнах Служителката в очите.

— Трябва да глътнете червената таблетка. Със Служител Стандлър ще се уверим, че сте го направили. Няма за какво да се притеснявате.

Офицерите около нас като че ли се бяха умножили. Обикаляха по улицата, грижеха се всички, които не бяха излезли досега, да останат по домовете си и изолираха дузината от нас, които бяхме в близост до

спирката на влака — малцината, които знаехме какво беше станало днес в Квартала на кленовете и какво се случваше в страната.

Представих си, че събитията по другите места се бяха развили много по-спокойно; вероятно никой от другите Отклонения нямаше семейства или роднини на такова ниво, че да знаят какво наистина се случва. А дори и Патрик Маркъм не беше успял да спаси сина си.

И вината за това беше изцяло моя. Не бях изиграла ролята на Господ или на ангел, а на Служител. Позволих си да мисля, че знам какво е най-добре за другите, и промених хода на един живот. Нямаше значение дали данните ме бяха подвели или не; в крайна сметка аз сама взех решението. И целувката...

Не можех да мисля за целувката.

Погледнах към червената таблетка, толкова малка върху дланта ми. Дори тя да означаваше смърт, мисля, че в този миг бях готова да я приема с радост.

Не. Обещах на Кай. Посочих към небето и му обещах. А сега, минути по-късно, вече бях готова да се предам?

Изпуснах таблетката на земята възможно най-небрежно. За миг я видях малка и червена сред тревата и си спомних какво беше казал Кай за червения цвят — цвета на раждането и обновяването. За новото начало, казах си сама и преместих леко крака си, за да натроша хапчето; усетих как се разпада под крака ми. Това ми напомни за онзи път, когато видях лицето на Кай в другия край на претъпканата с хора зала за игри и стъпках изгубените таблетки.

Само че сега, когато вдигнах глава, не го открих никъде.

Никой от събралите се хора не беше изпълнил последната заповед. Въпреки че този Служител беше с най-високия ранг, който някога бяхме виждали, и той ни беше заповядал да го направим, всички бяхме чували прекалено много слухове за червеното хапче.

— Кой ще бъде пръв?

— Аз — каза мама и пристъпи напред.

— Не — провикнах се аз, но погледът на татко ме спря. Знаех какво се опитва да ми каже. Тя го прави заради нас. Заради теб. И някак си беше убеден, просто знаеше с цялото си сърце, че всичко ще бъде наред.

— И аз ще го направя — обади се той и застана до нея. Всички ги наблюдавахме, докато те заедно и почти едновременно поглъщаха

червените си таблетки. Служителят провери устите на родителите ми и кимна кратко.

— Хапчетата ще се разтворят след секунди — обърна се към всички ни. — Става бързо, така че не се опитвайте да ги изплюете. Няма и нужда да го правите. Няма да ви навредят. Само ще прочистят ума ви.

Само ще прочистят ума ви. Разбира се. Вече знаех защо трябва да ги вземем. За да забравим какво стана с Кай, за да забравим, че Врагът печели войната във Външните провинции, че всички местни хора там бяха избити. И сега осъзнах защо не ни бяха казали да вземем червеното хапче, когато се случи онова с първото момче на Маркъм: защото трябваше да помним колко опасни могат да бъдат Аномалиите. Колко уязвими ще бъдем без Обществото, което да ни пази от всичко по всякакви начини.

Дали бяха пуснали на свобода онази Аномалия нарочно? За да ни напомнят?

Какво ли ще ни кажат после, че е станало с Кай? В каква история ще вярваме всички? Дали ще вземем и зелената таблетка, спокойствие след забравата?

Не искам вече да бъда спокойна. Не искам да забравям.

Колкото и да боли, трябваше да помня цялата история на Кай, с всичките болезнени моменти.

Мама се обърна към мен, за да ме погледне, и се притесних, че ще видя само пустота и мрак в очите ѝ, празно изражение. Но тя изглеждаше добре. Татко също.

Скоро всички се подредиха един до друг, с червените таблетки в отворената си длан, готови да приключат с това и да се върнат отново към живота си. Какво щях да правя, когато откриеха, че съм се отървала от моята? Погледнах под краката си, очаквах да видя тънка следа от червен прах, като обгорена или изсъхнала трева. Но всичко си изглеждаше точно като преди. Не виждах дори червени късчета от хапчето. Сигурно го бях стъпкала напълно.

Брам беше едновременно ужасен и въодушевен. Той не беше достатъчно голям, за да има собствена червена таблетка в цилиндъра си, затова татко му даде допълнителната, която имаше правото да носи.

Моята Служителка също започна да проверява хората. Идваше все по-близо и по-близо, но аз не можех да откъсна поглед от Брам и

после от Ем, когато тя глътна хапчето си. За секунда си спомних съня си и изпитах истински ужас, докато я наблюдавах. Но нищо не се случи. Нищо, поне доколкото можех да забележа.

И после дойде редът и на Ксандър. Той вдигна глава, видя, че го гледам, и на лицето му се появи изражение на чиста болка. Искях да извърна очи, но не можех. Гледах, а Ксандър ми кимна и повдигна червената си таблетка към мен, все едно вдигаше тост.

Не успях обаче да го видя как я поглъща, защото някой застана пред мен и запълни цялото пространство — така ми пречеше да виждам, но и ме скриваше от очите на другите. Моята Служителка.

— Да видя таблетката ти, моля — каза тя.

— Ето я. — Протегнах свитата си в юмрук ръка напред, но не я отворих.

Стори ми се, че на устните на жената се появи усмивка. Макар да знаех, че има в себе си допълнителни таблетки — бях ги виждала — тя не ми предложи една от тях.

Очите ѝ се стрелнаха към тревата в краката ми и после обратно към лицето ми. Вдигнах ръката си и се престорих, че слагам нещо в устата си и после преглътнах тежко. И тя продължи към другия човек.

Макар да исках точно това, все пак я мразех. Защото и тя искаше аз да помня какво се е случило тук. Какво бях направила.

30.

Когато най-накрая мракът окончателно си отиде, настана безлична, гореща, стоманеносива сутрин, сутрин без дълбочина или измерение. Къщите около мен можеха да бъдат декор за стар филм, просто картини, показвани на големия екран. Струваше ми се, че ако отидех по-далече от обикновено, щях да стигна до платното или да премина през хартиените стени и после да изляза в черната пустота в края на всичко. Някак си вече не се страхувах; вместо това се чувствах отпусната, летаргична, което беше дори по-лошо. Защо да ме е грижа за някаква безлична планета, населена от безлични хора? На кого му пукаше за място, където Кай го нямаше?

Това беше една от причините, поради които се нуждаех от Кай, осъзнах в този миг. Защото, когато бях с него, аз чувствах.

Но той си беше отишъл. Видях го с очите си.

Аз бях причината всичко това да се случи.

Дали и Сизиф е трябвало да преживее същото? Да спре за миг и да се концентрира върху мисълта, че трябва да издържи, трябва да продължи да държи камъка, да му попречи да се изтърколи надолу и да го смачка, преди дори да има силата да помисли за ново изкачване нагоре?

Червената таблетка оказа ефект почти незабавно, след като Офицерите и Служителите ни съпроводиха като стадо овце до домовете ни. Събитията от изминалите дванайсет часа бяха заличени от спомените на семейството ми. В рамките на един час получихме доставка на нови цилиндри и таблетки с писмо, което обясняваше, че в старите ни бил открит някакъв дефект и са били прибрани по-рано тази сутрин. Всички в семейството ми приеха обяснението без никакви въпроси. Те имаха други неща, за които да се притесняват.

Мама беше объркана — къде беше оставила своя контролен апарат, след като вечерта беше приключила работата си с него? Брам не можеше да си спомни дали е завършил писменото си домашно.

— Добре, провери на портала, миличък — каза мама, която звучеше все по-объркано. Татко изглеждаше леко неадекватен, но не така стреснат. Мисля, че и преди е преживявал подобно нещо, даже вероятно много пъти заради работата си. Макар таблетката все още да му действаше, явно беше по-малко озадачен от случващото се.

Което беше добре, защото Служителите не бяха приключили с нашето семейство.

— Лично съобщение за Моли Рейес — разнесе се познатият безличен глас от портала.

Мама погледна към екрана, изненадана.

— Ще закъснея за работа — възпротиви се тихо тя, макар че който и да изпращаше съобщението, не можеше да я чуе. Не можеше да види и как изпъна рамене, докато се отправяше към портала и си слагаше слушалките. Екранът потъмня, изображението на него се виждаше само от мястото, където стоеше тя.

— Какво да правя? — попита Брам. — Да изчакам ли?

— Не, отивай на училище — каза му татко. — Не бива да закъсняваш.

Вече почти при вратата, Брам се обърна и се оплака:

— Винаги пропускам всичко.

Исках да му кажа, че това не е вярно; но всъщност наистина ли исках той да помни какво беше станало тази сутрин?

Нещо започна да се случва с мен, докато гледах как брат ми излиза от вкъщи; нещата около мен започнаха отново да стават реални. Брам беше реален. Аз бях реална. Кай беше реален и трябваше да открия начин да го намеря.

Сега.

— Ще отида до Града тази сутрин — казах на татко.

— Нямате ли поход днес? — попита той, а после поклати глава, сякаш си беше спомнил нещо. — Извинявай. Забравих. Свободните летни занимания приключиха по-рано тази година, нали? Затова и Брам отива на училище, а не на плуване. Умът ми е като в мъгла, малко съм разсеян.

Не изглеждаше изненадан и отново си помислих, че това сигурно му се е случвало и преди. Сетих се как позволи на мама да вземе първа червеното хапче; някак си знаеше, че то няма да й навреди.

— Още не са ни назначили занимания вместо отменените походи — казах на татко. — Така че имам време да отида в Града преди училище.

Това само по себе си беше още един пропуск, поредното малко доказателство, че нещо в добре смазаната машина на нашето Общество някъде се пропукваше.

Татко не ми отговори. Гледаше мама; тя се взираше в екрана на портала с пребледняло лице.

— Моли?

Не се допускаше да се прекъсват личните съобщения, но той направи няколко крачки към нея. И после още няколко. Най-накрая, когато постави ръка на рамото ѝ, тя извърна лицето си от екрана.

— Вината е моя — каза мама и за пръв път в живота си я видях как гледа през баща ми, не към него, погледът ѝ беше закован в някаква далечна невидима точка. — Преселват ни във Фермерските земи, незабавно.

— Какво? — ахна татко. Тръсна глава и погледна зад нея към портала. — Това е невъзможно. Ти предаде доклада си. Каза истината.

— Предполагам, че не искат тези от нас, които са видели излезлите извън нормата култури, да заемат високи позиции. Знаем прекалено много. Може да се изкушим да направим същото. Местят ни във Фермерските земи, където няма да работим на отговорни постове. Където могат да ни наблюдават и да ни нареждат да отглеждаме само тези култури, които те искат.

— Но поне — опитах се да я успокоя аз — ще бъдем по-близо до баба и дядо.

— Не ни местят във Фермерските земи на Ория — отвърна мама. — А в друга провинция. Тръгваме утре. — После празният ѝ застинал поглед се премести отново към татко и видях, че в него вече има чувство. Наблюдавах как емоцията и животът се връщат на лицето ѝ, в цялото ѝ същество. И докато гледах как това се случва, изпитах силно и болезнено желание — толкова остро и пронизващо, че не знаех дали ще мога да го понеса. Трябва да разбере къде са изпратили Кай. Преди да си тръгнем.

— Винаги съм искал да живея във Фермерските земи — каза баща ми и мама отпусна глава на рамото му; прекалено изтощена, за да плаче, и прекалено сломена, за да се преструва, че всичко е наред.

— Но аз направих каквото се очакваше от мен — прошепна тя. Направих точно това, което искаха.

— Всичко ще бъде наред — каза тихо татко на мама и на мен.

Може би щях да му повярвам, ако бях взела червената таблетка.

По-надолу по улицата, пред къщата на Маркъм, имаше паркирана кола на Служителите. Нашият квартал беше привлякъл доста вниманието на правителствените служби през последните седмици.

Ем изскочи от вратата на тяхната къща, която изглеждаше ужасно пуста и гола без дърветата в двора.

— Чу ли? — попита ме тя въодушевено. — Служителите събират нещата на семейство Маркъм. Патрик е преместен на работа в Централното правителство! Това е такава чест! И той е от нашия квартал! — намръщи се леко. — Жалко само, че не успяхме да се сбогуваме с Кай. Ще ми липсва.

— Знам — казах аз и сърцето ме заболя отново; спрях, за да си поема дъх и да продължа напред под тежестта на камъка, който бутах — аз бях единствената, която знаеше какво беше станало в действителност тази сутрин.

С изключение на няколко отбрани Служители. И дори те не знаеха, че аз знаех. Само двама души бяха напълно наясно със случилото се и че не бях взела червеното хапче. Аз. И моята Служителка.

— Трябва да вървя — казах на Ем и тръгнах към спирката на въздушния влак. Не погледнах към къщата на Маркъм. Патрик и Айда вече ги нямаше. Дали бяха обявили и тях за Отклонения, или просто ги бяха пратили в уединение на някое спокойно място, далече от тук? Дали и те бяха взели червената таблетка? Дали в момента се оглеждаха из новия си дом с изненада, чудейки се какво ли се е случило с втория им син? Трябваше да открия и тях заради Кай, но първо исках да намеря него. Сещах се само за едно място, където можех да потърся информация.

По пътя към Градската община държах главата си сведена. Имаше прекалено много места, към които не исках да гледам: към седалката, на която обикновено седаше Кай; към пода на влака, където беше стъпвал и се опитваше да пази баланс, като винаги изглеждаше толкова небрежен, сякаш му беше вродено. Не можех да се насиля да

погледна и през прозорците, защото знаех, че може да зърна Хълма, на който бяхме стояли. Заедно. Когато влакът спря, за да се качат още хора, и заедно с тях вътре нахлу и лекият ветреца, се зачудих дали червените ленти, които оставихме с него, все още се веят там горе. Сигналните флагчета за новото начало, макар не точно такова, каквото искахме.

Най-накрая чух гласа от уредбата, който обяви моята спирка.

Градската община.

Идеята ми нямаше да проработи. Разбрах го в мига, в който заставах на стълбите на Общината за втори път в живота си. Вратите на това място не бяха широко отворени, нямаше ярки светлини, приветстващи ме с „добре дошла“, подканващи ме да вляза и да хвърля поглед на бъдещето си. През деня това място имаше охрана, тук се вършеше сериозна работа, тук миналото и бъдещето бяха заключени и строго пазени. Нямаше да ме пуснат вътре просто ей така, а дори да го направеха, нямаше да ми кажат нищо.

А може и да нямаха какво да ми кажат. Дори Служителите вземат червени хапчета.

Обърнах се и от другата страна на улицата видях възможност, от която сърцето ми заби силно. Разбира се. Защо не се сетих за това от самото начало?

Музеят.

Музеят се намираше в дълга и ниска бяла незабележителна сграда. Дори прозорците ѝ бяха от бели, матови стъкла, за да предпазват артефактите от вредното влияние на светлината. Сградата на Градската община беше висока, с големи, прозрачни прозорци. Градската община виждаше всичко. И все пак може би именно Музеят имаше нещо за мен зад затворените си очи.

Надеждата сякаш ми даде крила и аз пресякох бързо улицата, а после отворих с неподозирана у себе си сила тежката бяла врата на Музея.

— Добре дошла — каза кураторът, седящ зад кръгло бяло бюро.
— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Просто се разхождам — отвърнах, като се стараех да звуча небрежно. — Имам допълнително свободно време днес.

— И дойде тук — личеше си, че човекът е приятно впечатлен, но и озадачен. — Чудесно. Можеш да отидеш на второ ниво. Някои от

най-популярните експонати са изложени там.

Не исках да привлекам прекалено много внимание към себе си, затова кимнах и тръгнах по стъпалата към втория етаж; металното им ехо ми напомни болезнено за стъпките на Кай, изкачващ се към платформата на спирката. Не мисли за това сега. Трябва да запазиш спокойствие. Спомняш ли си как идвахте тук от основното училище, преди Кай да дойде в квартала? Тогава, когато все още имахте време да обсъждате и да мислите за миналото, преди да тръгнете в гимназията, където единствено бъдещето е от значение? Спомняш ли си как вървахте през столовата в приземието на Музея и всички деца бяхте толкова въодушевени, че ще ядете на ново и различно място? Спомняш ли си светлорусата коса на Ксандър, открояваща се сред останалите, начина, по който се преструваше, че слуша куратора, но не спираше да ти разказва шеги, които никой друг не можеше да чуе?

Ксандър. Ако замина, какво ще остане от сърцето ми, след като изтръгнат и последното късче любов от него? Любовта ми към Ксандър?

Видях знак, сочещ към Залата на артефактите, и се запътих натам. Внезапно изпитах желание да видя експонатите в нея. Исках да видя къде са сложили всички онези неща, които ни бяха взели. Може би щях да видя пудриерата си, ръкавелите на Ксандър, часовника на Брам... Можех да доведа брат си тук, преди да заминем за Фермерските земи.

Спрях по средата на залата. Нищо от нашите неща не беше изложено.

Другите витрини бяха все още претъпкани с предмети, но новата експозиция представляваше само стъклена витрина, огромна и празна. В центъра ѝ имаше лист, на който беше напечатан с големи квадратни букви, толкова различни от изящния ръкопис на Кай, следният текст: „СКОРО СЕ ОЧАКВАТ ДОПЪЛНИТЕЛНИ АРТЕФАКТИ“. Надписът в гигантската празна стъклена кутия беше осветен отгоре от специална лампа. Тези думи можеха да си стоят тук цяла вечност, сред тази запечатана и пуста, непокътната среда. Като парченцето плат от роклята ми в стъклената рамка. Никой нямаше да забележи, че нищо не се променя.

Но аз вече бях счупила стъклото, бях извадила зеления плат, бях направила своя избор. Вече умирах без Кай и сега трябваше да се

уверя, че имам достатъчно живот, за да го намеря.

Осъзнах, че нашите артефакти сигурно никога няма да бъдат изложени в тази витрина. Надписът щеше да остане единственото нещо тук. Не знаех какво бяха направили с тях.

Сега вече разбрах, че нищо не ми беше останало.

Слязох по стъпалата в приземието. Където пазеха „Славната история на провинция Ория“, където смятах да отида, преди възможността да зърна за последен път това, което бях загубила, да ме отклони от онова, което се надявах да намеря.

Застанах близо до стъклото и се загледах в картата на нашата провинция с нейните градове, фермерски територии и реки, заслушана в стъпките по мраморния под зад мен. Нисък, облечен в униформа мъж дойде и спря до експозицията.

— Искаш ли да ти разкажа нещо повече за историята на Ория?
— попита ме той.

Очите ни се срещнаха: моите — питащи, неговите — внимателни и открити.

Погледнах го и осъзнах — няма да продам нашето стихотворение. Знаех, че съм егоистка. Но освен късчето плат от роклята ми, нямах друго, което можех да дам на Кай, и ние двамата бяхме единствените хора в света, които знаеха тези стихове. Дори това беше провал, дори последната ми идея нямаше да ме доведе до никъде. Не можех да търгувам с нашите думи.

— Не, благодаря ви — казах, макар всъщност да исках да науча истинската история на мястото, където живеех. Но не мислех, че някой все още я знае.

Преди да си тръгна, хвърлих още един поглед към картата на нашето Общество. Там, точно в средата, плътни и щастливи, бяха изобразени добре оформените, закръглени пространства на Провинциите. Около тях, по краищата им, бяха всички Външни провинции, разделени от линии на отделни територии, но всички бяха безименни.

— Почакайте! — извиках към мъжа.

Той се обърна и ме погледна с очакване.

— Да?

— Някой знае ли имената на Външните провинции?

Служителят махна небрежно с ръка, загубил интерес към мен, след като беше разбрал, че нямам нищо ценно, което да му предложи.

— Това е името им. Външните провинции.

Тези празни, разделени от прости черни линии провинции задържаха погледа ми. Картата беше изпълнена с букви и информация и беше трудно да се осмислят и открият всички имена. Огледах ги още веднъж, без да ги чета подробно, без да знам какво всъщност търся.

И тогава. Нещо прикова вниманието ми, една информация се загнезди в свикналия ми да обработва данни мозък: река Сизиф. Тя течеше през някои от Западните провинции, после минаваше през две от Външните провинции и оттам — в необозначената територия на Чуждите държави.

Кай сигурно беше от една от тези две провинции. И тъй като на това място е станало нападението, когато е бил малък, сигурно и сега проблемите с Врага бяха там. Приблжих се още по-близо до картата, за да запомня двете места, които може би бяха свързани с него.

Чух отново стъпки зад гърба си и се обърнах.

— Сигурна ли си, че не мога да ти помогна с нещо? — попита настоятелно дребният мъж.

Не искам да ти продавам нищо, за малко да извикам аз и тогава осъзнах, че той май беше просто любезен и искрен.

Посочих към река Сизиф на картата, тънката черна ивица надежда, лъкатушеща върху листа хартия.

— Знаете ли нещо повече за тази река?

Мъжът снижи глас, сякаш ми съобщаваше поверителна информация:

— Когато бях по-млад, чух една история. Преди много време реката била отровена с токсични вещества и оттогава никой не живее по бреговете ѝ. Само това знам.

— Благодаря ви — казах искрено аз, защото думите му ми дадоха идея. Вече бях научила как умираха нашите възрастни хора. Можеше ли Обществото ни да е отровило нарочно водите на реката, защото тя течеше и в земите на Врага? Но Кай и семейството му не бяха отровени. Значи може би са живели достатъчно далече от нея, на безопасно място, някъде в по-високите части на тези две Провинции, през които тя преминаваше.

— Това е само история — предупреди ме мъжът. Сигурно беше видял надеждата, изписана върху лицето ми.

— Не е ли всичко такова? — казах му аз.

Излязох от Музея и не погледнах назад.

Моята Служителка ме чакаше в малката градинка пред Музея. Облечена в бяло, седеше на бялата пейка, огряна от светлината на бледожълтото слънце. Беше прекалено много, направо ме заслепи. Затворих очи.

Ако ги държах достатъчно дълго затворени, можех да се престоря, че това е градинката пред Игралния център, където я срещнах за пръв път. Можех да се престоря, че тя ще ми каже как е станала грешка в моя Подбор. Но сега всичко ще бъде различно, историята ни ще тръгне по друг път, по който двамата с Кай можехме да вървим заедно, щастливи и свободни.

Но такъв път нямаше, не и тук, в Ория.

Жената ми посочи да седна до нея на пейката. Хрумна ми, че е избрала странно място за среща, точно до вратата на Музея. После се сетих, че това всъщност е съвършеното място, празно и спокойно. Кай беше прав. Никой вече не се интересувахе от миналото.

Пейката беше каменна, солидна и прохладна от часовете, прекарани в сянката на Музея. Отпуснах главата си назад, след като седнах, и се запитах откъде ли бяха донесли камъните, от които я бяха издялали. Кой ли ги беше пренесъл?

Този път аз проговорих първа.

— Направих грешка. Трябва да го върнете обратно.

— За Кай Маркъм вече беше направено едно изключение. Повечето Отклонения нямат такива възможности — каза тя. — Ти го изпрати на новото му назначение. Ти доказва нашата гледна точка. Хората, които се опитват да променят резултатите и позволяват емоциите да влияят на решенията им, объркват живота си.

— Не, вие го направихте — казах аз. — Вие нагласихте онзи изпит и манипулирахте действията ми.

— Но ти проведе сортирането. Съвършено, ако мога да добавя. Може да си разстроена сега; семейството ти може и да е съсипано от мисълта, ме трябва да се премести, но ти взе правилното решение, що се отнася до неговите способности. Ти знаеше, че той е повече, отколкото се преструва, че е.

— Кай би трябвало да решава дали да отиде, или да остане. Не аз. Не вие. Нека той да избере.

— Ако го позволим, всичко ще се разпадне — каза жената с обичайното си търпение. — Защо мислиш, че можем да гарантираме толкова продължителен живот на хората? Как според теб се преборихме с рака? Ние подбирате всичко. Включително и гените.

— Гарантирате ни дълъг живот, но накрая ни убивате. Знам за отровата в храната на хора като дядо.

— Освен това можем да гарантираме и високо качество на живота на гражданите до самия им край. Знаеш ли колко нещастни хора в колко нещастни общества от всички периоди на човечеството биха дали всичко за такова нещо? И методът да се регулира този процес...

— Е отрова.

— Отровата — каза тя решително е изключително хуманно средство. Малки дози в любимите храни на пациента.

— Значи ядем, за да умрем.

Тя пренебрегна иронията ми.

— Всички ядат, за да умрат, независимо какво правим в този конкретен случай. Твоят проблем е, че не зачиташ системата и това, което тя ти предлага, дори и сега.

Думите ѝ почти ме разсмяха. Служителката забеляза извивката на устните ми и се впусна да изрежда примери за всички случаи, в които бях нарушила правилата на Обществото през последните два месеца — и дори не знаеше най-лошите от тях, — но не можеше да цитира нито един пример от всички изминали преди това години. Ако можеше да проследи спомените ми, щеше да види, че съм чиста и невинна като сняг. Че наистина исках да пасна на Обществото, че исках да бъда подбрана за съвършената двойка и да постъпвам по правилния начин. Че истински вярвах.

Че част от мен все още вярваше.

— Както и да е, беше време този малък експеримент да приключи — каза Служителката с леко съжаление. — Нямаме достатъчно свободни човешки ресурси, за да се занимаваме с него. А и положението е такова...

— Какъв експеримент?

— Този с теб и Кай.

— Вече знам за това — казах аз. — Знам, че сте му казали. Знам и че ме излъгахте първия път, когато говорихме и ми казахте, че това е било грешка. Кай всъщност е бил включен в Системата на Подбора.

— Не беше грешка — отвърна тя.

И усетих как отново пропадам надолу точно когато си мислех, че съм стигнала дъното.

— Ние решихме да включим Кай в Системата. Понякога го правим с Отклонения като него, за да съберем допълнително данни и да проследим евентуалните варианти, които могат да се получат. Обикновените граждани не знаят за това; няма и причина да знаят. А за теб е важно да разбереш, че ние контролирахме експеримента от самото начало.

— А фактът, че той бе избран за мой Партньор...

— Да, това на практика беше невъзможно — съгласи се Служителката. — Разбираш защо бяхме толкова заинтригувани, нали? Защо ти позволихме да видиш снимката на Кай с надеждата, че ще събудим любопитството ти. Защо се постаряхме да бъдете записани в една и съща група за летния отдых и после да бъдете избрани в един екип. Защо следяхме как се развиват отношенията ви през цялото време.

Тя се усмихна.

— Беше толкова интересно, можехме да контролираме толкова много варианти на случващото се. Дори намалихме хранителните ти порции, за да видим дали това ще увеличи напрежението, дали ще те накара да се откажеш. Но ти не го направи. Разбира се, ние никога не проявяваме жестокост. Винаги ти осигурявахме достатъчно калории. И ти стана по-силна. Никога не се изкуши да вземеш зелената таблетка.

— Това какво общо има?

— Прави те още по-интересна — обясни ми жената. — Много, много интересен обект. Разбира се, в крайна сметка действията ти бяха предсказуеми, но въпреки това беше доста любопитно да те наблюдаваме. Беше интересно да се проследи как ситуацията се разви до предвидения финал — тя въздъхна; искрена, тъжна въздишка. — Смятах да напиша статия за случая, естествено, достъпна само за определена група Служители. Вашата ситуация щеше да бъде уникално доказателство за валидността на Системата на Подбора. Затова не исках да забравиш какво се случи онази сутрин на спирката

на влака. Целият ми труд щеше да отиде на вятъра. Сега поне виждам, че ти направи своя последен избор, въпреки че знаеше за всички събития.

Гневът, които ме изпълваше, беше толкова огромен и силен, ме не можех да мисля, нито да говоря. Беше интересно да се проследи как ситуацията се разви до предвидения финал.

Всичко е било планирано от самото начало. Всичко.

— За съжаление Обществото има нужда от мен другаде — служителката докосна с ръка контролния апарат в скута си. — Просто вече не разполагаме с време, за да следим развитието на ситуацията, така че случаят трябва да бъде закрит.

— Защо ми казвате всичко това? — попитах аз. — Защо искате да знам всички тези подробности?

Тя изглеждаше изненадана.

— Защото ни е грижа за теб, Касия. Както ни е грижа за всички наши граждани. Като обект на експеримент, имаш правото да знаеш какво се е случило. Имаш правото да направиш избора, който знаем, че ще направиш, вместо да чакаш и да се терзаеш в неведение.

Беше толкова неуместна — употребата на думата избор, толкова небрежно казана от нея, че щях да се разсмея, ако не се страхувах, че ще прозвучи по-скоро като плач.

— Казахте ли на Ксандър?

Жената ме погледна обидено.

— Не, разбира се. Той все още е твой Партньор. За да бъде контролиран експериментът, Ксандър трябваше да бъде изолиран. Не знае нищо за станалото.

Освен това, което му казах, помислих си аз и осъзнах, че тя не знае за нашия разговор.

Има неща, които не знае. Щом си дадох сметка за това, сякаш нещо ми беше върнато обратно. Мисълта покри гнева ми и го превърна в нещо чисто и леко. И едно от нещата, за които не знае нищо, е любовта.

— Кай обаче беше различен — продължи тя. — Казахме му. Престорихме се, че го предупреждаваме, но всъщност се надявахме да му дадем тласък да се опита да бъде с теб. И така и стана.

Служителката се усмихна самодоволно, защото смяташе, че не знам и тази част от историята. Но аз я знаех.

— Значи ни наблюдавахте през цялото време — казах аз.

— Не през цялото. Наблюдавахме ви достатъчно, за да добием представа какви са взаимоотношенията ви. Не можехме да ви следим непрекъснато на Хълма, нито дори на по-малкия хълм. Офицер Картър имаше юрисдикция върху този район и не беше особено доволен от нашата намеса.

Чаках я да попита; някак знаех, че ще го направи. Макар да смяташе, че има достатъчно примери и доказателства, част от нея искаше да знае още.

— Е, какво се случи между теб и Кай? — попита тя.

Не знаеше за целувката. Не това беше причината да го отпратят. Онзи момент на Хълма все още беше само наш, мой и на Кай. Наш. Никой не го беше докоснал, освен нас.

Това щеше да ме крепи, за да продължа напред. Целувката, стихотворенията и онова обичам те, което си бяхме казали и написали.

— Ако ми кажеш, ще ти помогна. Ще те препоръчам на работа в Града. Можеш да останеш тук; няма да се наложи да заминеш във Фермерските земи заедно със семейството си — приведе се тя към мен. — Кажи ми какво се случи.

Въпреки всичко, предложението беше изкушаващо. Малко се страхувах да напусна Ория и не исках да оставя Ксандър и Ем. Не исках да напусна местата, сред които имах толкова много спомени с дядо. И най-вече, не исках да напускам този Град и моя квартал, защото тук срещнах Кай. И тук се влюбих в него.

Но той вече не беше тук. Трябваше да го намеря някъде другаде.

„Дилемата на затворника“. Където и да беше това някъде, знаех, че Кай ми вярва и аз трябваше да направя същото. Нямах да се предам.

— Не — казах твърдо аз.

— Предполагах, че ще отговориш така — каза Служителката, но ми се стори, че долових разочарование в гласа ѝ и внезапно ми се прииска да се разсмея. Искаше ми се да я попитам дали не и е досадно винаги да е права. Но ми се струваше, че знам какъв ще бъде отговорът ѝ.

— Е, какъв е предвиденият финал? — попитах аз.

— Има ли значение? — усмихна ми се жената. — Това, което ще се случи. Това, което ще направиш. Но мога да ти кажа дали ще ти

хареса.

Осъзнах, че не искам да го чувам; не исках да чувам нищо, което тя можеше да ми каже, никакви предвиждания, които си мислеше, че може да направи. Те не знаеха, че Ксандър беше скрил артефакта, че Кай може да пише, че дядо ми беше дал онези стихотворения.

Какво друго не знаеха?

— Казахте, че сте планирали всичко през цялото време — обадих се внезапно, защото инстинктът ми казваше, че трябва да се уверя в нещо. — Казахте ми, че вие сте включили Кай в Системата на Подбора?

— Да — отговори тя. — Ние го направихме.

Този път я погледнах внимателно точно в мига, в който го казваше, и тогава го видях. Леко потрепване на мускула на челюстта ѝ, леко свиване на очите, почти недоловима промяна в интонацията на гласа ѝ. Не ѝ се налагаше често да лъже; никога не е била Отклонение, така че нямаше голяма практика в лъжите. Не можеше да контролира лицето си абсолютно неподвижно както Кай, докато играеше на игрите и знаеше какво трябва да направи, независимо дали изборът беше да спечели, или да загуби.

И въпреки че ѝ беше казано как да играе, тя не знаеше какви карти държеше.

Не знаеше кой беше включил Кай в Системата на Подбора.

Ако не го бяха направили Служителите, кой беше?

Погледнах я отново. Тя не знаеше и дори не се вслушваше в собствените си думи. Ако почти невъзможното вече се беше случило веднъж — за мои Партньори да бъдат подбрани две момчета, които вече познавах, то можеше да се случи отново.

Можех да го намеря.

Изправих се, за да си тръгна. Мисля, че усетих мириса на приближаващия дъжд, въпреки че в небето не се виждаха никакви облаци, и тогава си спомних. Все още имах една непрочетена част от историята на Кай.

31.

Ксандър седеше на стъпалата пред нашата къща. Често беше седял тук през изминалите лета, а и позата, която беше заел, ми беше до болка позната. Изпънати крака, подпрени лакти на стъпалото зад гърба му. Сянката, която хвърляше, беше по-малка заради лятното слънце — една по-прибрана, по-тъмна негова версия, падаща до истинския Ксандър.

Наблюдаваше ме, докато вървях по пътеката, и когато приближих, видях, че болката все още беше там, в очите му, черна сянка зад синевата.

Почти ми се искаше червената таблетка да можеше да заличи повече от последните дванайсет часа за Ксандър. За да не си спомня какво му бях казала и колко болка му бях причинила. Почти. Но не съвсем. Макар от истината да ни бе заболяло и двамата, не виждах как бих могла да му дам нещо различно. Това беше всичко, което имах, и той заслужаваше да го получи.

— Чаках те — каза Ксандър. — Чух за семейството ти.

— Бях в Града — отвърнах аз.

— Ела, седни до мен.

Поколебах се — дали имаше наистина това предвид? Дали искаше да приседна до него, или просто разиграваше представление за някого, който можеше да ни гледа? Ксандър не откъсваше поглед от мен, чакаше.

— Моля те.

— Сигурен ли си? — попитах аз.

— Да — каза той и вече знаех, че наистина го желае. Болеше го. Мен също ме болеше. Внезапно ми хрумна, че може би това е част от всичко, за което избираме да се борим. Чия болка да можем да почувстваме.

Не беше минало много време от Тържеството на Подбора, но бяхме различни, лишени от красивите си дрехи, от артефактите си, от

вярата си в Системата на Подбора. Стоях там и си мислех. Колко много неща се бяха променили. Колко малко знаехме за своя свят.

— Ти винаги ме караш да говоря пръв, забелязала ли си? — попита Ксандър с лека усмивка на лицето. — И накрая винаги печелиш споровете ни.

— Ксандър... — Седнах долу и се наместих до него.

Той ме прегърна, а после и двамата сведохме главите си и ги отпуснахме на рамото на другия. Въздъхнах, толкова силно, че беше по-скоро подръпване — така голямо беше облекчението, което изпитах. Колко хубаво беше някой да те държи така. И не го правехме заради Обществото, което можеше да ни наблюдава. За мен поне беше истинско. Ксандър щеше да ми липсва толкова много.

Известно време никой от нас не каза нищо; просто гледахме нашата улица заедно за последен път. Можех и да се върна някой ден, но нямаше да живея тук. След като си със статут на Преселен, не можеш да се върнеш, освен за посещения на близки и приятели. Рязкото отсичане на връзките е най-добро. А аз щях да направя най-рязкото отсичане от всички, когато тръгнах да търся Кай. Това беше Нарушение, за което никой нямаше да може да си затвори очите и да прости.

— Чух, че тръгвате утре — каза Ксандър и аз кимнах, главата ми почти се удари в лицето му. — Трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

Погледнах напред, тъй като усетих, че рамото му помръдва под ризата на униформата, докато той променяше леко позата си, но не се отдръпнах от него. Какво ли щеше да ми каже? Че не може да повярва как съм го предала? Че му се иска да е бил избран за друго момиче? Заслужавах да го чуя, но не мислех, че той ще ми каже тези неща. Не и Ксандър.

— Спомням си какво се случи тази сутрин — прошепна той в ухото ми. — Знам какво стана с Кай.

— Как? — отдръпнах се рязко, за да го погледна в очите.

— Червените таблетки не ми действат — продължи да шепне той, за да го чувам само аз. Погледна надолу по улицата, към къщата на Маркъм. — Те не действат и на Кай.

— Какво? — как беше възможно тези толкова различни момчета да бъдат свързани по такъв неочакван, странен начин? Може би всички

бяхме свързани, просто вече не знаехме как да видим това. — Разкажи ми.

Ксандър все още се взираше в малката къща с жълти капаци на прозорците, където Кай беше живял допреди няколко часа. Където Кай беше наблюдавал света и се беше учил да оцелява. Ксандър му беше предал някои от тези уроци дори без да подозира. А може би и самият Ксандър се беше учил от Кай.

— Преди много време го предизвиках да я вземе — каза той спокойно. — Беше тогава, когато за пръв път дойде в нашия квартал. Държах се приятелски с него, но всъщност ревнувах. Забелязах как го гледаш.

— Така ли?

Не си спомнях такова нещо, но внезапно запомнях да е прав. Надявах се част от мен да се е влюбила в Кан, преди някой друг да ми беше казал да го направя.

— Не е спомен, с който се гордея — продължи Ксандър. — Веднъж му предложих да дойде да плува с мен и по пътя му казах, че знам за артефакта му. Знаех, защото няколко дни преди това го засякох в съседния квартал — връщах се от един приятел там — и видях как го използва, като се опитваше да открие посоката, в която беше неговата къща. Беше много предпазлив. Мисля, че това сигурно е бил единственият път, в който го е носел навън със себе си, но беше лошо съвпадение. Видях го.

Тази картина почти разби сърцето ми; тази друга страна на Кай, която никога не бях виждала. Кай — загубен сред чуждите къщи. Кай, поемащ рискове. Колкото и да ми беше близък, колкото и да го обичах, все още имаше части от него, които не познавах. Не беше ли така с всички, дори и с Ксандър? Никога не бих могла да си представя, че може да постъпи така жестоко.

Предизвиках го да открадне две червени таблетки отнякъде. Мислех, че е невъзможно. Казах му, че ако не ги донесе на следващия ден при басейна, за да докаже, че може да го направи, ще кажа на всички за компаса — артефакта му — и Патрик ще си има проблеми.

— Какво направи той?

— Познаваш Кай. Не би рискувал нещо да застраши чичо му — после Ксандър започна да се смее. Шокирана, стиснах ръцете си в юмруци. Да не би да мислеше, че това е забавно? Какво в тази история

би могло да го разсмее? — И Кай беше взел таблетките. Познай от кого ги беше откраднал? — Ксандър продължаваше да се смее. — Предположи.

— Не знам. Ти ми кажи.

— От моите родители — спря да се смее така внезапно, както беше започнал. — Разбира се, тогава не ми беше никак забавно. Същата вечер родителите ми бяха ужасно притеснени, защото червените им таблетки бяха изчезнали. Знаех какво е станало, но не можех да кажа нищо. Не можех да кажа на никого какво бях накарал Кай да направи. — Ксандър сведе поглед надолу и забелязах, че в ръката си държи голям кафяв хартиен плик. Сетих се за историята на Кай. В момента чувах още една част от нея. — Настана голяма каша. Дойдоха Служители, претърсваха навсякъде. Не знам дали си спомняш за това.

Поклатих глава. Не помнех.

— Провериха ни дали не сме погълнали таблетките и някак си знаеха, че не сме го направили, а и родителите ми бяха много убедителни, когато казваха, че нямат никаква представа какво е станало. Бяха напълно паникьосани. Най-накрая Служителите решиха, че сигурно те са изгубили таблетките си по-рано същата седмица, когато бяха плували, и просто са били небрежни и не са го забелязали досега. Никога преди това не бяха създавали проблеми, затова не им беше приписано Нарушение. Само ги порицаха публично.

— Кай е направил такова нещо? Взел е таблетките от родителите ти?

— Да — Ксандър си пое дълбоко дъх. — На следващия ден отидох у тях, готов да го разкъсам на парчета. Той стоеше на стъпалата отпред и ме чакаше. Когато ме видя, ми протегна двете червени таблетки — просто така, пред всички, които можеха да ни видят. Разбира се, бях толкова уплашен, че ги грабнах моментално от ръката му и го попитах какво се опитва да направи. Тогава той ми каза, че човек не бива да си играе с живота на другите хора. — Ксандър потръпна засрамен от спомена. — И добави, че можем да започнем отново, ако искам. Трябваше само да вземем по една от таблетките, всеки от нас. Обеща ми, че няма да пострадаме.

— Това е било жестоко от негова страна — казах аз изненадана, но Ксандър поклати глава.

— Той знаеше, че ханчето няма да има ефект върху него; не знам как, но го знаеше. Мислеше обаче, че ще подейства на мен. Мислеше, че ще забравя колко ужасно съм се държал, и ще можем да започнем на чисто.

— Колко ли още хора се разхождат наоколо и се преструват, че червените таблетки им действат, макар да не е така? — зачудих се аз.

— Може да са много, всички, които не желаят да се забъркват в проблеми — Ксандър ме погледна изпитателно. — Очевидно и върху теб нямат ефект.

— Моят случай е по-различен — отвърнах, но не исках да му разказвам цялата история. Той вече носеше товара на достатъчно от моите тайни.

Ксандър ме гледа известно време с очакване, но когато не казах нищо повече, продължи:

— Стига сме говорили за таблетките. Имам подарък за теб. Прощален подарък — подаде ми плика и ми прошепна: — Не го отваряй сега. Сложих вътре някои неща, за да ти напомнят за квартала ни, но истинският подарък са няколко сини таблетки. В случай, че трябва да тръгнеш на друго дълго пътешествие.

Знаеше, че ще се опитам да намеря Кай. И ми помагаше. Въпреки всичко Ксандър не се отказваше от мен. Осъзнах, че докато тичах по улицата след Кай, никога не си бях зададал въпроса дали Ксандър не беше предизвикал по някакъв начин тези събития. Знаех, че не е. Че не би могъл. Той все още вярваше в мен. Това беше дилемата на затворника. Тази опасна игра, която бях играла с Кай и отново с Ксандър. Но това, което аз знаех, а Служителите не подозираха, беше, че всеки от нас бе направил всичко възможно да запази другите в безопасност.

— О, Ксандър! Откъде ги взе?

— Пазят допълнителни количества в Медицинския център. Тези бяха определени за бракуване. Срокът им изтича, но мисля, че са годни поне няколко месеца след това.

— Служителите все пак ще разберат, че липсват.

Той сви рамене.

— Ще разберат. Но аз ще бъда внимателен, а и ти също. Съжалявам, че не мога да ти донеса истинска храна.

— Не мога да повярвам, че правиш всичко това заради мен.

Ксандър преглътна тежко.

— Не само заради теб. Заради всички нас.

Вече разбирах. Ако можехме да променим поне едно нещо, може би... може би след време щяхме да можем да избираме всичко. Сами.

— Благодаря ти — мислех как сега може и наистина да имам шанс да намеря Кай — с неговия компас и с таблетките на Ксандър — и осъзнах, че някак, по толкова различни начини всъщност именно старият ми приятел беше направил възможно да обичам Кай. — Кай ми каза, че може би ти ще ме научиш как да използвам артефакта му. Сега разбирам защо. Разпозна ли го в онзи ден, когато ти го дадох да го скриеш?

— Стори ми се, че е той. Но беше минало много време, а и спазих обещанието си. Не го отворих.

— Но знаеш как да го използваш.

— Досетих се за основните му принципи на действие, след като го видях. Преди време питах и Кай за някои неща.

— Може би с него ще мога да го намеря.

— Дори да знаех, защо да ти показвам? — Ксандър не можеше вече да се сдържа; огорчението и гневът му се смесиха с болката. — За да си тръгнеш и да бъдеш щастлива с Кай? А какво ще стане с мен? Какво ще остане за мен?

— Не говори така — примолих му се аз. — Ти ми даде сините таблетки, за да мога да го намеря, нали? Ако замина и успеем да променим нещата, може би и ти ще можеш да избереш друго момиче за себе си.

— Вече съм избрал — отвърна той и ме погледна.

Не знаех какво да му отговоря.

— Значи трябва да пожелаея да настъпи край на света, който познавам? — попита Ксандър. В гласа му отново се появи познатият ми смях.

— Не край на света. Началото на друг, нов и по-добър — казах аз и се уплаших от думите си. Това ли наистина трябваше да си пожелаем да стане? — Свят, в който можем да върнем Кай.

— Кай — повтори Ксандър с тъга. — Понякога ми се струва, че всичко, което съм направил, е било да ти помогна да бъдеш с него.

Не знаех какво да му отговоря, как да му кажа, че греши, как аз бях сгрешила само преди няколко минути, когато си помислих същото.

Защото, да, Ксандър беше помагал на мен и на Кай много, много пъти. Но как можех да му обясня, че той, моят най-добър приятел, е една от големите причини да копнея за този нов свят? Че той е важен за мен? Че го обичам?

— Мога да те науча — каза Ксандър най-накрая. — Ще ти изпратя някои указания в съобщение по портала.

— Но така всеки ще може да ги прочете!

— Ще ги направя да звучат като любовно писмо. Все пак ние все още сме Партньори. И сме много добри в това да се преструваме. — После прошепна: — Касия... — Ако можехме да избираме, някога щеше ли да избереш мен?

Изненадах се, че ме пита. И тогава осъзнах — той не знаеше, че в един момент бях избрала именно него. Когато за пръв път видях лицето му на екрана и после лицето на Кай, пожелах сигурното, познатото, това, което бях очаквала цял живот. Пожелах добротата, приятелството, красотата. Пожелах Ксандър.

— Разбира се — казах аз.

Спогледахме се и изведнъж се разсмяхме. И после вече не можехме да спрем. Смяхме се толкова силно, че на очите ни се появиха сълзи и потекоха по лицата ни. После Ксандър се отдръпна от мен и се приведе напред, за да си поеме въздух.

— Накрая може пак да бъдем заедно — каза той. — След всичко това.

— Може — съгласих се аз.

— Тогава защо трябва да го правиш?

Станах сериозна. Беше ми нужно цялото това време, за да разбера какво искаше да ми каже дядо. Защо не беше поискал да запазят пробата му, защо не бе пожелал възможността да живее вечно по нечии чужди правила.

— Защото става дума за това да можеш да избираш сам. Това е смисълът, нали? И сега това е много по-голямо от самите нас.

Ксандър ме погледна.

— Знам.

Може би за него винаги е било така, защото той виждаше повече, знаеше повече, от години. Също като Кай.

— Колко пъти? — прошепнах му аз.

Той поклати глава, объркан.

— Колко пъти всички сме вземали червените таблетки, без да помним, че сме го правили?

— Веднъж, поне доколкото знам. Не ги използват често при гражданите. Бях сигурен, че ще ни накарат да ги вземем, след като синът на Маркъм умря, но не го направиха. Но имаше един ден, в който съм почти сигурен, че всички в квартала ни ги взеха.

— Аз взех ли?

— Не знам — каза той. — Не съм те виждал да го правиш. Няма как да знам.

— Какво стана?

Ксандър тръсна глава категорично и ми прошепна:

— Няма да ти кажа.

Не настоявах. И аз не му бях казала всичко — за целувката на Хълма, за стихотворенията — и не можех да го моля да прави нещо, което не бях направила за него. Казването на истината е трудно равновесие: колко да споделиш, колко да запазиш, кои истини ще промениш малко, но все пак ще запазиш, и кои ще отсечеш дълбоко, за да спестиш болката на другия.

Затова просто махнах с ръка към плика.

— Какво друго сложи вътре? Освен таблетките?

Той сви рамене.

— Не много. По-скоро се опитвах да прикрия таблетките сред разни неща. Няколко цветчета от новорози, като онези, които садихме заедно. Няма да изтраят дълго. Копие от една от Стоте картини, за която преди време прави доклад. И тя няма да се запази дълго време. — Беше прав; хартиите, на които се принтираха съобщенията и рисунките от портала, бързо се разпадаха. Ксандър ме погледна натъжено. — Трябва да използваш всичко в близките месеци.

— Благодаря ти. Аз не ти нося нищо — всичко стана толкова бързо тази сутрин... — замълчах смутено. Защото бях използвала цялото си свободно време за Кай. Отново избрах него пред Ксандър.

— Всичко е наред — каза той. — Но може би...

Погледна ме в очите и разбрах какво иска. Целувка. Въпреки че знаеше за Кай. С него все още бяхме свързани; това щеше да бъде нашата раздяла. Вече знаех каква ще бъде целувката ни, колко сладък ще е нейният вкус. Тя щеше да означава за Ксандър това, което означаваше целувката ни с Кай за мен. Щеше да го крепи.

Но не мислех, че можех да му я дам.

— Ксандър...

— Недей, разбирам — каза той и се изправи.

Аз също станах. Той ме придърпа към себе си и ме стисна силно. Прегръдката му беше топла и сигурна, и добра, каквато винаги е била.

Бяхме се вкопчили един в друг здраво.

След това той се откъсна от мен и тръгна по алеята, без да каже нито дума повече. Не се обърна назад. Но аз го гледах. Гледах го по целия път до дома му.

Пътуването до новото ни местожителство беше сравнително лесно: качихме се на влака до Градския център, после взехме влака за дълги разстояния за Фермерските земи на провинция Кея. Повечето от вещите ни се побраха в по един малък куфар; малкото неща, които не можеха да се вместят, щяха да ни бъдат изпратени по-късно.

Докато четиримата се отправяхме към спирката на въздушния влак, съседни и приятели излязоха от къщите си, за да се сбогуват с нас. Знаеха, че сме Преселени, но не знаеха защо; не се смяташе за уместно да се задават такива въпроси. Щом стигнахме до края на улицата, видяхме нова табела: Кварталът на цветята. Без дърветата и без името си, стария ни квартал вече наистина го нямаше. Като че ли никога не беше съществувал. Семейство Маркъм ги нямаше. Нас ни нямаше. Всички други щяха да живеят в Квартала на цветята. Работниците дори бяха засадили допълнително новорози в цветните лехи.

От бързината, с която Кай беше изчезнал, с която Патрик и Айда бяха изчезнали, с която ние щяхме да изчезнем, ме побиха студени тръпки. Сякаш никога не бяхме живели тук. Сякаш ни нямаше. И внезапно си спомних времето, когато бях малка и гледах през прозореца на въздушния влак към къщата ни в Каменния квартал и всички имахме алеи от плоски квадратни камъни, водещи към домовете ни.

Случвало се е и преди. Този квартал продължаваше да си мени името. Какви други ужасни неща лежаха под повърхността му? Какво бяхме погребали под камъните и дърветата, под розите и къщите? Този път, за който Ксандър не поиска да ми каже, когато всички бяхме взели

червените таблетки — какво ли беше станало? Когато другите хора си тръгваха, къде отиваха в действителност?

Те не знаеха как да пишат имената си, но аз можех и щях да пиша моето отново и отново някъде, където щеше да се запази за дълго време. Щях да намеря Кай и после щях да открия и това място.

След като се качихме във въздушния влак за дълги разстояния, мама и Брам почти веднага заспаха, изтощени от емоции и цялото напрежение, свързано с пътуването.

Струваше ми се странно след всичко случило се, че именно подчинението на мама беше причина за нашето Преселване. Тя знаеше прекалено много и го беше признала в доклада си. Не би могла да постъпи другояче.

Пътуването беше дълго, а във влака имаше и други пътници. Не войници като Кай. Те пътуваха в отделни влакове. Имаше обаче няколко изморени семейства, които приличаха на нашето, група от Самотници, които се смееха и разговаряха въодушевено за работата си, и — в последното купе — няколко момичета, приблизително на моя възраст, които отиваха на работна бригада. Наблюдавах ги с любопитство; това бяха момичета, които не бяха получили постоянни работни назначения и сега трябваше да обикалят известно време на различни места, където имаше нужда от тях. Някои изглеждаха тъжни и оклюмали, разочаровани, други се взираха през прозорците с интерес. Улових се, че гледам към тях по-често, отколкото би трябвало. Би трябвало да не зяпаме така други хора. Трябваше да се концентрирам върху задачата си — да намеря Кай. Вече имах необходимото: сини таблетки, артефакта, наречен компас, информацията за реката Сизиф, спомена за дядо, който не си отиде кротко в тъмнината...

Татко забеляза, че гледам момичетата. Докато мама и Брам спяха, той ми каза тихо:

— Не си спомням какво стана вчера. Но знам, че семейство Маркъм напусна квартала, и мисля, че това сигурно те е наранило.

Опитах се да сменя темата. Погледнах към спящата ми майка.

— Защо не я накараха си вземе червената таблетка? Тогава нямаше да ни се налага да си тръгваме.

— Червената таблетка? — попита татко изненадано. — Те са само за извънредни ситуации. Тази не е такава. — После ме шокира,

като каза повече. Говореше ми като на възрастен човек; нещо повече — като на равен. — Аз съм сортировчик по природа, Касия. В цялата информация, която ми подават, има нещо погрешно. В начина, по който ни взеха артефактите. В пътуването на майка ти до другите Разсадници. Дупката от вчера в паметта ми. Нещо не е наред. Те губят войната, но не мога да кажа кой е врагът — хората от тази страна на границата или тези от другата. Навсякъде има белези, че нещо се пропуква.

Кимнах. Кай ми беше казал почти същото.

Но татко продължи.

— Забелязах и други неща. Мисля, че си влюбена в Кай Маркъм. Мисля, че искаш да го намериш, независимо какво ще ти струва това.

Гласът му затихна.

Погледнах отново към мама. Сега очите ѝ бяха отворени. Тя ме гледаше с любов и разбиране и в този миг осъзнах: тя знаеше какво прави татко. Знаеше какво искам аз. Знаеше и въпреки че не беше унищожавала тъканна проба, нито беше обичала някого, който не беше избран за неин Партньор, тя все пак ни обичаше. Макар че ние бяхме направили тези неща.

Татко винаги беше нарушавал правилата заради хората, които обича, точно както мама винаги ги спазваше по същата причина. Може би и заради това си пасваха така съвършено. Можех да вярвам в любовта на родителите си. Осъзнах, че това е нещо много голямо, в което да вярваш, нещо много голямо, което можеш да притежаваш, независимо какво се случва.

— Не можем да ти дадем живота, който желаш — каза баща ми; очите му преливаха от сълзи. Погледна към майка ми и тя му кимна да продължи. — Така ни се иска да можем. Но можем да ти помогнем, да ти дадем шанс да решиш сама какъв живот искаш.

Затворих очи и помолих ангелите, Кай и дядо за сила. После ги отворих и погледнах решително към татко.

— Как?

32.

Ръцете ми са в пръст; тялото ми е уморено, но не позволявам работата да ме откъсне от мислите ми. Защото това искат Служителите тук: работниците трябва да работят, а не да мислят.

„Не си отивай кротко в тъмнината.“

Затова се боря. Боря се по единствения начин, който знам — като мисля за Кай, макар той да ми липсва до болка. Боли ме толкова много, че не съм сигурна колко още ще издържа. Поставям семената в земята и ги покривам с пръст. Дали ще поникнат и ще прострат стъблата си към слънцето? Дали нещо ще се обърка и те никога няма да излязат на повърхността, никога няма да се превърнат в това, което им е предопределено, и просто ще си останат тук, гниеци в земята? Мисля за него, мисля за него, мисля за него...

Мисля за всички нас. Мисля за Брам. За мама и татко. Научих нещо за любовта от всичко, което се случи — за любовта, която изпитвах към Кай, за любовта си към Ксандър и за любовта, която споделяхме в семейството ми. Когато стигнахме до новия си дом, родителите ми настояха да бъда изпратена на тримесечна наказателна работна бригада, защото съм показвала признаци на недисциплинираност и недоволство от обществения ред. Служителите в селището провериха данните ми; те съвпадаха с твърденията на родителите ми. Баща ми спомена конкретна трудова дейност, която според него щяла да ме върне в правилния път: обработване на земята в по-сурови условия и по-специално — засаждане на експериментална зимна култура в една от Западните провинции по течението на река Сизиф. Той, Ксандър и мама ме информират за всичко, което научават по някакви свои неведоми пътища за Кай. Тук съм по-близо до него; чувствам го.

Мисля за Ксандър. Можехме да бъдем щастливи, знам го, и това е знанието, което ми носи най-много мъка. Можех да държа ръката му, топла и силна, щяхме да имаме това, което имаха родителите ми, и можеше да бъде прекрасно. Щеше да бъде прекрасно.

Не сме оковани с вериги. Но няма и къде да отидем. Съсипват ни с работа; не ни бият, нито ни нараняват по някакъв начин. Просто ни изтощават.

Наистина съм изтощена.

Когато обаче си помисля, че може да се предам след всичко това, си спомням последната част от историята на Кай, частта, която най-накрая прочетох, преди да напуснем дома си завинаги.

Касия, пишеше най-отгоре на страницата с високи и смели букви, така извити, че превръщаха името ми в нещо красиво, нещо повече от дума. В обяснение в любов, в част от песен, в произведение на изкуството, сътворено от неговите ръце.

На салфетката имаше само една рисунка на Кай. И той се усмихваше. Усмивка, в която откривах и двете му лица — онзи, който беше някога, и този, в който се беше превърнал. Ръцете му отново бяха празни, отворени и леко прострени напред. Към мен.

Касия.

Сега вече знам кой е истинският ми живот, независимо какво ще се случи с нас.

Животът ми с теб.

По някаква причина това, че дори един човек на този свят знае моята история, променя всичко. Може би е както се казва в стихотворението. Може би това е моят начин да не си отида кротко. Да не се предам.

Обичам те.

Трябваше да изгоря и този лист, но огънят не можеше да заличи това обичам те. То грееше като червените пламъци в сърцето ми, като ново начало.

Без историята на Кай и без думите от стихотворенията и може би щях да се предам. Но аз мисля за моите думи и за скритите на тайно място компас и сини таблетки, за семейството си и за Ксандър, които ми изпращат съобщения по портала в трудовия лагер. Казват ми, че продължават да търсят; казват ми, че няма да спрат да ми помагат.

Понякога, когато се вглеждам в бледите семена, които разпръсвам в черната пръст, си спомням за нощта на моя Подбор —

как си представях, че мога да летя. И сега мракът под мен не ме притеснява, нито звездите над главата ми. Мисля си как най-добрият начин да полетиш може би е с шепи, пълни с пръст, за да си спомняш винаги откъде си дошъл и колко е трудно понякога дори само да ходиш по тази земя.

Вглеждам се и в ръцете си, които рисуват фигури в пръстта по собствено желание, по моя воля — мои думи. Трудно е и все още не съм много добра в това. Изписвам ги в пръстта, в която засаждам семената, и после ги утъпквам, изкопавам дупки в тях, хвърлям семената и чакам да видя дали ще пораснат. Крада парчета черно обгорено дърво и пиша с него върху салфетка. После още едно; а след това ръката ми уж небрежно минава върху пламъците, пуска салфетката вътре и думите ми умират. Пепел и пустота.

Думите ми никога не живеят дълго. Трябва да ги унищожа, преди някой да ги види.

Но! Аз ги помня. Всичките. По някаква причина, щом ги напиша, ми е по-лесно да ги запомня. Всяка дума, която изписвам, ме доближава по-близо до правилните. И когато отново видя Кай — което съм убедена, че ще се случи — ще прошепна моите думи в ухото му, ще ги прошепна на устните му. И те ще се превърнат от пепел и пустота в плът и кръв.

Обществото ги обвързва! Любовта ги освобождава!

Издание:

Али Конди. Подборът
Американска. Първо издание
ИК „Кръгозор“, София, 2011
Редактор: Евгения Мирева
ISBN: 978-954-771-256-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.